

DUMITRU CRUD

UN AMERICAN LA CHIȘINĂU

**Un american la Chișinău de
Dumitru Crudu**

Dumitru Crudu

Un American la Chișinău seria
Proză colecția Roman

2013

www. Cdpi. Ro

Edituracdpi. Ro

Editor: un cristian

Fotografa de pe copertă: Chișinău

Foto Liubomir Țurcanu, **2004**

Descrierea CIP a Bibliotecii
Naționale a României

Crudu, Dimitrie

Un american la Chișinău / Dumitru

Crudu; pref.: Liviu Antonesei.

București: Casa de pariuri literare,
2013

ISBN: 978 – 606 – 8342 – 89 – 4

Dumitru Crudu

Un American la Chișinău roman

Alături de Marius Ianuș, în 1998, Dumitru Crudu a întemeiat mișcarea fracturistă printr-un manifest publicat în ziarul Monitorul de Brașov. Dumitru Crudu a publicat cinci volume de poezie, cel mai nou dintre ele, Eșarfe în cer (Editura Cartier, Chișinău), în 2012.

În 2003, a obținut Premiul UNITER pentru Cea mai bună piesă de teatru a anului din România. Piese

sale sunt jucate în România, Republica Molodova, Germania, Italia, Franța, Haiti, Camerun, Bulgaria. După unele dintre piesele sale s-au turnat filme în Italia, România și Republica Moldova.

În 2008, Dumitru Crudu a publicat romanul Măcel în Georgia la Editura Polirom din Iași și, în 2011, romanul Oameni din Chișinău la Editura Tracus Arte din București. Unele fragmente din romanele sau povestirile sale au fost traduse în cehă, germană și engleză.

5

Scrisoare către Dumitru Crudu și strămoșul său, Anton

Cuvânt însoțitor la un excelent roman de pană și votcă

Dragă autorule, mărturisesc că am întârziat puțin cu prefața promisă, mai întâi pentru că am așteptat să-mi vină ideea călăuzitoare. Romanul îmi plăcuse, făcusem și niște notații pe manuscris și pe niște foi separate, dar asta îmi lipsea. Slavă cerului, mi-a venit în cele din urmă, sper că înainte de a fi prea târziu. Mi-a venit ea, ideea, dar a apărut altă problemă. Să decid care este strămoșul și care urmașul dintre cei doi destinatari. Cum personajul pare să aibă puțin peste douăzeci de ani, iar autorul său se învârte în jurul a vreo patruzeci, poate un pic mai puțin, unii ar socoti, cu o anume dreptate de partea lor, că Dumitru Crudu e

strămoșul și Anton, succesorul. Mai ales că cel dintâi este și autorul portretului romanesc. Pare logic, dar nu este. În fapt, autorul există numai în măsura în care, acum peste cincisprezece ani, când a fost scrisă prima versiune a romanului – de altfel, definitiv dispărută în contul unei datorii! –, Anton a avut parte de aventurile care vor fi povestite, acum, de urmașul său, autorul. Ce vreau să spun cu asta, fără să mă învârt prea mult în jurul cozii? Că romanul are o puternică dimensiune autobiografică și că este, cu un cuvânt mai tehnic, o autoficțiune.

O, nu, aceasta nu este o acuzație, nici măcar o judecată de valoare, ci o

simplică constatare, o judecată de existență.

6

Și, în măsura în care eu socotesc că literatura adevărată este întotdeauna realistă - chiar și dacă e fantastică sau magică -, mai mult biografică, afirmația mea are, mai degrabă, conotații pozitive. De bună seamă, îmi permit să gândesc așa numai în măsura în care operez cu un concept al realității mult mai bogat decât simpla fizicalitate și numai întrucât integrez în ceea ce numim viață și, pe cale de consecință, biografie, mai mult decât aglomerarea de fapte și succesiunea evenimentelor. În opinia mea, sunt la fel de reale, aparțin la fel

de mult biografei și amintirile, inclusiv cele deformate de trecerea timpului sau modificate cu intenție auctorială, tot ceea ce ne imaginăm, visăm sau sperăm, deci toate visele, reveriile și fantasmemele noastre. De altfel, că nu mă înșel stau mărturie diferitele semne pe care le strecuri cu bună știință în acest roman, de la persoanele transformate în personaje la puzderia de întâmplări care nu pot fi pur și simplu inventate, ci evocate sau invocate în roman numai în virtutea faptului că ți le-a povestit strămoșul tău sau, poate mai exact, ți le-ai amintit de pe vremea când tu erai el. Interesant este că, dintre toate aceste semne, cel mai mult m-a amuzat – și poate m-a condus spre ideea

acestei structuri nu foarte convenționale a textului meu însoțitor – unul cu conotații livrești. Anton evocă la un moment dat titlul unuia dintre cele trei volume de poezie publicate până atunci.

Se chema Falsul Anton, titlu în oglindă la cel al volumului

Falsul Dimitrie, care îți aparține.

Dragă Dumitru Crudu, cum probabil știi, și eu te-am descoperit mai întâi ca poet, și încă unul foarte bun, cofondator, împreună cu Ianuș, al fracturismului, curent poetic ce a făcut niște valuri în primul deceniu postdecembrist.

7

Nu mai țin minte dacă am apucat

să scriu despre vreunul dintre volumele tale de poezii, cred însă, dacă memoria nu-mi joacă feste, că am publicat un grupaj în revista

Timpul, pe care încă o mai scot aici, la Iași, de parcă timpul n-ar trece destul de apăsător peste mine – în august se vor împlini douăzeci de ani! Apoi, te-am descoperit ca autor dramatic, mai întâi citindu-ți câteva dintre piesele de început, apoi văzând și un spectacol. Nu la Iași, nu în România, ci la Teatrul „Eugen Ionescu” din Chișinău.

Am urmărit cu bucurie succesele tale ca dramaturg, atât aici, cât și dincolo de Prut, dar și în alte colțuri ale lumii, pe unde au mai ajuns piesele tale. Poeziile și teatrul tău m-au convins

de la bun început și te-am trecut mereu în rândul scriitorilor importanți pe care Basarabia i-a oferit literaturii române. Nu sunteți puțini și e bine, ba mulți dintre voi sunteți excepționali, ceea ce e excelent. N-o să reiau acum lista de nume, am făcut-o în mai multe articole, inclusiv de ziar, privind fenomenul, dar voi adăuga și acum că acesta nu privește numai literatura, ci și artele plastice, muzica, artele spectacolului, filmul. Se pare însă că nu erau destul poeziile și piesele de teatru! Anul trecut, cu întârziere, pentru că îmi scăpase la apariție, am citit excepționalul roman Măcel în Georgia. Am avut norocul să-l găsesc amintit într-o prezentare a ta, care preceda

interviul dintr-o carte a lui Mihail Vakulovski. Lectura a fost o încântare, cum ți-am și scris imediat ce am închis cartea. Poate că acel mesaj a fost evenimentul care a provocat solicitarea ta de a scrie un cuvânt de însoțire pentru acest nou roman. L-am așteptat cu nerăbdare, pentru că l-ai tot modificat, la un moment dat schimbând și persoana relatării, dar fără emoții – cine scrisese un roman

8

atât de bun, atât de viu, pe care l-am citit ca pe un thriller mustind de suspans, nu avea cum să scrie după aceea un roman prost! Și așteptările mele nu au fost deloc înșelate.

Am citit cu aceeași pasiune și

acest nou roman...

Da, dragă autorule, m-ai dat gata și cu acest roman, în care am regăsit ritmul trepidant din celălalt, ritm care vine și din succesiunea – uneori amuzantă, alteori tristă sau melancolică – a evenimentelor, dar și din stilul perfect adecvat substanței narațiunii. Întâmplări? Da, cu duiumul, ca să spun așa, aventuri erotice, băute homerice, bătai sosite pe neașteptate care se succed unele altora într-o succesiune picarescă. Ba chiar rocambulescă. Și se tot deplasează – din Brașov la Pitești, de acolo înapoi, apoi în Basarabia, dar după un drum cumva legendar, cu toate mijloacele de transport, cu popasul la o nuntă lângă Vaslui, unde Anton al tău și

americanul Martin – poet, pe deasupra, ceea ce aveai să afi, de fapt să ale Anton, mai târziu –, unde călătorii devin nași la o tipică nuntă sătească. Da, îmi place privirea pe care o arunci asupra lui Anton – e, în același timp, plină de bunăvoință, de simpatie, dar și exigentă. O exigență care lipsește celor mai mulți dintre noi atunci când ne evocăm în postura de strămoși, în ipostazele noastre din tinerețe, ocupându-ne intens să ne ameliorăm prestațiile, să ne eroizăm, dacă se poate. Acest Anton, cu naivitățile sale erotice, cu alternanța fugoasă a stărilor sale interioare, cu frumoasele sale excese de toate felurile, cu intermitentele sale pasiuni și crizele

sale de dezabuzare, este un personaj care-mi place. Cum îmi place și Martin, chiar dacă și eu, nu doar Anton, aflu cam târziu, dar nu prea târziu, că e și poet. Și apropo de personaje, toate mi se par reușite, deși uneori

9

schițate din câteva linii. Unele poartă nume de stare civilă, altele sunt purtătoare de pseudonime, dar și în unele dintre aceste personaje am regăsit contururile unor persoane. Chiar dacă experiența mea cu oamenii din Brașov sau Chișinău nu este atât de bogată precum a ta. M-au amuzat foarte tare unele dintre ele, de pildă, bunul meu prieten, editorul de la Pitești. Ceea ce sper este ca aceste

persoane devenite personaje să nu pună la inimă, să nu se supere degeaba, ca văcarul pe sat, cum spunem noi, cei de pe amândouă maluri ale Prutului. Ar fi păcat să nu înțeleagă că este o onoare să devii personajul unui roman foarte bine scris!

Dragul meu, acum când mă pregătesc să închei, îmi vine în minte o emisiune duplex pentru Europa Liberă, la care eu am participat telefonic de la Iași, colegii mei de peste Prut afându-se în studio cu tine. E una dintre nenumăratele emisiuni de radio și TV la care am participat, dar este una dintre cele puține în care m-am simțit foarte bine. Cum m-am simțit și la lectura noului tău roman, dar și în orele în care

am scris această scrisoare. Nu prea seamănă a prefață sau postfață, așa că nu știu exact ce vei face cu el. Mie însă îmi place! Indiferent însă de soarta acestui text, eu vreau să recitesc romanul și cuprins între copertile unei cărți! Să-l citesc de data aceasta agale, cumva moldovenește. Până una, alta, vânt bun la pupă, că de partea asta a Prutului, noi încă mai trăim sub zodia marinarului...

7 martie 2013, Iași, Liviu
Antonesei

11

Nota autorului

Prima versiune a acestui roman

am terminat-o în vara lui 1995 la Flutura, ca să mi-o piardă cinci ani mai târziu un albinos sașiu, după ce mi-a sechestrat-o în contul unei datorii la chirie, dispărând ulterior cu tot cu manuscrisul meu și cu alte lucruri de-ale mele în Italia, de unde nu a mai revenit niciodată. Și când te gândești că și tipul era basarabean, fiind de pe undeva din Călărași! Ei bine, o vreme am crezut că o să mă șantajeze cu cei 150 de dolari cât îi datoram pe chirie și că o să încerce să-mi vândă scump pielea romanului meu.

De la o zi la alta, mă așteptam să mă zbârnâie și să dubleze, dacă nu chiar să tripleze suma. Da de unde! Tipul nu numai că nu mă căuta, dar nu-

mi răspundea nici la telefoane sau e-mailuri. Un pic mai târziu, am aflat că a divorțat. Te miri cine mi-a zis că bea de stinge. Și altcineva l-a surprins cerșind în piața San Marco și dormind în port. Cui și ce să-i mai ceri în asemenea condiții? Dar eu nu m-am dat bătut și am găsit-o pe fosta sa nevastă la telefon. Și așa am aflat că Adriana, încă de pe vremea când îmi subînchiriau mie o cameră din apartamentul pe care îl închiriau de la un proaspăt nabab din Brașov, voia să divorțeze, fiind foarte nemulțumită de faptul că

Anatol stătea toată ziua cu degetul în gură și nu făcea nimic, trăind doar din banii pe care-i scotea de pe urma celor șase subchiriași basarabeni,

printre care eram și eu. Ea nu știa nimic despre soarta manuscrisului meu, care, după ce s-au despărțit, a rămas la fostul ei soț, într-un oraș din Italia. Însă, până să divorțeze, Anatol se

12

lăsase o vreme purtat în cârcă de Adriana. Dar, în timp ce ea își petrecea toată ziua îngrijind o bătrână dementă, el începuse să bea cu alți sufă-vânt din Basarabia, până când Adriana i-a dat pașaportul. „Înseamnă că manuscrisul romanului meu l-a luat cu el?”, am întrebat-o eu dezabuzat. „Firește că da”, mi-a confirmat ea și se grăbi să-mi închidă telefonul pentru a-i face o cafea soțului ei italian. Probabil că nu mi-a spus chiar tot ce știa, pentru că, oricâte

încercări am mai făcut după aia (cele mai multe dintre ele la insistențele unui editor care voia să-mi publice romanul) să-i smulg vreo mărturisire, a evitat să mai abordeze subiectul.

Acum, oricine o să citească aceste rânduri m-ar putea suspecta că am inventat această poveste ca să mă dau mare. Poate că, în realitate, manuscrisul ăsta nu a existat niciodată. Mai știi? De la basarabenii ăștia te poți aștepta la orice. Și mai ales de la un tip așa de dubios cum e autorul acestor rânduri.

Totuși, l-am scris. Ba mai mult decât atât, a avut și câțiva cititori, astăzi împrăștiați prin toată lumea. Frumoasele

Liudmila și Liuba mi-au înghițit romanul într-o seară, în camera mea din Memorandumului, înainte să mergem la un chef la Radu Mailat în Feldioara. Cu toate că Liudmila e în Portugalia, iar Liuba e în Grecia, fetele mă mai întreabă și acum dacă mi-am recuperat romanul. Nu, fetelor, nu l-am mai recuperat nici astăzi. Dar tot răul e spre bine, pentru că, în urmă cu trei ani, m-am apucat să-l rescriu.

Și l-am rescris. Rezultatul însă fu un alt roman, complet diferit față de ăla sechestrat. În îne, nu asta am vrut să vă povestesc, ci faptul că, nu mult după aceea, am trăit niște întâmplări parcă desprinse din romanul pe care l-am scris

13

În vara lui 1995 la Flutura și pe care mi l-a pierdut cinci ani mai târziu basarabeantul ăla albinos.

Ei bine, dar despre asta poate că am să vă povestesc cu o altă ocazie.

D.C., 14 februarie, 2013, Chișinău

15

Când Anton intră în Barul ziaristilor, Lora se întinse peste masă și o pupă pe Olga pe gură, stârnind rumoare în jur. Dar nu și printre prietenele ei, care fumau impasibile și plictisite. Anton stătea pierdut în mijlocul cafenelei, căutând cu ochii o masă liberă, ca să-și bea cafeaua ferbinte pe care o ținea în mână. Dar toate erau ocupate și el nu știa ce să

facă. Când deja era gata să renunțe, îl strigă Lora. Pe Lora, Corina și

Irina le știa din vedere de pe holurile facultății, unde se ignorau reciproc, iar pe Olga, de pe culoarele redacției, unde erau colegi.

— Hai, Anton, stai cu noi, îl îndemnă Lora și Anton se așeză pe marginea singurului scaun liber de la masa lor. Erau foarte frumoase și, pentru prima dată, una dintre ele i se adresă pe nume și el păli. La Filologie nu erau fete mai frumoase decât ele. Pe deasupra, tipele mai erau faimoase și pentru chefurile pe care le dădeau din când în când într-un hotel din Poiana

Brașov, a cărei proprietară era mama Irinei. La zaiafeturile lor, fetele îi

luau și pe băieți. Sâmbăta asta, l-au chemat pe Sandu Pleșea. Pe Anton însă nu l-au invitat niciodată.

— Hai așază-te mai ca lumea, domle poet, îl bătu cu palma pe picior Lora. După care adăugă, abrupt:

Să știi că mie nu-mi place poezia, dar îmi plac foarte

16

tare poeții, pentru că poeții sunt niște personaje tare nostime.

Anton își plimba ochii de la una la alta foarte încurcat.

— Iată de ce te-am chemat...

— Așa...

— Ca să ne spui cu ce tipă se întinde Po, tu, l-a luat tare Lora.

— Habar nu am, îngăimă el, cu o

voce pierită.

— Dar cu Elena nu se culcă, tu?

— Cu Elena din anul trei? preciză poetul.

— Eu i-am zărit după ore, ținându-se de mâini în

Schei, interveni Corina.

— Eu habar nu am despre asta.

— Irina, oare nu tu i-ai văzut ieri seară pupându-se în Schei, în fața bisericii românești?

— Sigur că eu.

— Elena asta e o mare carieristă, tu, și nu e prea mare lucru de capul ei. Oare ce a putut găsi Po la ea? se miră Lora. Uite, tu, bunăoară, te-ai întinde tu cu

Elena? l-a luat la bani mărunți tipa

aia răpitor de frumoasă.

— Eu nu.

— Bravo, meriți o bere. Vrei o bere? Fac eu cinste, tu, și îi făcu semn chelnerului să-i aducă o halbă.

— Dar dintre noi patru, tu cine crezi că ar fi cea mai bună pentru Po? îl interogă Lora și Anton se făcu trandafriu la față.

— Nu-l intimida, tu, pe băiat, se răsti Olga la Lora.

Dacă nu îl chemau ele la masă, Anton niciodată nu ar fi îndrăznit să se apropie. Erau genul de tipe după

17

care îi curgea saliva, dar nu i se ridica nasul să le acosteze.

— Nu vă dau voie să fumați, tu,

dacă Anton nu o să-mi răspundă la întrebare.

Olga o mângâia pe Lora pe păr, în schimb, Corina și Irina chicoteau înfundat.

— Hai, zi, odată, tu?

— Tu, și-a îndreptat poetul degetul spre Lora și aceasta, de bucurie, a început să bată din palme.

— Ei, vedeți, nu v-am spus eu că o să mă aleagă pe mine, tu? li se adresă fetelor și iar se întinse peste masă și o pupă pe Olga pe buze.

A doua zi, Anton pleca la un festival de poezie la

Craiova și, niciuna, nici două, le propuse fetelor să-l însoțească. Le chemă pe toate patru. El însuși nu-și

putea explica ce-i veni să le invite, dar mai ales fetele erau tare contrariate. Poate băuse prea mult. Or, de fiecare dată când Anton se pilea, devenea de nerecunoscut. Mai că nu devenea un alt om. Începea să-și dea foc la pantof și să vorbească mult. Sau își zbârnâia amicii.

— Iată, scoase Anton o scrisoare din geantă și le-o arătă, mai pot lua cu mine un poet. Veniți cu mine?

— Cum să venim dacă niciuna dintre noi nu a scris niciodată vreo poezie, tu?

— Asta nu contează.

— Cum nu contează, tu? Și dacă organizatorii o să ne ceară poeziile, ce o să ne facem atunci, tu?

— Nu o să vi le ceară nimeni.

— Ei, aș!

— Nu au ei timp pentru asta.

18

— Și, pe deasupra, noi urâm poezia. E o mare pierdere de timp. Dar nu-i urâm pe poeți tu. Poeții sunt niște tipi foarte drăgălași. Mai ales Sandu Pleșea.

Sau... Anton.

— Și, totuși?

— Și când e plecarea?

— Peste două ore.

— Hai, Lora, nu fi proastă, și hai să mergem!

— Stai nițel, invitația e pentru un singur poet și nu pentru patru?! Și apoi, oare ce o să spună poeții de la cenaclul Interstiții când o să audă că nu i-ai luat

pe ei la Craiova și ne-ai luat pe noi, care în viața noastră nu am scris vreo poezie, tu?

— Dar n-o să ale. Niciodată n-o să ale.

Lora și-a cufundat privirile în ochii poetului.

— Sau mergem toate sau niciuna, tu!

Anton și-a aprins o țigară și a tras un fum în piept, gândindu-se că fetele vorbeau ca într-o proză de

Mihail Celarianu. Adică cu foarte mulți „tu”. Cu mult mai mulți decât ar fi fost normal. Se vede că erau încă sub influența lecturii acestui romancier din perioada interbelică, pe care unii profesori de la ei de la facultate îl considerau un

mare scriitor nedreptătit. Drept urmare, li-l băgau pe gât studenților, impunându-i să-l citească cu orice preț și să scrie despre el.

— Stai să văd ce pot face.

— Eu, oricum, sunt răcită și nu pot să merg. Dar nici pe voi nu vă sfătuiesc să vă trambalați tocmai până la Craiova, le zise Olga și plecă înțepată la farmacie ca să-și cumpere niște picături pentru nas.

— Dar voi vreți să mergeți?

19

— Mai încape vorbă?

Anton scoase mobilul din buzunar, mobilul redacției, și îi bâzâi pe organizatori. Îi răspunse domnul

Voreanu. Spre surprinderea sa,

acesta fu de acord.

Fetele au țipat de bucurie și l-au îmbrățișat toate deodată. După care i-au mai făcut cinste cu o bere. O bere pe care poetul a băut-o în picioare. Lora îi smulse halba din mână și i-o trânti pe masă.

— Și totuși, cum să mergem fără nicio poezie la noi, tu?

— Și chiar niciuna dintre voi nu a scris vreo poezie la viața ei?

— Se pare că, vara trecută, eu am comis vreo cinci texte, își aminti Corina roșind.

— Minunat. Hai, fuga după ele! Într-o oră jumate, te aștept la gară și să nu uiți să-ți iei cât mai multe haine, că la Craiova o să stăm aproape o

săptămână, i-a mai zis poetul și a împins-o afară.

— Iar voi, li se adresă el Lorei și Irinei, veniți după mine!

Anton opri un taxi și le invită pe fete să urce. În fața redacției ziarului Monitorul de Brașov, care era pustie la ora aia, mașina frână și Anton le îmbie să coboare.

A intrat glonte în redacție, dar Lora și Irina l-au urmat neîncrezătoare.

— Uite de ce v-am adus încoa, le zise poetul, după ce le așeză în fața a doua computere. Ca să scrieți câteva poezii.

— Dar noi n-am scris niciodată vreo poezie.

— Cu atât mai bine. O să scrieți

acum. Hai, începeți, le îndemnă el și fetele, vrând-nevrând, s-au

20

apucat să scrie, mai mult dintr-o joacă, pentru că li se părea ceva tare.

După ce au terminat, fetele nu se mai puteau opri din râs.

În așteptarea trenului, tipele fumau cu fundul pe geamantane și îi forfecau pe profi de la facultate.

Prima care a schimbat subiectul a fost Lora, care i-a zis că, în tren, ar vrea să stea lângă fereastră și a trecut prin dreptul lui Anton, atingându-i pieptul cu țățele ei zgomotoase.

— Lora, tu ai început să alignești?

— Ce înseamnă să alignești? îl întrebă Corina.

— Să şchiopătezi, îi explică Anton.

— La noi nimeni nu zice să aligneşti, nu ai putea să vorbeşti şi tu ca toată lumea?

— OK, Lora, tu ai început să şchiopătezi?

— Un pic.

— Anton, dacă ai să mai vorbeşti încă o dată ca la

Chişinău, eu n-am să urc în tren, îl ameninţă Corina.

Pe loc, lui Anton i s-au înecat corăbiile şi Lora l-a apucat de mână. Avea o mână moale ca iarba cosită şi nişte ochi dogorători.

— Ce dracu', te-ai supărat cumva? l-a întrebat

Lora şi l-a muşcat de lobul urechii.

— Corina a glumit. Eu sper că, în curând, o să te convingi de asta tu, i-a zâmbit Lora și l-a lovit cu palma pe obraz. Celelalte fete însă nu împărtășeau optimismul și veselia Lorei și tăceau îmbufnate, în parte pentru că erau dezamăgite de Anton și în parte pentru că regretau că au acceptat să meargă la Craiova. Începu

21

să ningă. Ninge cu niște fulgi mari și pufoși cât niște bile de biliard, ninsoarea sfda faptul că era începutul lui aprilie și că iarna trecuse de mult și se așternea, în straturi, peste oamenii de pe peron. Într-o clipită, s-au trezit ninși din cap până în picioare și dârdâind de frig. Lora îi lăsă impresia

că ar fi urmărit buletinele meteo, căci, spre deosebire de el, nu se miră deloc că revenise iarna. Ba mai mult decât atât, se îmbrăcase adecvat vremii de afară. În plus, mai scoase din geantă și un pulover, pe care i-l dădu lui, ca să-l îmbrace chiar acolo, pe loc, în mijlocul peronului și el se gândi că poate-l luase special pentru el. Oricum ar fi, își trase pe el puloverul ei, de lână, foarte călduros, și o fancă.

Pășea în dreapta ei, pentru că ea nu suporta ca cineva să meargă în stânga ei. Ea îi vorbea de sub o umbrelă maronie, sub care se adăposti și el în curând. Încă mai ninge, când au urcat într-un compartiment de clasa a doua, unde s-au apucat să golească o

sticlă burduhănoasă de votcă. După vreo oră de mers cu trenul, Lora îi prinse mâna sub fundul ei dulce și apetisant, în timp ce polemiza cu Irina în privința profilor de la facultate, susținând că Virgil Podoabă e cel mai fain dintre toți. Corinei însă îi plăcea mai mult Crăciun, pe când Irinei îi plăceau Cistelecan și Mușina. Fundul ei moale îi strivea mâna, îi strivea mâna cu care Anton își scria poemele și articolele la Monitorul, dar îi trimitea și un mesaj foarte clar, făcându-l să se gândească cu optimism la viitor. Sticla de votcă ambula între ei ca o minge de fotbal pe Ghencea. Totuși, cel mai obosit dintre toți părea a fi Anton. Cu toate astea, Lora nu-l lăsă să doarmă și

îi mușcă buzele, până când acestea

22

au început să-i sângereze. În gară, domnul Voreanu îi aștepta cu o pancartă deasupra capului pe care scria

„Aștept patru tineri poeți din Brașov”. Văzându-le pe fete, acesta scăpă pancarta pe podeaua de beton.

Lipit de Lora, Anton pătrunse într-o sală vopsită în negru, a unei cafenele îmbâcsite de fum de țigară, unde toată lumea era îmbrăcată în negru, inclusiv domnul Voreanu. S-au aciuat la o masă de abanos și și-au aprins câte o țigară. Domnul Voreanu se mișca prin sală cu un microfon negru în mână și făcea prezentările. La gât îi futura un fular

negru. Cel mai mult a vorbit despre tinerele poete din Braşov. Apoi au început recitaţiile. Au citit unul după altul, mai întâi

Anton şi apoi fetele. După care au urmat discuţiile.

Tonul l-a dat Danăilviu Boerescu.

— Cireaşa de pe tort a festivalului sunt poeziile celor trei fete din Braşov care, de departe, sunt cele mai bune.

I-a ținut hangul şi Marin Mincu.

— Toate cele trei poetese sunt autentice. Au textuat excelent starea de disperare feminină, fiecare în felul ei, dar gradul zero al limbajului l-a atins domnişoara Lora. Nu am mai întâlnit de mult o poezie erotică feminină în care limbajul să dea peste margini, adică să

atingă ceea ce se cheamă plenitudine textuală. Domnișoară, dacă îmi dați acum volumul, acum îl trimit la tipar!

Apoi s-a întors spre Anton și i-a zis:

— Dragă Anton, nu te supăra, dar colegele dumitale scriu chiar mai bine decât dumneata.

23

Anton se făcu mic-mic și alb la față. Nu numai

Mincu și Boerescu, dar toată lumea vorbea despre cele trei poetese din Brașov, declarându-le surpriza festivalului, și nimeni nu scoase un cuvânt despre poezia lui Anton. Fetele chicoteau stasifăcute, pe când

Anton turba de furie și fuma țigară de la țigară. Suferea că bucureștenii îl

trecuseră cu vederea sau, și mai rău, pentru că îi vestejiseră poezia pe care a recitat-o în cadrul festivalului. Ca să-l liniștească, Lora i se urcă în brațe și îl mușcă de ureche, provocându-i o nouă hemoragie. Observând că nu-l poate calma, Lora îl apucă de mână și îl scoase din subsolul ăla întunecos, sărutându-l tot drumul până la hotel și zicându-i că, oricum ar fi, după părerea ei, tot el e mai bun.

— Dar nimeni nu știe de asta!

— Important e că eu știu. De altfel, să știi că mie-mi pare rău că tu ai rămas în umbră, îi mai zise Lora în timp ce-și rupea în bucăți textele pe care le-a scris dintr-o joacă la compul lui Anton și pe care le lăudaseră atâta Mincu și

Boerescu. Goală, se întinse peste poeziile alea rupte în bucăți și îl trase deasupra ei.

Tot ea îi scoase pantalonii și începu să-l călărească.

Frânturi din poeziile alea ale Lorei pe care atâta le lăudaseră Boerescu și Mincu alunecau de sub corpurile lor încinse pe podea. Anton nu mai făcuse sex de vreo trei sau patru ani sau poate și mai mult, așa că uitase ce mâncare de pește mai e și asta. După ce ejaculă, văzu stele argintii în fața ochilor și pereții începură să se clatine în jurul său și leșină. L-a trezit votca rece ca gheața pe care Lora i-o turna în gură. Lora îl ajută să se ridice în fund și îl obligă să o bea până la fund.

După ce-și reveni, Lora îl convinsese să meargă la o discotecă și au coborât treaptă cu treaptă scările unui bar din subsolul hotelului Majestic și s-au amestecat printre dansatori. Dansau printre mese îmbrățișați, când un goliard balaoacheș, cu o mustață rărită, îmbrăcat într-o cămașă vișinie și cu o bere în mână, îi ceru voie să o ia la un vals pe Lora, și Anton nu avu nimic împotriva, dar, în curând, regretă foarte mult că i-a permis acest lucru, întrucât huiduma aia tuciurie o luă pe Lora pe sus și se porni, nici mai mult, dar nici mai puțin, spre ieșirea din bar. Atunci, Anton sări la gâtul tipului ăla țigănos și i-o smulse pe Lora din brațe și o trase

după el pe scări, nu înainte, însă, de a-și sparge o sticlă de votcă în cap și de-a răcni în rusă că așa va proceda cu toți cei care vor mișca în front și simulă că are un pistol în buzunar și toți tipii ăia s-au vălurit înapoi ca o armonică.

— Bă, dacă se ia cineva după noi, îi smulg coaiele, bă, și îl pun imediat să le mănânce, poneali, blea, suki, suceară, răcni el înfuriat, amestecând cuvinte în română cu cuvinte în rusă, iar tipii ăia s-au dat într-o parte când l-au auzit răcnind în rusă și ei au țâșnit afară în stradă. Lora nu pricepu dintr-odată ce i s-a întâmplat, dar zâmbea încântată. La un moment dat, a ajuns-o și pe ea ce s-a petrecut și a început să hohotească. Era o răpire ca în filmele americane și

tipa era tare încântată.

Şmecherii însă şi-au revenit repede din stupoare şi au erupt cu duiumul afară, aşa cum doar mai

25

izbucneşte sângele din nas sau din gură, după o lovitură bine ţintită cu pumnul, şi au început să alerge cu hoarda în urma lui Anton şi a Lorei, care, aşijderea, alergau, alergau spre prefectură, unde staţiona un taxi galben. De bine ce au trântit portierele, că indivizii au început să bată cu bâtele în geamuri şi au spart fereastra din dreapta Lorei, năclăind-o de sânge. Şoferul a demarat imediat. Dar şi şmecherii s-au pornit cu maşinile după ei şi era o urmărire ca în filme, iar Lora

plescăia încântată din buze, fiindcă așa ceva mai trăise doar în fața teveului. Ce mai, era pur și simplu fericită de ceea ce i se întâmpla. Mai puțin fericit era Anton și aproape deloc șoferul care, însă, reuși să-și păstreze toți îngerii acasă și cârni, subit, la stânga, pe care, de altfel, nu ar fi avut voie să meargă. Zburau pe lângă

Teatrul Național, cu mafoții după ei. O mașină de-a șmecherilor le ieșise în față și alta în spate, prinzându-i ca într-un clește și atunci nea Gicu, căci așa îl chema pe șoferul lor, viră la dreapta, și deschise cu botul o poartă, pătrunzând într-o curte străină, de unde sări din caroserie și o luă la fugă prin grădini și tot prin grădini au fugit

și ei, reușind pentru câteva minute să le deoaze planurile. Barosanii însă îi căutau peste tot, vâjâind cu mașinile în sus și în jos, enervați că le-au alunecat printre degete. Lorei însă nu-i prea păsa de barosani și încerca să-l pupe. Anton prinse un moment când pe stradă se înscăună liniștea și au părăsit grădina. Nu, însă, și șoferul, care a rămas să aștepte zorii, dar și pe colegii săi pe care i-a chemat la mobil, sub crengile ude ale unui cireș cu florile scuturate. Fără să le mai caute pe fete sau să-i anunțe pe

26

organizatori, Anton și Lora și-au făcut iute bagajele și au părăsit pe întuneric Craiova, chiar dacă afară

ploua cu găleata.

În compartiment, au fost singuri până pe la Sibiu, când intimitatea le fu spulberată de un tip supraponderal, care se așeză pe bancheta de vizavi cu un rucsac masiv în spate, fără a catadicsi să-i privească. Un ciocănit puternic se auzi în ușă. Nici n-a reușit Anton să se desprindă din brațele Lorei, că în prag se ivi figura mătăhăloasă și lăbărțată a nașului care îi măsură sfruntat din cap până în picioare în timp ce se izbea cu perforatorul în palma puhavă și fuiera un tril dintr-o manea de-a lui Adrian Copilul Minune:

— „Dușmanii mă invidiază, iar eu stau și chefuiesc...”

Poetul i-a întins imediat biletele, ca

într-un test de

Pavlov, și nașul i le-a înapoiat ușor dezamăgit, după ce le-a întors pe toate părțile. Dar beculețele i s-au aprins în ochi când grăsanul ăla îmbrăcat neglijent începu să se scociorască prin toate buzunarele. Pe loc se răsti la tip:

— Șefule, da cât am să mai stau eu după curu' matală? A, șefule?

Individul ăla supraponderal tăcea și continua să-și întoarcă pe dos buzunarele.

— Sau îmi arăți biletul, sau îmi plătești amenda, șefule. Hai, decide-te mai iute!

Grăsanul, însă, îi răspunse cu o întrebare:

— I'm from America. I de not

understand

Romanian. Once again, but în English?

27

— Zice că nu știe româna, i-a șoptit Lora lui Anton la ureche, cu gura ei ferbinte.

Nașului îi cazu fața. Abia acum Anton observă că avea o bilă enormă și niște urechiușe foarte mici, ca de bebeluș.

— Ce a spus tipul? o descusu pe Lora.

— Zice că e american și că nu știe româna, i-a explicat Lora și ieși pe hol să fumeze o țigară și atunci controlorul i se adresă lui Anton.

— În cazul ăsta, zi-i să nu-și mai

caute biletul, că nu mă îndoiesc că-l are. Hai, spune-i asta. Doar sunteți împreună nu-i așa?

— Nu suntem împreună.

— Măi să fe.

— Da de unde? Chiar nu suntem împreună.

— Tu vrei să-ți râzi de mine?

— Și de ce aș vrea să râd de dumneavoastră? îl întrebă Anton.

Nici tipul însă nu binevoi să-i răspundă la întrebare și se luă de Anton, uitând cu totul de american.

— Și unde mergi, șefu?

— La Brașov, i-a explicat Anton cu o voce împietrită.

— Ce chestie! Stai așa, da mățăluță nu ești cumva di pisti Prut, o

dădu nașu, brusc, în grai moldovenesc.

— Nu sunt!

— Ba, ești.

— Nu sunt, domnule!

— Da di undi ești atunșia?

— Sunt din Târgu-secuiesc.

— Și pe ce stradă stai în Târgu-secuiesc?

28

Anton bâigui prima denumire care-i veni pe limbă.

— Pe strada Primăverii.

Dar tipul nu-l crezu.

— Și nu-mi umbli mie cu șioara boitî că nu există așa stradă în Târgu-secuiesc. Stai așa, da poate că voi tustrei sunteți di pisti Prut? Nu-i așa, dragi tovarăși, că v-am mirosit bine?

Apoi se apropie de străin și începu să răcnească la el.

— Bă, să nu-mi zici mie că ești străin că am să mor de răs? Nu semeni tu deloc a străin, fratele meu!

Deloc! Ia mai tunde-o de aici, că nu așa arată americanii, că am mai întâlnit și eu americani la viața mea, dar niciunul nu era așa de gras și așa de prost îmbrăcat ca tine. Tu ești moldovean de peste Prut, am înțeles eu asta din prima. Gata, hai termină cu circul ăsta de prost-gust și plătești-mi amenda sau te dau jos din tren!

Și când vru să-l înșface pe american de guler și să-l scoată afară din compartiment, acesta își scoase biletul dintr-un buzunar al rucsacului și

i-l băgă nașului în față și acesta o tăie rapid din loc, cu coada între picioare.

După ce se cără tipul, pe ușă intră Lora și i se așează lui Anton în brațe.

Niște răcnete bubuitoare izvorăra din compartimentul vecin, în care te miri cine zbiera la dracu' știe cine să o fută din gară. Îi auzeau fără să vrea. Anton își îți capul prin ușă și-l văzu pe un individ negru ca bezna sărind pe coridor. Din urma sa i se rostogoli și palăria sa neagră și veche. Tipul o culese de jos și o

29

puse în cap, fără s-o scuture. După care îl dădu într-o parte pe Anton și vru să intre la ei, dar americanul îi bară drumul.

— Să-mi moară tata, dacă stau mai mult de o stație. Mânca-ți-aș, doar o stație, încerca să-i înduplece țiganul, rostogolindu-și ochii de la unul la altul, însă

Anton își feri privirile într-o parte. Americanul se ținu o vreme cu mâinile de nas, făcându-i semne disperate să se care afară, după care îl îmbrânci pe hol și încuie lacătul. Se lipi cu spatele de ușă, de unde se apucă să-i studieze pe Anton și Lora din cap până în picioare, ca să se convingă dacă nu sunt și ei cumva țigani. Nu, nu sunt țigan și nu put. Da, e adevărat că sunt moldovean, însă nu sunt țigan, își spuse Anton, parcă ghicindu-i gândurile. Nu port pălărie, mustăți sau cămăși colorate, își

mai spuse Anton în sinea sa. Nici vorbă că aş avea ceva contra Țiganilor, ba chiar îi simpatizez foarte tare, însă pur și simplu nu sunt Țigan, ci sunt român, un român din Republica Moldova și asta iar nu sună bine, dar nu sunt Țigan, mai monologă Anton în forul său interior. Într-un mod sfruntat, americanul îi supuse unui tir ocular amănunțit, stând la doi pași în fața lor, în picioare. Se pare că ezita să tragă vreo concluzie, căci continua să-i privească cu suspiciune.

Chestia asta îl cam scotea din sărite pe Anton și acesta scrâșni din dinți, fiind gata să-l ia la palme, oricât de american și de gras ar fi fost tipul, dacă nu l-ar fi ținut de mână Lora. Ce

mai, dacă Lora nu l-ar fi tras de mână să se liniștească, Anton ar fi sărit la american.

Totuși, între ei plutea un miros înecăcios de praf de

30

pușcă, care nu se risipi nici măcar după ce vocea țiganului pieri pe hol. Oricum ar fi, americanul îi privea pe sub ochi, iar Anton voia să-l porcăiască. Ceva similar a mai trăit primăvara trecută la Heidelberg, unde a mers să vadă un spectacol lectură după o piesă de a sa de teatru, când, nitam-nisam, îi veni să strige la spectatorii din sală: „Bă, voi sunteți niște fasciști, bă!

Niște porci de fascișit, bă!” Așa și acum, abia se stăpânea să nu se ia de

american și să nu-l facă în tot felul:

„Bă, voi, americanii, sunteți niște imperialiști, bă. Eu nu am ochi să vă văd, bă. Voi conduceți toată lumea.

Voi controlați totul. Voi i-ați ucis pe indieni, bă!”

După ce trenul frână brusc, americanul scăpă sticla din mână și aceasta se rostogoli pe podea năclăind carpetă. Americanul însă nu se grăbea să se aplece ca s-o ridice de pe covor sau să șteargă balta ce se formase pe podeaua dintre cușeta sa și a lui Anton și a Lorei, de parcă aia nu ar fi fost sticla sa. Mușca absent dintr-un sandviș, uitându-se pe fereastră, cum deflau niște tineri tuciurii pe peron, făcându-se că nu vede că berea din

sticla să se scurgea pe covor. Cineva striga afară:

„Fa, suge-mi pula”, urla, „de ce mi-ai făcut porcăria aia tocmai mie, fa?”, în timp ce berea americanului continua să se reverse din sticla aia căcănie năclăind covorașul, dar lui i se rupea în paispe, el scoase din rucsac un alt Killkines, cu atâta grijă și evlavie, de parcă ar fi scos o pungă cu ouă. „De ce m-ai făcut, fa, de cacao, de vreme ce de atâtea ori mi-ai zis că-ți place de mine?”, țipa același tip pe peron, în timp ce americanul mușca impasibil dintr-un alt sandviș. „Chiar de ce mi-ai pus coarne, fa? De ce? Oare ce credeai că nu am

să te prind și nu am să-ți dau la bot, dar, uite, eu te-am prins și am să te cafesc bine de tot. Vacă nenorocită ce ești! Am să dau cu ține de toți pereți”, urla tipul, în timp ce americanul împingea cu vârful adidasului său argintiu sticla în coridor. Apoi adormi în pofda înjurăturilor ce se răspândeau de pe peron. Nu dormi mult, însă. Se trezi speriat și începu să-și pipăie agitat buzunarele, privindu-i pe sub ochi. Se liniști doar atunci când își găsi portmoneul în buzunarul sacoului. Cu toate astea, continua să se uite cu suspiciune la

Anton și la Lora, care se giugiuleau în fața sa.

Americanul ieși pe hol, cu rucsacul

în spate, și furia lui Anton se mai potoli un pic. Ori de câte ori ieșea din compartiment, își lua și lucrurile cu el, chiar și dacă ieșea doar pentru câteva clipe. Toate lucrurile.

Nu peste mult, reveni și se trânti în pat, încălțat în adidași. Putea îngrozitor a Killkines. Oare când naiba se pilise, că parcă nu l-am văzut să bea bere? se gândi

Anton și o apucă pe Lora de mână și o trase după el pe coridor. Ea fuma pe hol, iar el se pișa la toaletă.

După ce s-au întors, americanul ieși pe hol, cu rucsacul pe umăr, de parcă voia să le spună că eu ei doi el nu poate rămâne în același compartiment mai mult de câteva minute. De data

asta însă plecă atât de subit, încât, intrigați, Anton și Lora au crăpat ușa și l-au urmărit cum se îndepărta pe coridor, legănându-se ca o rață. Pentru că mergea din ce în ce mai repede, s-au luat după el, mergând ca niște umbre în spatele său, fără însă a se apropia prea tare, păstrând o distanță decentă, așa ca să nu-i vadă. Totuși, nu-l slăbeau din

32

ochi. Când s-a oprit tipul, s-au oprit și ei. Tipul intră la budă, cu rucsacul său voluminos în spate. Se pișa cu rucsacul în spate. Auzindu-l cum se pișă, Anton trase o linie că nu e nicio deosebire melodică între susurul urinei unui american și murmurul pișatului unui român. Ce mai, cu toții se

pișă la fel. Totuși, se pare că americanii un pic mai mult. Un pic mai mult decât românii. Și nu pe ei, se mai gândi Anton și o convinse pe Lora să se întoarcă în compartiment ca să nu dea americanul peste ei.

Ceea ce ei nu puteau pricepe era de ce americanul a plecat la toaletă cu toate lucrurile sale. Oare nu de aceea că se temea ca Anton și Lora să nu fugă cu rucsacul său în timp ce el o să facă pipi? Dar noi, dom le, suntem poeți! Oare nu știi că în România mai sunt și poeți? i-ar fi spus Anton americanului dacă ar fi știut engleza. Probabil că o fi fost atenționat să se ferească de români, indiferent dacă sunt poeți sau nu, pentru că românii fură, își mai zise

Anton în sinea sa. Dar chiar să meargă cu rucasul la budă, asta i se părea lui

Anton prea de tot. Și oare îl va lua cu el și atunci când o să vrea să se cace? Și o să stea pe colacul de la budă cu rucsacul în spate? o mai întreabă șocat Anton pe

Lora, dar aceasta nu-i putu da niciun răspuns cât de cât mai mulțumitor.

După ce americanul reveni de la budă, își dădu rucsacul jos din cârcă și-l aruncă pe polița de sus ca să-l aibă permanent sub ochi, și se culcă încălțat pe pat, cu o sticlă de Killkines în mână. Dintr-odată, lui Anton îi

33

pică fsa că rucsacul său o fi fiind

plin cu Killkinesuri și de aia nu pleacă
nicăieri fără el, pentru că îi este frică să
nu rămână cumva fără sticlele alea de
bere irlandeză, pe care, probabil, le-a
cărat tocmai din America sau, poate, nu
este exclus, ca înainte să vină în
România să fi trecut și prin Irlanda, de
unde a și cumpărat aceste sticle. Nu
este exclus. Anton se uita la sticla aia
căcănie și înghițea în sec. Apoi, rămase
cu gura căscată, când extraneul ieși pe
hol, fără să-și ia și rucsacul cu el. Ba
mai mult decât atât, își uită pe masă
sticla aia de bere desfăcută, un pachet
de Hamlet și un portmoneu umflal. Fără
să stea prea mult pe gânduri, Lora a
luat berea și a tras câteva gâturi. Lui
Anton ochii îi alunecau de la Lora la

Killllkinesul din mâna ei și înapoi și se vedea de la o poștă că o invidia pentru curajul ei de a gusta o bere care nu era a ei. Hai, hai nu fi fricos și ia și tu un gât, îi zise Lora, că nu o să observe, bei un gât și o pui imediat la loc, doar un gât, nu mai mult, o singură înghițitură, că nu ești nesimțit să bei mai mult, numai un gât, numai unul, sorbi o gură și imediat o pui la loc, și nici dracu' nu o să-și dea seama. Și Anton luă sticla și o duse la gură. Dar bău numai un gât, nu mai mult. Asta însă nu-l împiedică să constate că era foarte gustoasă. Ce gustoasă mai e! exclamă Anton.

Apoi Anton a scos o țigară din pachet și a dus-o la nas.

Ce delicat mai miroase și ce

denumire frumoasă mai are, exclamă Anton și Lora îi dădu dreptate! Ce mai, să tragi un Hamlet după Snagov e ca și cum ai citi un roman de Joyce după un roman de Samson Șleahu sau te-ai plimba cu un Rover după ce ai ieși dintr-o

Pobedă. Haide, haide, îl îndemna Lora, deschide

34

fereastră și trage un fum că nu o fi nebun să-și numere țigările din cutie? S-o aprind sau nu? stătea poetul la dubii. Sigur că aprinde-o, îl îmboldi Lora, după ce mai trase o gură de bere. Și dacă o să dea buzna când voi slobozi primul fum? se alarmă el. Nici mai devreme și nici mai târziu, ci anume în

momentul când voi da drumul pe gură primului fum? Nu o să dea buzna, încercă Lora să-l convingă. Dar dacă ne-a întins o capcană? Dacă toată povestea asta e o capcană? exclamă iar el speriat. Dar cu ce scop? Nu văd cu ce scop ar face-o, dacă nu e tâmpit cumva, săracul, îl contrazise

Lora. Ca să demonstreze că toți românii sunt hoți, îi mai zise poetul și mâna în care ținea țigara începu să-i tremure. Și el o băgă iute la loc în pachet și se retrase ca fript pe banchetă, izbindu-se cu ceafa de spetează.

Cât ai bate din palme, tipul trânti ușa și se porni pufăind spre masa adosată de geam și-și numără dolarii

din portmoneu, după care răsuflă ușurat, ca un om care a trecut printr-un mare pericol. Apoi își numără și țigările din pachet. Și iar răsuflă ușurat.

Poetul îl urmărea cu inima bubuindu-i în piept și cu palmele transpirate și nu-și regăsi liniștea decât după ce au părăsit compartiment ăla nesuferit în care americanul își examina sticla de bere în lumina soarelui, de parcă voia să vadă dacă nu e mai goală decât a lăsat-o, și se mutară într-un compartiment pustiu dintr-un vagon aflat în capătul celălalt al trenului.

Acolo, Lora se dădu iar la poet: îl dezbracă de haine și se aruncă asupra sa, fără să-i pese că vreun călător sau

controlorul ar fi putut deschide ușa și i-ar fi putut

35

surprinde în fagrant delict, adică i-ar fi putut surprinde futându-se, el întins pe spate și Lora legănându-se deasupra sa ca o salcie. După ce poetul termină, Lora își scoase din sutien un Hamlet și îl aprinse. Oare când naiba a reușit s-o sfeterisească și cum, că parcă tot timpul am fost cu ochii pe ea? se interogă nedumerit

Anton. Lora i-a dat și lui un fum. Ce bun mai e, își zise el în mintea sa și, în semn de recunoștință, o pupă pe

Lora pe ureche. Ceea ce văzu până atunci însă fu o nimica toată față de ceea ce-i fu dat să vadă în continuare:

Lora scoase din poșetă un Killkines și poetul a rămas poem.

— Ești dată dracului. I-ai șutit un Killkines. Dar oare când și cum ai reușit?

Au băut-o cu înghițituri mici vreo cinci ore și fiecare gură de bere le părea mai gustoasă decât precedenta. Ultimele înghițituri le-au supt în timp ce trenul intra în gara din Brașov, iar ultima, când începu să ningă.

Ningea. Ningea cu niște fulgi mari cât pumnul sau cât niște bile de biliard. Pe neașteptate, Lora țipă că vrea să meargă la Olga și câțiva călători îi priviră uluiți.

— Lasă-mă să merg la Olga, răcnii ea, de parcă

Anton nu ar fi vrut s-o lase sau ar fi vrut s-o violeze.

Căzăturile ce se buluceau în jurul lor și-au căscat și mai tare ochii și Anton o îmbrățișă strâns-strâns, pupând-o pe gură. Dar ea s-a smuls din brațele lui și a luat-o la fugă către un taxi tras în fața gării. Anton o ajunse din urmă în fața mașinii și iar a strâns-o în

36

brațe. Acum ea striga și mai tare, striga ca din gură de șarpe că vrea să meargă la Olga. Dar el nu voia s-o lase să urce în mașină, și atunci ea l-a mușcat de mână, și-a înfipt adânc dinții în carnea sa până când îi năclăi brațul și el începu să țipe de durere și o

întrebă ce dracului se întâmplă cu ea. Ea încerca să i se smulgă din mâini, dar el o ținea strâns în brațe, nevrând s-o lase să plece. Nu îl interesa că încerca să-l pălmuiască și că striga că vrea să meargă la Olga, deoarece credea că berea o ajunsese la cap și nu știa ce face. Și tipa chiar era muci. Cine ar fi crezut că un om se putea îmbăta dintr-o singură bere? Uite, doar după o singură bere ea s-a făcut varză. Pe sus, a urcat-o într-un autobuz și a așezat-o la el pe genunchi. Dintr-o ochire, și-a dat seama că toată lumea îi urmărea cu atenție. Nitam-nisam, ea a izbucnit în plâns și el nu putea să-și dea seama dacă plângea pentru ieșirea ei de acum câteva clipe sau că nu a lăsat-o să plece la Olga.

Oricum ar fi, după ce au coborât din autobuz, a căzut în genunchi în fața lui și l-a rugat s-o ierte.

— Acum sunt a ta.

În garsoniera lui din Schei, Anton a pus vreo zece cartof la copt, după care a început să-i smulgă hainele. Un miros de fum înecăcios ce se răspândea dinspre bucătărie îl făcu să se rupă din brațele ei și să meargă în chicinetă. După ce deschise ușa cuptorului, văzu că toți cei zece cartof fumegau ca niște tăciuni.

A doua zi era să înnebunească nu altceva când îl sună Lora.

— Știi ce fac eu acum?

37

Nu știa, frește.

— Stau în cadă și apa crește în jurul meu. Deja mi-a acoperit țâțele. Uite, am dat robinetul mai tare. Auzi cum apa clipocește în jurul meu?

Da, o auzea, bineînțeles, că o auzea.

— Și uite că acum mi-am săpunit țâțele. Nu ai vrea să vii să-mi faci o vizită? Îl invită ea, cu o voce suavă.

Într-o clipită, Anton sună la ușă, dar Lora nu i-a deschis imediat, lăsându-l o vreme să se perpelească la foc mic.

— Noi trăim într-o casă naționalizată, ai cărei proprietari ar putea să ne bată într-o bună zi la ușă. De aia nimănui nu-i deschidem din prima, îi explică ea, în timp ce-l

conducea în vârful picioarelor spre camera ei. Mamă-sa tușea în dormitor. Lora i se sui pe genunchi, înlănțuindu-l cu brațele pe după ceafă și mușcându-i buzele. Doamna Janeta tușea tot mai tare și Lora a mers să vadă ce are. Țipetele Lorei o făcură pe doamna Doboș să se însănătoșească într-un mod miraculos. După ce reveni, Lora îl întrebă dacă s-a spălat pe mâini sau nu.

— Nu, nu m-am spălat.

— Dacă nu te speli pe mâini, nu o să facem dragoste, l-a amenințat ea.

— Dar nu numai pe mâini să te speli, îl mai povățui ea și își luă o scobitoare dintr-un pahar și începu să-și curețe urechile. Revenit din baie, Anton o găsi pe

Lora stând întinsă pe spate pe o blană de urs, cu țâțele ei ispititoare la vedere și cu picioarele larg desfăcute în părți. Fără halat, parcă ar fi ieșit dintr-o scoică sidefe. Corpul ei alburiu licărea în întuneric. Stătea

38

cu ochii închiși, mimând că doarme. Cât ai bate dintr-un picior, Anton și-a smuls halatul de pe el și s-a întins ca o plapumă peste ea. Doamna Janeta iar începu să tușească. Tușea și se uita la Surprize, surprize.

Anton agoniza deasupra trupului Lorei ispititor și atât de frumos. A terminat foarte repede, cu mult mai repede decât și-ar fi putut imagina vreodată, a ejaculat la a doua

pătrundere, adică aproape că imediat și s-a prăbușit dezamăgit alături de ea, cu fața întoarsă spre pernă.

— Hai, nu mai fi așa plouat, puiuțu, că i se poate întâmpla oricui. Oricum ar fi, în noaptea asta nu am să te las să dormi.

Peste o jumătate de oră, încercă din nou, dar fu chiar și mai rău decât prima oară, fiindcă ejaculă la prima pătrundere.

Hodoronc-tronc, Lora a străbătut încăperea și a deschis ușa. După care s-a reîntors în pat, cuibărindu-se la pieptul său.

— Maică-mea a adormit cu telecomanda în mână.

Ea iar voia sex, dar lui nu i se mai

sculă și atunci ea, aproape că instantaneu, începu să se masturbeze și asta în timp ce îl pupa la com. Apoi se apucă el s-o masturbeze până când Lora prinse să geamă.

După ce reveni de la toaletă, unde-l mânase o infecție la rinichi de care nu putea să scape de câțiva ani buni, o găsi pe Lora mai deprimată ca niciodată, în parte, pentru că iar nu avea țigări, și în parte, pentru că peste trei zile urma să-și predea lucrarea de licență și ea încă nu scrisese niciun rând.

39

— De obicei, când mi se termină țigările, merg și împrusc de la Veronica, dar acum ea nu e acasă. Pe vremea

împuşcatului era invers, eu o ajutam pe ea, cu toate că vipera de taică-meu, care pe atunci era un mare ştab la Tractoru, îmi interzisese acest lucru. În fiecare zi îmi împărţeam, pe şestache, sandvişurile cu ea. Numai datorită mie a mai mâncat şi ea în copilărie salam adevărat. Dar acum ea nu-i acasă. Mi-a spus maică-sa, când am sunat-o acum câteva clipe.

O servi el cu ȱigări.

— Şi pentru atâta lucru merită oare să te întristezi aşa de tare?

— Cum, ȱipă ea la el, pentru atâta lucru? Tu ştii ce o să-mi facă taică-meu dacă nu o să termin facultatea?

Nu, nu ştia. Cum nu ştia nici faptul de ce, brusc, după ce au revenit din

Craiova, a încetat să-și mai condimenteze intervențiile cu pronumele personal la persoana a doua. S-o fi terminat cu Mihail Celarianu și să fi început lectura vreunui alt roman?

— O să mă zvânte în bățai. Tu poate că nu știi, dar el deseori mă căpăcește. Și după ce îi șopti toate astea la ureche, își ridică maioul și îi arată o vânătaie pe spate.

— Mi-a făcut-o ieri.

I-a cercetat vânătaia șocat.

— Și pe mama uneori o căpăcește.

— Nu mai spune.

Ea începu să plângă cu fața în pernă.

— Îți scriu eu lucrarea, i-a promis el cu o voce sigură, numai să-mi spui

care e tema și când trebuie să fe gata.

40

— Fenomenologia. O privire fenomenologică asupra prozei lui Mihail Celarianu, tu.

Aha, își spuse Anton în capul său, uite că încă mai e sub influența lui Celarianu, deși aceasta e din ce în ce mai slabă.

— Și când trebuie s-o dai?

— Poimâine.

— OK. O s-o ai. Merg s-o scriu.

— Stai, stai nițel, își încolăci ea brațele-i în jurul feselor sale, dar oare nu ar fi mai bine s-o scrii la mine?

Două zile și două nopți la rând a stat Anton chircit în fața compului ei, ca, în a treia dimineață, după două

nopti de nesomn, să se scoale din fața computerului având lucrarea despre Mihail Celarianu gata.

Dar Lora nu era acasă, acasă nu era nimeni și ușa era încuiată. M-au încuiat în casă și au plecat dracu' să știe unde. Am fost atât de concentrat, că nici nu i-am auzit când au plecat, își spuse mâhnit Anton. O sună ca să-i comunice vestea cea fericită. Sosise taică-său cu un camion cu haine second-hand din Germania și toată familia ei a mers să-și aleagă ceva boarfe pentru ei.

Scurt pe doi, Lora îl implora s-o aștepte la ea acasă. A

adormit cu receptorul în mână. Răcnetele Lorei îl treziră spre seară.

Nu-i căzuse bine la stomac textul. Nu asta așteptase ea de la el. Cu lucrarea făcută șumuiag, se porni să înconjoare camera. Oare când a reușit s-o scoată la imprimantă și unde oare? Să fi mers oare la

Veronica, căci, Veronica are printer? Probabil că da.

Dar când oare? Cheaun de somn, Anton se ținea după ea, strângând de pe podea foile pe care ea le arunca supărată în aer.

41

— Ce-s cu cuvintele moldovenești din textul ăsta de căcat, zi-mi, ce-s cu cuvintele moldovenești din textul ăsta de tot rahatul? se luă ea, hodoronc-tronc de Anton, de ce le-ai folosit, căci

eu nu vorbesc așa, de ce, ca să mă faci de băcănie în toată facultatea?

— Care cuvinte moldovenеști, Lora? Nu e niciun cuvânt moldovenesc în tot textul ăla.

— Dar exofalnic, ce fel de cuvânt e? Eu nu l-am mai auzit, până acum, niciodată.

— Și dacă tu nu l-ai auzit, înseamnă oare că e moldovenesc? Nu e moldovenesc. E un neologism, împrumutat din franceză.

Dar ea refuză să-l creadă și i-o trânti în față că a dezamăgit-o foarte tare.

— Ratatule, răcni ea la Anton, acum o să mă pice, și eu mi-am legat atâtea speranțe de tine, dar tu mi-ai

înșelat toate așteptările, acum taicămeu o să mă zvânte în bățai, răcnea ea la Anton, după care începu să plângă în hohote.

— M-ai băgat într-un căcat și mai mare și de ce oare m-am încurcat cu un impotent?

Vru s-o ia în brațe, dar ea îl împinse într-o parte.

— Ia laba de pe mine, țipă ea, în timp ce-i dădea rotocoale, aruncând foaie după foaie în aer, de parcă ar fi aruncat petalele unui trandafir veștejit. Foile cădeau ca ploaia în jurul său și, brusc, i s-a urcat și lui muștarul la nas și i-a aruncat lucrarea despre proza lui Mihail

Celarianu în față, țipând că, dacă

nu-i place, să-și scrie alta mai bună și a ieșit trântind ușa. Ajuns afară, a luat-o întins la vale, vrând doar un singur lucru, să ajungă cât mai repede acasă și să doarmă. Acasă, a adormit

42

imediat, a adormit îmbrăcat, trezindu-se însă foarte des, s-a trezit în noaptea aia de vreo șapte ori și numai pentru a merge la budă. La un moment dat, se făcu dimineață și el se simțea foarte obosit.

Abia peste vreo lună își mai reveni și el un pic din depresie, deși dormea la fel de prost din cauza nenumăratelor micțiuni nocturne. Într-o dimineață, i se păru că sună telefonul. Avea un aparat foarte straniu care nu scotea niciun

zgomot când era apelat. Cu puțin noroc, putea să ridice receptorul exact când îl suna cineva, dar putea și să lufeze. De data asta, auzi o voce la capătul celălalt al firului și vocea aia era a Lorei care îl informă că e în fața ușii lui și că îl roagă s-o lase să intre. I-a deschis imediat. În hol, Lora i-a sărit în brațe și l-a pupat dulce-dulce și mult. Apoi a început să-i mulțumească.

— Pentru ce îmi mulțumești?

— Mi-au dat zece pentru lucrarea de diplomă.

M-au gratulat că cercetarea mea fenomenologică asupra prozei lui Mihail Celarianu e excelentă. Iar din comisie au făcut parte oameni foarte serioși ca

Cistelecan, Crăciun sau Mușina.

— Și care e meritul meu?

— Cum care e, când tu mi-ai scris lucrarea? Toți au rămas încântați, iar cel mai fericit dintre toți e

Romulus Toma care e înnebunit după proza lui Mihail

Celarianu. De altfel, Cistelecan o s-o publice în Vatra.

— În Vatra?

— Cum se vede, da, îi confirmă ea și începu să-i ceară iertare.

— Pentru ce?

43

— Cum? Ai uitat?

— Ce să uit?

— Pentru că te-am jignit în dimineața aia când mi-ai terminat

lucrarea.

Nu-și amintea nimic. Oare ce-i făcuse? Nu-și amintea absolut nimic.

Spre seară, au mers în Cetate, unde îi servi un garson mocăit, care moțăia din picioare. La un moment dat, au simțit o nevoie uriașă să și-o tragă și s-au furișat sub masă, unde el a pătruns-o adânc, ejaculând după a treia penetrare. Chelnerul trecu pe lângă masa lor într-un rond al sălii, deschise o ușă și ieși în curte, unde începu să-i strige să se întoarcă și să-și plătească consumația. Un alt chelner îi striga pe la budă. Toți umblau prin restaurant și îi căutau. Dar nu din cauza asta au ieșit ei de sub masă, ci pentru că el termină mult prea repede. În momentul când s-

au așezat pe scaunele lor, în sală nu era niciun chelner. Iar când aceștia, unul câte unul, au dat buzna în restaurant, au rămas interziși văzându-i la locurile lor, stând unul în fața altuia, zâmbitori și oarecum surprinși că domnii chelneri chiuleau de la locul lor de muncă.

Cineva sună la ușă și Anton ieși în prag. Era Marian, care pentru prima dată-l vizita acasă, spre uluiala poetului. Nu se întreba de unde și cum îi afase adresa, pentru că, în Brașov, oamenii nu prea au secrete, dar mai ales basarabenii. Niciuna, nici două, Marian îl invită să-și ude gâtul cu o bere, la el, la bar, în Răcădău.

Sau să dea cu tacul. Anton îl cunoștea pe Marian încă

din 1990, când acesta a venit la Braşov ca să facă silvicultură, dar de carte nu s-a prea ținut – se zice că unele examene le-au dat alții în locul lui –, în schimb, a vândut drepturile la repatriere ale studenților basarabeni care-și luau cetățenie română unor șmecheri din

Braşov; or, repatrierea presupunea că poți aduce în

România mașini, televizoare și așa mai departe, fără a plăti taxe vamale; vânzându-și repatrierea, fiecare student basarabean câștiga pe ea cam 1.500 de mărci germane; cât câștigau Marian sau șmecherii brașoveni nu e greu de dedus; drept urmare, Marian a prins la

seu și și-a deschis propria sa afacere: o sală de biliard, iar la ora actuală, toate sălile de biliard din Brașov sunt ale lui. Lui Marian îi plăcea să-l invite din când în când la un biliard și să-l descoasă despre ce mai face.

În barul său din Răcădău, Marian l-a servit cu o bere și l-a dus în biroul său, unde i-a pus Spasite nași duși de Vâsoțki.

— Tu pentru asta m-ai chemat? l-a întrebat Anton, când acesta reveni în biroul său cu un telefon în mână.

— I dlea ătova toje, patamu șto zdesi nicto ne mojet țeniti muzâcu Vâsoțkovo. N-o ăta vedi crasivo, moi drug, ăta tac krasivo!

Ori de câte ori se întâlnea cu un

basarabean, Marian îl punea să asculte muzică rusească și trecea la rusă. Și cu Anton făcea la fel. Cu românii vorbea fără accent și doar în română, încât pentru nimic în lume nu ai fi zis că e din Basarabia, dar cu basarabenii o dădea pe rusă dintr-un nestăvilit alean față de Uniunea Sovietică. Cu toate astea, nu încerca să se întoarcă acasă, de teamă

45

să nu-l țepuiască mafoții. Un chelner le-a adus o farfurie cu mici și cartof prăjiți.

— Cușai, bratan, ia znaiu șto tâ goloden! l-a îndemnat Marian vesel.

Într-adevăr, Anton era fămând, însă nu voia să mănânce. Avea și el

demnitatea sa.

— Tu pentru asta m-ai chemat?

— Zmseși što esli ne pacușseși, to nicevo ne scaju.

Și Anton începu să pape doar ca să-l facă să vorbească.

— Spasibo što ne otcazalisea priiti ca mne.

Anton se holba la el năucit, neînțelegând ce urmărește.

— Dar nu tu ai venit după mine?

— Ia. N-o tâ mog i ne priiti.

— Și totuși, pentru ce m-ai adus la tine? l-a întrebat Anton cu o voce plictisită.

— N-o braț tâ dseși, pacemu tă tac taropișsea blea, vedi ia pa liubomu tebe scaju zacem privioz tebe siuda?

Iasnâi hui, sto scaju. Tî lucşe mne
scajî esli ne hoceşi şto-nibudi vâpiti?

Pe uşă intră un chelner şi goli
vasele murdare de pe masă.

— Nu, nu vreau.

Apoi Anton se enervă şi se sculă în
picioare ca să plece.

— Marian, eu întârzii la o şedinţă
de redacţie.

— Ne gani, drug. Blea, ia znaiu şto
un vas sevodnea netu nicacoi zasedanii.

— Tu ştii asta? De unde?

— Alghi vâpil u menea pivo
sevodnea.

46

— Măi să fe.

— Paţan, vot zacem ia tebe
pazval...

— De ce, Marian?

— Șto-b tebe scazati șto ia mogu înansirovati izdanie tvoevo rucopisea stihov. Zacem davati evo Călinu Vlasie.

— Tu vrei să-mi înaintezi editarea manuscrisului meu de poezie?

— Nu caneșno.

— Da' de unde știi că vreau să i-l dau lui Vlasie.

— Vesi Brașov znaet ob ätom.

— Măi să fel

Marian scoase dintr-un sertar un teanc de dolari și-l azvârli pe masă. Banii s-au împrăștiat de-a lungul și de-a latul blatului, dar fără să cadă de pe masă.

— Ia ne șuciu, drug.

— Atunci îți mulțumesc, Marian.

— N-o's adnim usovie.

— Să trec la rusă când mă întâlnesc cu tine.

— Net, drugoie.

— Și care e, fratele meu?

— Ustupi mne Loru na adnu noci.

Anton își întoarse iute capul într-o parte, de parcă cineva i-ar fi aruncat cu un pumn de sare în ochi. I-a întors imediat spatele. Dar Marian l-a ajuns din urmă și l-a tras într-o parte ca să nu-i audă nimeni. Un chelner îi urmărea prin geam.

— Bratan, iz ătoi sdelkoi mâ oba vâigraem, îi șopti la ureche Marian. U tebea vâidet kniga stihov, a ia budu spati's Loru adnu noci. Nu șto, saglasen, braț?

Marian îl privea țintă în timp ce Anton trăgea absent dintr-o țigară și se uita cum un urs încerca să se

47

bage într-un container după resturi alimentare. Putea băga mâna în foc că și Ianuș văzuse ursul ăsta înainte să-și intituleze volumul ursul din container.

— Sigur că nu, Marian! Că doar nu m-am dilit, frate. Cum să ți-o cedez pe Lora pentru o noapte?! Tu ești nebun!

— N-o mne cajetisea șto ăta zamecatelnaia sdelca. U

tebea vâidet kniga, braț, v kakoi izdatelstve zahoceși!

Ăta zamecatelina, drug! U tebea vâidet novaia kniga i vse budut gavariti

o nei. Șto, ni saglasen?

— Nu, Marian, nu, îi strigă Anton în față, spre uluiala lui Marian, și o întinse spre ieșire, fără a se mai lăți prea mult la vorbă.

A doua zi, Lora îl împinse în tindă pe un lungan cu o față rubicondă și îi spuse lui Anton.

— Tipul ăsta e tot basarabean și vorbește fără accent.

— Mai rar așa ceva.

— Îmi spune Vlad.

— Iar mie...

— Anton. Cine nu-l știe pe Anton? îi luă tipul vorba din gură.

— Așa-i că vorbește frumos?

— Nu vorbește rău.

— Și știi unde l-am găsit?

— Unde?

— În piața din Bartolomeu, unde încerca să vândă sau să-și cumpere un Mercedes.

— Încercam să-l vând.

— Hai, zi și tu, nu vorbește fain?

48

— Cum să nu!

Tipul stătea pe un scaun și își privea vârful bocancilor.

— Uite despre ce-i vorba. Vlad e un mare patriot.

Vrea să stabilească legături între organizațiile patriotice din Brașov și alea din Chișinău.

— Salutabilă inițiativă.

— Da, dar Vlad stă la hotel, și aruncă o grămadă de bani pe fereastră.

— Și ce propui?

— Să-l iei la tine.

— Dacă tu zici.

— Doar până îmi vând mașina.

— OK. Poți să rămâi cât vrei, i-a zis Anton și i-a arătat o saltea pe care să doarmă.

— Nu te deranjează că o să dormi pe jos, la bucătărie?

— Deloc.

— Atunci e perfect.

— Știam eu că nu ai să-l lași pe un basarabean în stradă, îi zise, peste două săptămâni, Lora, în timp ce se grăbeau să-l viziteze pe Sandu Pleșea, poet și el și originar din Codlea, care, în Brașov, închiria o garsonieră la doi pași de redacție și de facultatea unde predă

literatura optzecistă. Sandu era unul dintre puținii poeți brașoveni cu care Anton îi plăcea să discute poezia contemporană. În plus, ambii frecventau cenaclul

Interstiții, pe care-l conducea un fost profesor de-al lor de la facultate, poetul Romulus Toma. Acolo s-au și împrietenit. Mai bine zis, nu la cenaclul propriu-zis, cât la chefurile de după din Cerbul sau de la Clubul

49

Ziariștilor, care erau cu mult mai fascinante decât ședințele în sine. Toate ca toate, dar dacă nu i-a fi pus

Pleșea o pilă lui Anton, cine știe dacă astăzi ar mai fi ajuns acesta să scrie la Monitorul de Brașov și nu ar fi

bătut încă și acum în ușile redacțiilor sau bibliotecilor, pentru a-și căuta un job, căci asta făcea, atunci când l-a întâlnit într-o bună zi Sandu în fața Centrului de

Etnografe și Folclor, unde Anton încercase zadarnic să-i convingă să-l angajeze. Ce-i drept, e drept, vreo trei luni a predat literatura română la Liceul Forestier din Codlea, dar directoarea l-a mătrășit, după ce

Anton și-a uitat în cancelarie jurnalul său personal în care descria punct cu punct viața din școală, dar mai ales chefurile din weekend, când cu toții dansau macarena, încolăciți în spatele directoarei, până se spărgea de ziuă. Ei bine, după asta Anton a ajuns

pe drumuri, nemiareușind să se angajeze în altă parte, iar cel care i-a schimbat soarta a fost Sandu, care i-a pus o pilă la Alghi, cu care a stat într-o bancă în clasele primare, și acesta l-a luat la Monitorul.

De aia și se grăbea Anton să-i facă o vizită.

Cum au intrat în garsoniera lui Pleșea, cum acesta îi așează la masa din bucătărie și îi servi cu o salată gătită de mama sa. În bucătărie, ca și în garsoniera lui

Sandu, era curat ca într-un pahar, ceea ce însemna că maică-sa trecuse pe la el și îi spălase vesela și podeaua.

Or, Pleșea niciodată nu-și spăla farfuriile pe parcursul săptămânii, ci

aștepta ca să se facă sâmbătă ca să treacă mama lui să i le spele. Acum acestea erau curate, 50

cum erau curate și paharele, tacâmurile sau hainele sale, ceea ce însemna că maică-sa îl vizitase recent.

După ce au terminat salata, Sandu îl provocă pe

Anton la o întrecere cine sughe mai multă votcă, spre hazul Lorei. În frunte era Sandu care dădea pahar după pahar pe gât, pe când Anton se strâmba după fiecare înghițitură. Dar, cu toate că rămăsese în urmă cu cinci pahare, încă mai spera să-l ajungă din urmă pe Sandu, care băuse deja zece pahare de votcă și nu avea nici pe dracu', în timp ce Anton se făcu petică după al treilea

pahar. Iar după al cincilea, merse la baie să borască. După ce reveni, au continuat confruntarea, la care, însă, nu participa și Lora. Lora era arbitru și bătea din palme după fiecare pahar băut.

Apoi Sandu plecă la budă și Anton apucă din greșeală paharul lui Pleșea și rămase perplex, descoperind că paharul lui Sandu era plin cu apă plată. Oare în tot răstimpul ăsta, Pleșea să fi băut doar Borsec? Și cu ce scop oare? se întrebă nedumerit Anton și tot el găsi răspunsul: pentru a mă îmbăta. Dar de ce să mă îmbete oare? Oare nu pentru a se da la Lora?

Cu siguranță pentru asta, conchise Anton și îi puse paharul lui Pleșea la

loc. Dar, după ce acesta reveni de la baie, o apucă pe Lora de un braț și o scoase afară, cu toate că ea voia să mai rămână și insista să ducă până la capăt competiția lor bahică. Anton însă ținu morțiș să plece, spre disperarea lui Sandu și spre dezamăgirea Lorei. Pe drum, însă, Anton îi povesti despre cum vru să-l îmbete Pleșea și ea tare se mai indignă.

51

După ce o conduse pe Lora acasă, îl găsi pe Vlad sforăind în patul său și treaba asta îl supăra rău de tot, pentru că alta le fusese înțelegerea. Dar din cauza unui asemenea feac n-a vrut să se certe cu un patriot basarabean și s-a întins pe salteaua desfăcută pe podeaua

bucătăriei. Dimineață, totuși, l-a zgâlțâit de umăr pe

Vlad. Tipul îl scruta cu niște ochi nedumeriți.

— Pleci? Ai vrea să ies și eu?

— Nu neapărat. Dar oare nu m-ai rugat tu ieri să te trezesc când am să plec? Sau azi nu mai vrei să mergi să-ți vinzi mașina?

Vânzătorul de mașini îl privea încurcat. Pe semne că se sforța să-și amintească ce îi spusese ieri seara și nu era în stare. Genele i se lipeau de gene și nu reușea să-l urmărească.

— Dacă vrei să mai dormi, mai dormi. Nu pentru asta te-am trezit, ci ca să-ți amintesc să-mi lași cheia sub preș. Hei Vlad, te rog, azi să-mi lași

cheia sub preș, că ieri am crezut că am să înnebunesc, căutându-te prin tot orașul.

— Mergi fără grijă, că am să ți-o bag sub preș, îl asigură Vlad și își trase plapuma peste fața sa maciată.

Nici nu reuși Anton să ajungă bine la ușă, că acesta începu să sforăie. În stradă, Lora, îmbrăcată într-o fustă scurtă și cu câinele în brațe, îi făcea semne desperate cu mâinile să se grăbească și, fără să-l mai aștepte, o luă înainte.

Dihania își trânti labele pe genunchii lui și începu să mârâie și să-l miroase chiar în clipa când era gata să-și bage sandvișul în gură. Mâna îi încremeni

deasupra mesei și nu îndrăznea nici s-o lase în jos și nici să-și bage sandvișul cu icre roșii și negre în gură.

A rămas cu gura larg deschisă și din ea începu să i se scurgă o șuviță de salivă. Mâna îi dansa cam la fel de tare, precum îi dansau șoarecii în burtă. Un sos roșu i se prelingea pe degete și prinse să înghite în sec. Pe urma lui se porni să curgă și un sos alb – pesemne că era te miri ce fel de maioneză –, care-i năclăi palma și năvălea insistent să-i intre sub mânecă. Simultan, din celălalt colț al gurii îi mai izvorî o șuviță de salivă. În dimineața aia, Anton nu halise absolut nimic și mâțele îi chiorăiau rău de tot. De la Brașov și

până la Pitești, bătuse un drum foarte lung, dar nu găsisese timp să înfulece ceva. După cele cinci ore cât a stat amortit într-o rablă de autobuz, alături de Lora, i se făcuse o foame de lup și coastele i se lipiseră de spate.

Iată de ce, atunci când don Călin îl îmbiase să îmbuce ceva, nu a stat prea mult pe gânduri și l-a urmat supus în chicinetă. Don Călin a deschis cu piciorul ușa bucătăriei, fără să-și scoată mâinile din buzunare, și tot cu piciorul a deschis și ușa frigiderului, și tot fără să-și scoată mâinile din buzunare.

— Ia-ți tot ce vrei, i-a zis acesta, și el a înșfăcat o roată de salam și a tăiat-o într-o farfurie, urmărind cu ochii broștiți cum bucățile alea groase se

rostogoleau pe platou în toate părțile. Dar don Călin l-a strâns cu putere de cot.

— Ai să papi mai târziu, acum hai să-ți arăt apartamentul, și l-a purtat dintr-o cameră în alta cam vreo jumate de oră, dacă nu și mai mult, arătându-i toate colțurile apartamentului său vast, foarte întunecos la

53

acea oră, din cauza draperiilor vineții care acopereau geamurile și nu lăsau să pătrundă nici măcar o rază de soare și lui Anton nu-i pica fsa de ce.

— Poți să-ți faci și o baie dacă vrei, i-a mai zis bărbatul chel, cu fața suptă, care parcă înghițise un melesteu.

Sau poți să tragi un pui de somn

pe divan, i-a mai sugerat dânsul, deschizând cu piciorul ușa dormitorului.

Apoi au revenit în bucătărie. El înainte, cu mâinile în buzunare și poetul în urma sa, cu ochii roată. Domn

Călin i-a pus o mână pe umăr și l-a forțat să se așeze pe un scaun ce stătea în fața platoului, plin ochi cu bucățele mărunte de salam. Alături de acesta, editorul i-a mai trântit o farfurie cu icre roșii și negre, după care poetul pur și simplu se dădea în vânt. De unde oare îmi știe preferințele? se întrebă uimit poetul și nu putu găsi vreun răspuns. Pe masă, se înmulțeau tartinele cu icre roșii, pe care doar de vreo două ori în viața sa le mai gustase. Și acum, iată că

se găseau chiar în fața sa, la vreo zece centimetri depărtare de mâna sa rozalie. Abia aștepta să se care editorul, ca să le poată înghiți în voie.

— Eu merg să-ți citesc manuscrisul de poezii în grădină, da' tu mănâncă, bătrâne, și dacă nu ai să te sature, deschide ușa frigiderului și ia orice dorești, inclusiv coniac sau vin, dar eu mai mult nu pot să rămân, că vreau să te citesc, îl bătu don Călin cu palma sa puhavă pe obraz și abia atunci poetul observă că editorul său avea un început de burtă.

Poetul îi era recunoscător că a ușchit-o și îl urmări atent, prin ușa rămasă deschisă, cum trecea înfipt, cu

mâinile adâncite în buzunare, dintr-o odaie în alta, prin tot apartamentul său nemărginit, până când ieși în grădină, unde s-a întins într-un hamac, sub un cireș înforit, cu manuscrisul său pătat de cafea în fața ochilor. Dar abia după ce s-a convins că editorul său începu să-l citească și-a întors ochii spre farfuria cu icre roșii.

Nici măcar nu l-a întrebat ce dracului a mai făcut în ultimul timp, că l-a pus să înfulece ceva. Nu știu ce naiba se întâmplă, dar, cum dă nas în nas cu vreun cunoscut, acesta îl târâie neapărat în vreo cantină și îl pune să înfulece ceva. Iată de ce, de la o vreme încoace, a început să se simtă tot mai mult și mai mult ca un personaj din

Pizdeț-ul lui Alexandru Vakulovski, care se ghifuie nonstop. Bunăoară, mai deunăzi, s-a izbit în plină stradă de un fost coleg de grupă și ăsta îndată l-a cărat într-un restaurant și l-a silit să halească o ciorbă și s-a șifonat rău de tot când Anton a împins farfuria într-o parte.

În dimineața asta însă, Anton chiar că era cu burta lipită de coaste și pentru nimic în lume nu ar fi declinat propunerea lui don Călin. După care visa să facă o baie și să se întindă pe divan, cu telecomanda în mână.

Nu cred că editorul său s-ar fi supărat, dacă l-ar fi găsit mânând porcii la jir, pentru că e un băiat de nota zece don Călin ăsta. Pe de altă parte, tare s-a

mai bovinat că l-a putut lăsa singur în apartamentul său, fără să se teamă că i-ar fi putut da vreun tun. Oare chiar nu-i era frică? Oare nu se temea că i-ar fi putut goli casa

55

În schimbul unui manuscris de poezii? Pe ce se baza când s-a cărat în grădină, cu manuscrisul său sub braț și l-a lăsat singur în apartamentul său nemărginit? Că, pentru a-i publica poeziile, Anton e gata să-i pupe și tălpile? Poetul și-a ambulat ochii prin bucătărie și a constatat că aceasta era cu mult mai spațioasă decât garsoniera sa, pe care i-o închiria o fostă fosilă comunistă. Asta era prima diferență între un tânăr poet basarabean

necunoscut de nimeni și un prosper editor român. Dar mai erau și altele. Și cea mai importantă era că editorul avea și un ogar, pe când poetul, nu. La asta se gândi Anton, când o javra uriașă izbi ușa de perete și dădu buzna în bucătărie și asta se întâmplă exact în momentul când el și-a tras farfuria cu icre roșii și negre sub nas și ridica lent o tartină spre gură.

Era gata-gata să și-o bage în gură când, hop, ușa se izbi de perete și năvăli peste el ogarul. Anton nu avea nicio îndoială că era un ogar, fiindcă acesta avea un bot alungit și niște picioare foarte lungi, iar asta nu putea să însemne decât un singur lucru, că domnul editor era pasionat de

vânătoare. Nici nu reuși Anton să clipească din gene, că acesta își trânti labele din față pe genunchii săi tremurânzi, adulmecându-l cu botul și mârâind. De unde oare putuse să apară într-un mod atât de inoportun? se întrebă uluit Anton. Chiar nu-l ducea capul. Căci, în timpul promenadei prin toate colțurile casei, Anton nu-l văzu nicăieri și nici don

Călin nu-l preveni că ar avea în casă un câine de vânătoare. Să fi uitat oare să-i facă cunoștință cu dihania?

Și de ce oare nu a luat-o cu el? Să însemne oare asta că el nu a fost singur nici pentru o secundă în casa lui don

56

Călin, așa cum crezu în marea sa

naivitate? Anton se întrebă iar de unde și cum putuse să apară ogarul ăsta în bucătărie? Să-l fi trimis editorul, după ce începu să-i citească manuscrisul de poezie în grădină? Sau să fi venit el singur pe urmele mirosului de mâncare?

Pe de altă parte, monstrul nu năvăli peste poet decât după ce editorul se făcu nevăzut în grădina cu trandafri, cu manuscrisul său de poezii sub braț. Doar după aia, l-a împuns cu botul său lung în piept. Anton încerca să rețină toate detaliile acestei întâmplări fabuloase ca să i le povestească Lorei la o bere. Lorei care avu înțelepciunea să refuze să vină la Vlasie și acum se plimba în libertate pe străzile din

Pitești. Gândurile lui Anton reveniră la animalul care-l mirosea din cap până în picioare și poetul constată că acesta parcă ar fi așteptat ca mai întâi Vlasie să se topească în grădina cu trandafri sângerii și abia după asta să se năpustească în bucătărie. Aparent, între plecarea domnului

Călin și apariția câinelui său de vânătoare nu părea să existe o legătură strânsă și directă, conchise poetul.

Dar poate că exista? Nu, nu avea cum, își zise Anton.

Nea Călin prea tare ține la mine ca să-și trimită ogarul asupra mea, trase o nouă linie poetul. Unde mai pui că, prin **1996**, mi-a mai editat și o carte de versuri despre viermi și gândaci, își mai

aminti el. Dar poate n-o fi câinele său? Poate e un ogar străin? Poate e al vecinilor? se mai interogă Anton. Cu toate astea, dihania se purta ca la ea acasă. Ceea ce continua să-l șocheze pe Anton era că acesta a năvălit peste el doar după ce a plecat editorul său. Dacă ar fi fost un maidanez, și nu un câine de rasă, ar fi sărit imediat din cușcă, dar

57

ăsta mai întâi a așteptat ca stăpânul lui să dispară în grădina parfumată și abia după aceasta i-a dat de veste lui Anton că există și el, trântindu-și labele foroase pe genunchii săi fragili și adulmecându-l cu botul peste tot. Nu a lătrat, însă, ca și cum se

aștepta sau știa că îl va găsi acolo pe Anton. De parcă în tot răstimpul ăsta l-ar fi urmărit neconținut prin vizor, neslăbindu-l o clipă din ochi. Anton îl căută cu ochii pe patronul editurii Paralela 45 în grădină, dar nu-l văzu în hamac.

Hamacul pustiu se legăna singur în stânga și în dreapta sa. Nu era nici în foișorul din mijlocul plantației de trandafri albi. Și nici printre merii înforți. Adică domnul editor plecase din grădina sa și treaba asta îl alarmă pe poet, care nu mai avea cui să-i semnaleze că devenise prizonierul unui ogar.

Or, până să apară ogarul, Anton își făcuse atâtea planuri: visa să mănânce,

să facă o baie ferbinte și să se spele pe cap cu șampon de bere, să se întindă pe divan cu telecomanda în mână sau să se uite la un film porno, pe net. Acum, însă, toate aceste planuri ale sale păreau irealizabile. Dar mai ales intenția sa de-a păpa un sandviș cu icre sângerii.

Când ogarul se năpusti peste el în bucătărie, poetul ținea în mână o tartină cu icre roșii. Și așa a și rămas încremenit. Prinse un moment când ogarul își culcă botul pe genunchii săi și încercă să o bage în gură, dar dihania aia își înălță fulgerător botul spre el și începu să-l hârâie și să-l împungă cu colții în piept.

Măcar dacă javra ar fi înfulecat-o,

dar așa, nu, acesteia

58

nu-i era foame, dar nici pe el nu-l lăsa s-o pape. Pe loc, toate visele sale i s-au spulberat ca niște bule de săpun. Cât timp nu și-a ridicat tartina spre gură, nu l-a stingherit cu prezența sa, dar fu destul să-și arunce mâna cu buterbrodul cu icre roșii spre gură ca dihania să înceapă să-l mârâie. Ba mai mult decât atât, aceasta începu să-l clănțânească și-și mută labele și mai sus pe genunchii lui Anton, fixându-l țintă cu ochii săi mici și sfredelitori. Avea niște labe grele ca niște barosuri și o limbă sângerie, constată poetul. Între botul lung al ogarului și fața lui Anton distanța era infinitezimală, încât

respirația sa îi frigea poetului obrazii. La un moment dat, Anton vru să renunțe la visul său de-a mai mânca ceva în dimineața aia și își lăsă mâna în jos, ca să scape de tartina aia blestemată, dar nu-l lăsă dihania, care iar începu să-l latre, și Anton înțepeni cu mâna în aer, cam la jumătatea drumului dintre farfurie și gura sa pungită. Apoi dădu drumul tartinei pe masă, dar ogarul îl împunse cu colții în piept cu atâta violență, încât Anton iar apucă sandvișul în mână și mâna o ridică deasupra mesei, și atunci ogarul se calmă. Dar fu destul să-și miște capul în stânga, pentru a-l căuta pe don Călin în grădina cu trandafri proaspăt înforți, ca animalul să-și zburlească

părul. Nu-i convenea nici asta și lătră. Lătră și atunci când poetul încercă să-și bage cealaltă mână, mâna liberă, în buzunar ca să-și scoată mobilul și s-o sune pe Lora ca să-i povestească în ce căcat a nimerit și s-o roage pe ea să-l caute pe Călin Vlasie sau să cheme vecinii. Nimic din toate astea nu a putut face întrucât ogarul îl înșfăcă cu colții de pantaloni și i se tăie respirația. De la un punct

59

Încolo, ogarul deveni foarte nervos. Era pe atât de nervos pe cât de disperat era Anton. Nu suporta nici măcar să-și sucească ochii spre stânga sau spre dreapta sa ca să nu hămăie. Chiar și atunci când Anton se întrebă în

sinea sa dacă lui Călin Vlasie îi place sau nu noul său manuscris de poezii, îl lătră. Sau când se gândi oare unde mai e Lora acum și de ce nu-l sună sau când își aminti cum au făcut dragoste în tren, după ce au plecat din Craiova. Numai într-un singur caz nu-l lătră: când își pironi ochii pe pereții garnisiți cu diplome din fața sa. Nu numai că nu-l lătră, dar se apucă să-l și lângă pe obraji, de parcă voia să-i dea de înțeles că-i aprobă gestul. Văzându-l pe Anton că studiază cu atâta acribie peretele împodobit cu diplome și medalii, câinele își culcă botul pe genunchii săi, totuși, fără a-l slobozi din ochi. Brusc, lui Anton îi amorți mâna în care ținea sandvișul, dar nu putea nici s-o culce pe

masă, nici s-o bage în buzunar, fără să trezească furia ogarului, cu care don Călin ieșea să vâneze între o carte și alta. Apoi capul lui Anton se goli de gânduri. De la un moment dat încolo, nu se mai gândea la nimic.

Pur și simplu stătea cu mâna ridicată în sus, fără să mai aibă îndrăzneala s-o miște într-o parte sau alta și fără să-l mai aștepte pe Călin Vlasie. Pe de altă parte, o durere îngrozitoare îi sfredelea brațul și simțea că, dacă domnul Călin Vlasie nu va intra chiar acum pe ușă, are să înnebunească de durere și o să înceapă să urle, chiar și cu riscul de-a fi sfârtecat de animal.

Și când deja era gata să răcnească

din toți bojocii, ogarul se făcu nevăzut,
dispărând la fel de fulgerător

60

cum apăruse; nici nu reuși Anton să se dezmeticească bine, că acesta dispăru din bucătărie. Imediat, pe ușă intră domn Călin, roșu la față, de parcă în tot răstimpul ăsta ar fi stat în saună și nu i-ar fi citit manuscrisul său de poezii. În timp ce editorul avansa spre masa la care stătea poetul, acesta nu putu să nu se gândească oare cum de ogarul a dispărut chiar înainte să apară domn editor? Cum oare? Anton își dădu mâna în jos și-și descleștă degetele, lăsând ca sandvișul să-i cadă pe masă. Vlasie se uită perplex că nu hăpăise nimic și îi împachetă toate sandvișurile

într-o pungă. În cealaltă mână îi puse manuscrisul și-l bătu prietenește pe față.

— Bătrâne, manuscrisul tău e foarte bun, dar mai lucrează-l un pic și adu-mi-l peste vreo jumate de an și atunci mai vorbim noi.

Apoi scoase din frigider un coniac și îl îmbie să tragă un pahar, dar Anton refuză și se sculă în picioare.

Odată ieșit din casă, mâna i se smuci automat în sus, ca într-un film american sau rusesc. Poetul încercă s-o bage în buzunar, dar ea iar îi săltă cu putere în sus.

În gheana din fața casei editorului aruncă punga cu sandvișuri cu icre roșii și negre și porni spre terasă ca s-o

caute pe Lora, cu mâna dreaptă smucindu-i-se mereu în sus. Din urma sa ieși și don Călin ca să-și plimbe ogarul prin fața casei. Lora însă nu era pe terasă. Văzându-l cu mâna în sus, un chelner se apropie și îl întrebă ce ar vrea să servească.

— Nimic, îi arătă Anton ceafa. Părăsi iute terasa și apoi și centrul Piteștiului, cu mâna ridicată în sus. De

Lora a dat întâmplător pe o stradă lăturalnică. Stătea

61

pe o bancă și lingea un Ursus. După ce a văzut-o, brusc, mâna îi căzu moale în jos.

— Gata, mai mult nu mai vreau să aud nimic despre Călin Vlasie și ogarul

său. Pentru că tu nu știi să povestești. Prea o dai cu detaliile. În loc să povestești esențialul, tu începi s-o scalzi și să te întinzi la nesfârșit. Istoria asta eu ți-aș fi povestit-o într-o frază. Să nu te superi, Anton, dar tare plictisitor mai ești, l-a admonestat Lora și s-a pornit să alerge desculță, cu

Mihuț în brațe, direct prin mijlocul câmpului, către pârâul ce șerpuia în vale.

— Dacă scrii la fel cum povestești, atunci și eu ți-aș fi respins manuscrisul.

El fugea după ea, cu pantofi în mâini, sprintând din ce în ce mai repede, dar tot nu o putea ajunge.

— Nu cred că don Călin nu știa că are un ogar în casă. Mai degrabă, cred

că a vrut să ți-o coacă și să te facă să-ți vezi lungul nasului. Te-a luat la vale, așa cum toți își bat joc de tine, îi striga ea, în timp ce alerga gâfâind spre malul abrupt al pârâului. Ai tu ceva în tine care-i determină pe oameni să-și bată joc de tine, îi mai strigă ea, iar el se gândea oare în care roman a mai întâlnit fraza asta. Nu-și amintea. În general, se gândi că are o memorie ciuruită. Lora schimbă macazul și începu să-l consoleze:

— Hai, nu mai fi trist, iepurașule, că ai să-ți găsești o altă editură și până în toamnă o să-ți apară cartea.

Stăteau pe malul abrupt și își roteau gâturile în toate părțile, dar nu în căutarea unei edituri, ci a unui loc

unde să se așeze. Zeci de grupulețe de oameni

62

mișunau ca furnicile prin crângul de sălcii de pe celălalt mal, în căutarea aceluiași lucru.

— Aici e cel mai bun loc, îngăimă ea și întinse o pătură sub o salcie pleșuvă.

— Haide, gata, uită-l pe don Călin și câinele lui că nu pentru asta am venit aici.

A apăsât pe butonul aparatului de fotografiat și i-a făcut o poză, așa cum stătea trântită pe spate, cu un

Assos în gură. Apoi a scos o bere din rucsac și i-a prins capacul între dinți, apăsându-l cu putere. I-a întins

sticla, iar sie și-a destupat alta.

— Iată-iată că o să înceapă, l-a asigurat ea și s-a lipit cu țâțele de pieptul lui. Și ceea ce va începe dintr-o clipă în alta va fi cu mult mai interesant decât tot ce-ai pățit tu acasă la don Călin.

Înghițea în sec și aștepta să înceapă. Cât ai bate dintr-un picior, s-a făcut o beznă ca în dricul nopții. Era un întuneric ca de abanos, încât nu reușea să-i vadă fața și mâinile. Brusc, Mihuț s-a rupt din brațele ei și a luat-o la fugă pe malul hopuros, schelălăind îngrozit.

Ea se făcu petică și începu să se clatine. Clănțănea din dinți și scâncea, și îl întreba oare când o să se termine o dată și o dată povestea asta. Îl înlănțui

cu brațele tremurânde și asudate pe după gât. Gâfâia, de parcă ar fi alergat câțiva kilometri.

— Stai fără grijă că o să se termine imediat, a căutat el s-o liniștească, după care a încercat s-o răstoarne sub el, dar ea se împotrivi.

— Am și prezervative.

— Nu-i vorba despre asta.

— Dar oare noi nu pentru asta am venit aici?

63

— Vorbă să fe, dar acum nu vreau.

Acum tremura și mai tare. Îi zvâcneau nu numai mâinile, dar și picioarele și atunci a forțat-o să se scoale și i-a dat să bea bere. Cam după a treia înghițitură, întunericul se

destrămă fulgerător și soarele îi izbi cu putere în ochi. Ea se rupse din brațele lui și o luă la fugă pe câmp, așa cum făcuse un pic mai înainte câinele ei micuț și scămoșat. A alergat și el după ea, crezând că-și pierduse mințile, căci fugea foarte repede și își chema câinele, cu mâinile făcute pâlnie.

— Mihuț, Mihuț, unde ești, puiuțule? striga ea disperată, dar după un kilometru și ceva, renunță.

— Pesemne că l-o speriat foarte tare eclipsa dacă nu-i nicăieri, îi zise el cu o voce stinsă. S-au întors cu picioare de vată și limbi de plumb și, ca să mai prindă la puteri, au mai supt câte o bere. El a adus iar vorba despre don

Călin și dihania lui, dar ea a dat

supărată din mâini și l-a silit să-l uite pe Vlasie. În fața lor, un tip cu ceafa groasă își poza iubita, cu lăptăria goală, printre bețele de foarea-soarelui. Apoi ea și-a reamintit de Mihuț și s-a pornit să-l caute printre sălciile obosite de pe malul râului, până a prins-o întunericul. Prin beznă, au început să caute ieșirea din lanul de răsărită. Ajunși la șosea, mâna aia dreaptă în care ținuse sandwichul i se ridică automat în sus, înțepenindu-i în dreptul gurii, și asta o făcu pe ea să se tăvălească de râs. Niciuna dintre mașinile prăfuite ce fulgerau pe șosea nu a frânat în dreptul lor. El stătea cu mâna ridicată în sus, chiar și atunci când nu trecea nicio mașină și ea nu se mai putea opri din

hăhăit.

— Uite că ți-a făcut-o domn Călin, trăgea ea de brațul lui în jos și râdea nechezat. Pe nepusă masă, se apucă

64

să plângă. Să plângă după Mihuț. Și să plângă că s-a legat cu el. Să se lamenteze că s-a legat cu un neisprăvit, cu buzunarele dezumfate. Să plângă că nu se poate baza pe el. Că uite în ce căcat a băgat-o. Și să se întrebe cum oare o să revină ei în oraș dacă el nu poate să-și dezdoaie brațul. În clipele alea, când mergeau transpirați și obosiți de-a lungul și de-a latul șoselei ce alerga spre orizont, o detesta din fundul rărunchilor. Nu peste mult, ea se apucă să număre mașinile ce vâjâiau pe

alături. După o oră de milogeală, s-au așezat cu spatele la șosea și și-au aprins câte un Carpați. La început, ea îi înjură pe șoferi, apoi începu să-l porcăiască pe el. Lora îl acuza că a lui a fost ideea să-i dea manuscrisul lui Călin

Vlasie chiar în ziua eclipsei și să vină încoace. Poate, cine știe, perora ea, dacă ar fi venit într-o altă zi, Vlasie nu i-ar fi respins poeziile. Era tare supărată că a târât-o la mama dracului și că l-a pierdut pe Mihuț. Zicea că e un încurcă-lume. Că e un pupă-vânt. Un ratat. Un poet umflal. Pe măsură ce ploaia se întetea, Lora devenea tot mai năbădăioasă și îl făcea cum îi venea la gură, cam așa cum ar fi vrut el să-l facă pe americanul ăla din tren, dacă ar fi

avut mai mult curaj și ar fi știut engleza.

— Și acum unde o să dormim în pula calului? Unde băi, că a ta a fost ideea să venim încoace? Și de ce naiba oare te-am urmat? Probabil de proastă ce sunt.

Pe șoseaua completamente pustie se auzeau numai răcnetele Lorei. Pe neașteptate, prietena sa își scoase pantofi ei roșii cu tocuri din picioare și i-i aruncă în față. S-a ferit la vreme într-o parte și aceștia se rostogoliră undeva în spatele său. Nu-și găsea cheia de la ușă. Și-a pipăit buzunarele și nu dădu de ea.

65

— Nu se poate, fr-ar să fe. Mi-am

pierdut cheia.

— Dar în buzunarul din spate ai căutat-o? reveni

Lora la sentimente mai bune și lipăi desculță spre el.

— Nu e.

Apoi și-a amintit că i-a lăsat-o lui Vlad.

— Cum, tipul ăla mai stă încă la tine?

— Da, mai stă. Pentru că unde să stea și el?

— Ar trebui să-i faci vânt afară, îi sugeră Lora, și el se gândi cum de a putut ea să uite cine i l-a plasat în garsoniera sa din Schei, acum câteva zile sau săptămâni, nici el nu mai ținea minte când s-a petrecut asta, pe

basarabeianul ce încerca să-și vândă o mașină într-o piață auto din Brașov. Sau o făcea pe niznaiul.

Oricum ar fi, el ținea minte foarte bine ziua aia când ea i l-a adus în casă pe Vlad pe care l-a cunoscut la piața de mașini, unde acesta încerca fără succes să-și vândă Mercedesul. L-a recunoscut după accent și i l-a adus acasă, iar lui i s-a făcut milă de el și l-a primit la el și de atunci nu mai putea scăpa de tip.

— Dar tu nu te-ai întrebat niciodată de ce nimeni nu vrea să-i cumpere mașina?

— Cere prea mult.

— Ei, aș. Pun gâtul că a șutit-o din Germania și că e un mic mafotel.

Se ia degeaba de Vlad, nu cred că

acesta ar fi capabil să vândă mașini furate din Germania, se gândi

Anton. Mai degrabă vrea prea mult. Totuși, renunță s-o contrazică pentru a nu arunca paie pe foc.

Apoi își căută mobilul și nu-l găsi și se făcu alb la față. Era mobilul redacției pe care Alghi i-l dădea doar în situații ieșite din comun, când îl trimitea să facă un

66

material foarte important. Odată, i-l șutise un mahăr dintr-o cafenea din Piața Sfatului unde a mers să bea o cafea și asta se întâmplase ziua în amiaza mare și el și-a alertat toți cunoscuții ca să-l ajute să-l găsească. Dacă nu l-ar fi găsit, probabil că Alghi l-

ar fi concediat de la ziar. Celulare au foarte puțini oameni și el se panică foarte tare. Până la urmă, un văr de-al colegului său

Ionuț, o huidumă de vreo doi metri, l-a scos de la un mafotel, care își făcea veacul în cafeneaua aia, dar l-a rugat ca o vreme să nu mai treacă pe acolo, dacă nu voia să dea de dracu'. Acum l-a găsit într-un buzunar din geanta sa, descărcat.

O Dacie albă frână câțiva pași în fața lor și se porni în marșarier spre ei. Un tip foarte gras deschise portiera și îi fixă cu niște ochi râzători și albaștri. Asta da surpriză: să se oprească cineva de bunăvoie și să mai fe încă și cunoscut! Chiar și dacă-i cam ura pe

americani, îi făcu o mare plăcere să-l reîntâlnească pe tipul ăla din tren, nu știu, poate și de aia că s-a oprit și e gata să-i ia cu mașina. Totuși, după mimica feței, încerca să-și dea seama dacă și el i-a recunoscut. Se pare că da.

I-a recunoscut. Pentru că le-a făcut chiar cu mâna și le zise ceva în engleză, dar, în afara cuvântului Sibiu, el nu pricepu nicio boabă. Cu toate astea, încerca să-și dea seama dacă nu cumva tipul s-a oprit ca să-i ia la palme că i-au furat o bere și o țigară. Se pare însă că nu pentru asta oprise mașina. Ci pentru a-i culege dintr-un câmp pustiu peste care se lăsase întunericul.

Tipul le făcu un semn să urce în mașină și chiar le deschise portiera.

Cine știe, poate că nici nu a realizat că

67

ei i-au subtilizat o bere și o țigară. Americanul ieși din mașină și își aprinse un Hamlet. Adică fuma aceleași țigări pe care le fumase în tren. Să însemne oare asta că fumează foarte rar? se întrebă Anton, dar nu se obosi să găsească și un răspuns. În schimb, o strigă pe Lora.

— Lora, ăsta e americanul din tren, Lora. E americanul ăla cu care am călătorit în același compartiment, când am revenit din Craiova. Vino mai repede, Lora, că vrea să ne ia cu mașina!

— Where are you going?

— Ce spune, Lora?

Dar Lora nu voia să-i traducă și pace, încăpățânându-se să-și caute pantofi în buruienile murdare de lângă șoseaua întunecoasă în tăcere.

— Were are you going?

— Ce dracului oare spune că nu înțeleg nimic?

Lora, nu fi nebună și răspunde-i, că tipul vrea să ne ia cu mașina. E americanul ăla din tren. Ce altă ocazie mai bună ca asta vom mai avea în noaptea asta?

Tipul îi privea intrigat și îi întrebă.

— Câmpullung? Bran? Brașov?

— Brașov, exclamă Anton fericit că a înțeles ce-i întreabă.

— Brașov! It's okay. Get în Grăsanul le făcu din nou un semn cu

capul să urce.

— Hai mai repede, Lora! A strigat-o el iar și mai tare. Mai repede! Tipul ne ia până la Brașov. E americanul ăla din tren.

Dar Lora nu reacționează în niciun fel și continua să-și caute pantofi în beznă de lângă șosea. El începu să se enerveze.

68

— Lasă-i dracului de pantof, Lora, că americanul nu o să mai stea mult după curul nostru.

Se apropie supărat și o apucă de mână, dar ea își trase mâna înapoi.

— Fără pantofi ăștia, eu nu plec nicăieri. Tu dacă vrei, du-te, dar eu am să rămân să-i caut.

Brusc, Anton se gândi că poate Lorei îi este teamă să se urce în mașină ca tipul să nu-i recunoască și să-i dea la poliție.

— Pe dracu'. Nu e vorba despre asta. Nu cred că a observat el că i-a dispărut o bere dintr-un rucsac bucșit cu bere. Și nici nu cred că ne ține minte. Pur și simplu țin foarte mult la pantofi ăștia, fiindcă sunt un cadou de la mama mea, îi zise ea și începu să pipăie iarba cu palmele, târându-se în genunchi. Americanul, cu o țigară înfiptă în gură, se sui cu fundul pe capot și se holba amuzat când la unul, când la altul. Îngenunche și Anton lângă prietena sa și dădu într-o parte buruienile ude de la marginea șoselei și

îi găsi pantofi Lorei pe care-i futură în aer și americanului îi pică fsa ce au căutat ei cu atâta îndârjire și rânji vesel.

— Now, can you get în? îi întreabă grăsanul.

— Ce ne-a întrebat, domnul? se interesă Anton.

— N-am fost atentă.

Cu toate astea, au urcat în habitacul în șir indian, mai întâi Anton și la urmă Lora.

— Zi-i că-i mulțumim foarte mult că ne-a luat. Zi-i asta. Și mai explică-i de ce nu am urcat imediat. Și mai zi-i că ne cerem scuze că ne-am mocăit atâta și că ne bucurăm că ne-am reîntâlnit. Asta da surpriză. De ce taci?

— Pentru că nu vreau să mă justife în fața nimănui.

Țin prea mult la pantofi ăștia ca să mă justife în fața unui străin. Chiar și dacă aș fi riscat să dorm printre bețele de foarea-soarelui, nu aș fi plecat nicăieri fără pantofi mei pe care mi i-a dăruit mama. Sunt un cadou de la mama mea, înțelegeți?

Americanul îi iscodea contrariat în oglindă. Lorei însă i se fâlfâia de extraneu. Ea își plângea câinele dispărut.

— Mihuț, drăguțule, oare unde ești acum?

Își culcă pantofi pe genunchi, fără să-i pese că-și murdărea rochia.

Șoacățul însă își bulbucă ochii la ea.

— Nu vezi cum se uită la noi, hai zi-i și lui ce ni s-o întâmplat, o îndemnă el, dar ea se făcea că plouă. De la hainele lor ude se udă automat și bancheta pe care stăteau. Afară ploaia se înteți atât de tare, că șiroaie se prelingeau pe parbriz. A tras-o de mânecă. Dar ea tăcea bosumfată. A tras-o iar de mânecă.

— Nu vezi cât de urât se uită tipul la noi?

— Nu mă forța să mă uit la un tip care nu-mi place.

— Mă tem că ne-a recunoscut, căci ne privește prea acuzator. Să-și fi dat seama imediat cum ne-a văzut că noi suntem cei care i-am furat berea? Și

acum oare ce o să întreprindă? Oare o să ne dea la poliție? o întrebă Anton cu o voce nesigură, dar nu din cauza asta îi făcu un semn grăsanului să oprească, ci pentru că simți că face pe el.

Ieși cu greu din mașină. Și tot anevoie se apropie de un salcâm singuratic, peste care ploua cu găleata, și se

70

dosi după tuplina sa udă și își scoase ciocanul. Stropii săi de urină se amestecau cu picăturile de ploaie, iar în față să se căsca un câmp părăginit. Oriunde se uita, vedea doar paragini, de parcă toată lumea din acea zonă și-ar fi abandonat pământurile și-ar fi plecat dracu' știe unde, poate chiar în

America sau poate în altă parte. S-a încheiat la prohab și s-a târât spre mașină, ud ciuciulete. Mai avea încă vreo patru, cinci metri de parcurs, când Dacia aia albă demară în mare trombă, împrôșcându-l din cap până în picioare cu noroi.

Imediat, a luat-o la fugă după mașină futurând din mâini și strigând bezmetic, dar autovehiculul prinse viteză și îl lăsă departe în urmă. Totuși, alerga, alerga și țipa, alerga mai mult din inerție sau din disperare că a fost abandonat în ploaie, în plină noapte. Alerga pe șoseaua încadrată de un câmp lăsat pârloagă. Paragini erau atât în stânga, cât și în dreapta sa, cu toate că în calendar se făcuse iulie. Peste

toate, ploua din ce în ce mai năprasnic. Și era o ploaie rece ca toamna. Iar mașina era tot mai departe. Primul gând care-i veni în minte fu acela că tipul o luase ostatică pe Lora. Sau, mai bine zis, o luase ostatică pentru a o viola. Sau poate că a recunoscut-o ca fiind tipa aia din tren care i-a furat o bere și acum merge s-o dea pe mâna poliției.

Dar de ce nu l-a luat și pe el? Pentru că Lora și-o asumat întreaga vină. Dar dacă a luat-o ostatică pentru a o viola? Oricum ar fi, el alerga pe șoseaua pustie și-l porcăia pe american cum îi venea la gură, el alerga din toate puterile, cu toate că mașina dispăruse de mult după un deal sufocat de

mărăcini. Totuși, continua să alerge pe șoseaua udă și pustie care șerpuia

71

ca o eșarfă în jurul măgurii încă sperând s-o salveze pe Lora. Ploaia răpăia pe asfalt ca într-o tobă, făcându-l pe el să fe din ce în ce mai convins că americanul i-o răpise pe Lora. Dădea energic din mâini și din picioare pe de o parte ca să se încălzească și, pe de altă parte, pentru că încă mai spera într-o minune. La un moment dat, începu să plouă cu piatră și el simți că a dat de dracu'. Unde mai pui că nicăieri nu ardea nicio lumină. Nicăieri. Și nu avea unde să se ascundă. Noroc că Vlasie îi respinsese manuscrisul și îl putu folosi pe post de cască. Dacă nu i l-ar fi

respins, cu ce s-ar mai fi apărat acum de grindină? Unde și unde se mai oprea ca să-și tragă sufletul și să-și mai aprindă, fără succes, o țigară, fiindcă vântul stingea facăra brichetei, imediat cum se aprindea. Și apoi iar se puse pe alergat. De la un punct încolo, își pierdu speranța că ar mai putea să-i ajungă din urmă și se opri locului, răsufând din ce în ce mai greu. Dar dacă americanul ăla e un maniac și acum o torturează pe Lora? Sau e un pervers sexual?

Sau e un ucigaș? La aceste gânduri părul mustății i se zburli și el uită că s-ar putea să răcească și iar începu să alerge. O dubă a poliției care se ivi în spatele său îi reaprinsе

speranța din suflet. Iată cine o s-o scape pe

Lora din labele americanului ăla dubios. De ce oare a fost așa de credul și nu a luat-o cu el când a mers să se pișe? Oricum ar fi, acum salvarea era aproape. Anton se întoarse cu fața spre șosea și futură din mână, dar mașina aia a poliției sfârâi ca un glonte pe lângă el și speranța să se dezumfă ca o minge de fotbal, dar, totuși, continuă să orbecăiască prin întuneric și prin noroi.

72

Zărind o mașină cu farurile aprinse și cu portierele larg deschise, înțepenită la marginea șoselei, în jurul ei foindu-se două mogâldețe negre, cu țigările arzându-le în gură, lui Anton i

se reaprinse speranța în suflet. Și i se stinse imediat cum îi recunosc pe Lora și extraneul ăla nesuferit și gras ca un butoi. Nu părea ca unul dintre ei să fi fost victimă și altul agresor, cum nu descoperi nici pe fața Lorei urme de violență fizică sau psihică. Nu numai că nu o găsi pe Lora văitându-se și scâncind, ci o surprinse spărgându-se în hohote de râs și asta îl făcu pe Anton să nu mai priceapă nimic. Abia acum observă că maioul spălăcit în care era îmbrăcat americanul îi curgea până la genunchi. Lora stătea de o parte a caroseriei, iar el de cealaltă parte și fumau nepăsători. Se opri și ploaia. Pe neașteptate, l-au ginit și ei și Lora a început să-l zorească să se miște mai

repede că pe el îl așteaptă. A ajuns în dreptul lor, dar nu a urcat, ci a mers mai departe și ei s-au luat după el, cu portiera deschisă. El iuți pașii și Lora își scoase capul din mașină și țipă să nu o facă pe nebunul și să urce înăuntru. Adică în caroseria aia infectă. Pentru nimic în lume, îi zise el. Călca din ce în ce mai apăsător, fără să ocolească bălțile de pe șosea și fără să-i pese că se stropea din cap până în picioare. Niciuna, nici două, Lora s-a dat jos și l-a împins în habitacul. Vrând-nevrând, a urcat. Lora se lăsă cu șoldurile peste el și îi atinse buzele cu limba, dar el o îndepărtă furios.

— Nu fi prost, Anton, îi zise ea, că nimeni nu a vrut să te abandoneze.

Dacă am fi vrut să te abandonăm cu adevărat, nu ne-am fi oprit să te așteptăm. Am plecat

73

val-vârtej când s-a ivit duba aia a poliției pentru că americanul nu are permis. De aia am plecat așa repede și nu te-am așteptat: ca să nu-l prindă poliția pe

Martin și să nu-l lase fără permis, fiindcă atunci niciunul dintre noi nu ar mai fi ajuns nicăieri. Tu știi că mașina asta nu e a lui, ci e a unui prieten de-al său din

Brașov?

— Deci, voi m-ați abandonat în plin câmp ca să evitați o dubă a poliției ce se ivise la orizont? a maimuțărit-o el.

— Întocmai, Anton, întrucât Martin nu are permis.

— Stai așa, dar tu deja știi și cum îl cheamă și că are prieteni în Brașov. Aha, deci, în timp ce eu orbecăiam prin întuneric și prin ploaie, voi ați făcut cunoștință și știe și el cum te cheamă?

Lora tăcu bosumfată, iar Anton se gândea încordat la ceea ce i-a spus iubita sa. Cu toate că și pe el îl depășise o dubă a poliției, nu-i venea să creadă că această de ce l-au lăsat în plin câmp pustiu, pradă ploii și întunericului. Se îndepărtă și mai tare de ea și o măsură din cap până în picioare. Arăta istovită. Și mirosea ciudat, ca după o partidă de sex. Oare nu pentru a face sex l-au abandonat în plin câmp pustiu? Pentru

că Lora își putea ascunde foarte bine stările interioare, o scrută foarte concentrat. Buzele îi sângerau și bluza îi era boțită. Ochii i-au alunecat asupra americanului și, bah, observă că și el avea buzele mușcate și maioul șifonat rău de tot și părea a fi sleit de puteri.

Unde mai pui că se ferea să-l privească. Și Anton trase concluzia că și-au tras-o, după ce l-au abandonat în inima paraginilor. Când oare le veni ideea de-a și-o

74

pune, oare atunci când mă pișam? se întrebă Anton.

După ce au făcut sex, americanului, probabil, i se făcu milă de el și i-a propus Lorei să-l aștepte.

Anume americanul și nu Lora, fiindcă occidentalii ăștia sunt niște tipi ai naibii de civilizați, își mai zise Anton, în timp ce

Lora începu iar să scâncească după Mihuț. Pe nepusă masă, Anton începu să țipe la ea.

— Tu ți-ai tras-o cu tipul ăsta.

Apoi iar a țipat la ea.

— Tu te-ai întins cu huiduma asta.

Și a scuturat-o de braț, dar și ea îi urlă în față.

— Tu ești nebun, Anton!

Și iar și-a amintit de Mihuț.

— Săracu' Mihuț!

Ceea ce îl șoca cel mai tare pe Anton era faptul că yankeul era absent și nu intervenea. Sau poate că se

simțea cu musca pe căciulă și de aia nu se băga, își explică poetul indiferența americanului. Da de unde?

Pur și simplu tipul avea căști pe urechi, observă

Anton și treaba asta îl întristă și mai tare, îl deprimă atât de tare, încât o rugă pe ea să-i zică burticosului să oprească mașina că el vrea să coboare.

— Cum să merg mai departe cu tine în aceeași mașină după ce m-ai încornorat? Eu vreau să cobor. Tu ți-ai tras-o cu tipul!

— Tu te-ai dilit, Anton! Poate mai crezi că mi-am tras-o și cu Vlasie cât timp ai discutat tu cu câine lui?

— Da, cred că ți-ai tras-o și cu Vlasie.

— Tare prost mai ești, iepurașule, îi șopti ea la ureche și vru să-l pupe pe buze, însă el o îmbrânci într-o parte și-l bătu pe american pe umăr, făcându-i un

75

semn să frâneze. Și tipul opri mașina impasibil la o intersecție, de parcă de mult se aștepta ca Anton să-l roage treaba asta. Cu toate astea, evită să-l privească în ochi. Dar nici Anton nu-l învrednici cu atenția sa.

În schimb, îi strigă în față Lorei.

— Curvo!

Apoi iar se puse pe urlat.

— Curvo!

Și tot răcni așa până când mașina dispăru după un colț. După ce se liniști, o luă agale printre blocurile cu trei

etaje, fără să vrea să ale în ce oraș a nimerit. O

vreme, a mers uitându-se în gol, fără să fe atent la casele din jur. Apoi se așeză pe o terasă pustie și o chelneriță brunetă și foarte prevenitoare i-a adus o bere blondă. După ce a băut-o, îl trase ața s-o ia în sus, și, spre surprinderea sa, a nimerit într-o autogară, unde un autocar rablagit pufăia pe peron și pe parbriz citi

Câmpulung-Brașov. Deci e în Câmpulung, își zise el, după care concluzionă că Lora e o parașută ordinară, căci, dacă nu ar fi, de ce atunci nu a coborât și ea din mașină, preferând să rămână cu yankeul ăla umflal? se mai întrebă Anton, în timp ce

urca în autobuz.

— Ai bilet? l-a întrebat șoferul

— Da, am. Iată-l, și i l-a întins plictisit.

— Mergi la Brașov?

— Da, merg până în Brașov.

— Tu nu ești cumva din Republica Moldova?

Toți l-au fixat cu ochii studiindu-l cu o mare curiozitate de parcă ar fi văzut un extraterestru.

76

— Nu, nu sunt din Republica Moldova, a infirmat el, sunt din România, și observă că toată lumea din jurul său răsuflă ușurată.

— Dar vorbești ca ăia din Chișinău.

— Vi se pare.

— Se poate. Și atunci de unde ești?

— Din Târgu Secuiesc, i-a trântit-o el, așa cum le zicea la toți care voiau să ale din ce oraș e. Acum important e ca nimeni din autobuzul ăsta să nu fe din

Târgu Secuiesc că atunci m-am ars, își mai zise Anton, dar i-a mers, el fiind singurul tip din Târgu Secuiesc.

Spre deosebire de nașul din tren, tipul nu merse chiar așa de departe încât să-l întrebe de pe ce stradă e.

Pentru el nu asta era important, ci faptul că Anton nu era moldovean de peste Prut.

— Moldovenii de peste Prut, domle, au împânzit

România. Din cauza lor, nu mai poți să respiri în țara asta. Sunt peste

tot, fratele meu. Peste tot. Unde te uiți, dai de un frate de peste Prut care abia așteaptă să-ți vândă ceva. Toți ca unul vor să-ți vândă ceva, dom le

— Dacă e să fiu sincer, nici eu nu prea îi înghit, se băgă în vorbă un domn cu mustață neagră.

— Și nici eu, le țin hangul Anton și se bucură că niciunul dintre cei din autobuz nu i-a depistat minciuna. Anton se sinchisea de identitatea sa moldovenească, așa cum te-ai rușina de o haină uzată. Rădăcinile sale moldovenești îl incomodau și îl deranjau și, de aia, se dădea peste tot drept secu. Oricui îl întreba de unde e îi puneă bărbi că e dintr-un oraș secuiesc. Or, și secuii vorbeau cu

accent, dar de secui românii nu

77

se prea legau. De aceea, Anton prefera să se dea drept secui decât să le spună că e de dincolo de Prut, fiindcă atunci lumea și-ar fi proiectat asupra lui scârba față de moldoveni și el, automat, ar fi trebuit să devină un Țap ispășitor al tuturor moldovenilor de peste Prut.

Anton stătea înfășurat în gândurile sale pe scaunul de lângă geam și moțăia, când își aminti iar de curva aia de Lora și piperul i se urcă la nas și izbi, cu toată puterea de care eram capabil, cu pumnul în fereastră până când mâna i se năclăi de sânge. Până la Brașov, toți l-au evitat. Numai șoferul s-

a făcut că ninge, chiar și dacă îi spărsese fereastra. Important era că nu era moldovean. Încolo, ce mare lucru e că i-a spart o fereastră?

A doua zi, în timp ce împingea cu mâna ușa redacției, i-au sărit în ochi tăieturile de ieri și a realizat gravitatea acestora. Lora nu-i răspundea la niciun telefon și asta îl ofica mai tare decât cicatricele alea. Abia își găsise femeia vieții sale că o și pierduse. Doar două luni au fost împreună, că iar a pierdut-o și asta doar din cauza geloziei sale excesive, doar din cauză că a suspectat-o pe nedrept, odată ce și el văzuse duba poliției, dar tăgădui că o văzuse, fiindcă e prea gelos de felul său. După ce revenise în Brașov, se învinuise pe sine

că a porcăit-o și că a supărat-o așa de rău, încât nu-i mai răspunde la telefon. Acum era sigur că ea era curată ca lacrima și el, un ticălos ordinar. Că nu-i răspunde la telefon face foarte rău, își spunea

Anton, pentru că el i-ar putea cere iertare. Un tip de

78

la departamentul economic refuză să-i strângă mâna sănătoasă, pe care i-o întinse, pentru că se temea de microbi. Dar lui Alghi, care se ivi în spatele său, îi strânse mâna.

— Servus, bătrâne, l-a bătut pe umăr un tip de la sport și a zburat într-o altă sală, cu niște foi deasupra capului. Era prea fericit că Steaua a

învins ca să mai stea de vorbă și cu Anton. O fată de la social și-a dezlipit preț de o secundă ochii din monitor, dar pe altcineva aștepta ea să-l vadă în fața sa și nu pe Anton, care-l lovi ușor cu pumnul în spate pe Doru, dar și acesta prea urla la te miri cine la telefon ca să-i mai acorde și lui atenție. Nici n-a reușit Liza să-l pupe pe obraz, că șoferul a început s-o zorească să iasă mai repede afară, ca să-i mai prindă pe șoferii răniți lângă mașinile lor avariate de pe șoseaua din Făgăraș. Ionuț muncea la o anchetă, cu picioarele pe masă, despre ce mai fac azi foștii secretari de partid și se făcu că nu-l vede. Cum se făcu și Anton că nu-l vede pe Viorel, un reporter de la

departamentul de investigații sociale, pe care încă mai era foarte supărat, după ce, acum vreo săptămână, l-a prins cum își băga piciorul între picioarele

Lorei, în timp ce ieșiseră să bea o bere în Groapă. La început, i se păru doar că tipul își strecură sub pavăza feței de masă un picior între picioarele Lorei. Dar își scăpă intenționat bricheta sub masă și când se aplecă s-o ridice, pleosc, Lora îi sfârâi o palmă și se apucă să-l facă în tot felul. Ba mai mult decât atât, îl apucă pe Anton de mână și îl scoase afară din bar, răcnind din toți bojocii că Viorel e un porc și îl trimise pe poet să-i dea la bot, dar Anton nu-l găsi nicăieri pe Viorel.

Însă, din secunda aia, rupse orice relație cu el și încetă să-l mai salute.

— Hei, salut, kaghebistule! răcni Lucică Voicu în timp ce pătrundea în sala reporterilor. De după spatele său, se ivi Olga, care se apropie și îi întinse un sandviș.

— Eclipsa a fost frumoasă? nu rată ocazia Lucică

Voicu ca să-și etaleze cunoștințele sale de limbă moldovenească în fața întregii redacții. Și toți și-au întors ochii spre Anton. Între două înghițuri, acesta i-a răspuns:

— Mi s-a părut a fi un simbol al morbidității.

— A ce?

— Al morbideței.

— Dragă prietene de peste Prut, ce înseamnă morbidețe?

— E ceva legat de moarte.

— Ei, aș. Nu de moarte, ci de boală. Frate de peste

Prut, eu am impresia că dumneata nu cunoști sensul cuvintelor pe care le folosești.

Anton se bosumfă și reveni la scris. Ca să dreagă busuiocul, Lucică Voicu îl întrebă:

— Nu-i așa că pe la noi până și eclipseli sunt mai frumoasă, dragă Anton Șleahțițchi?

— Așa e.

— Și atunci, băi, moldovene, dă ce nu vreți voi să vă uniți?

Auzind voci, Alghi ieși din cabinetul său, și-l țistui pe Lucică Voicu, și acesta se potoli imediat. Nu mult după aceea, își putu și Anton termina articolul, care-i plăcu foarte mult lui Alghi.

80

— Și chiar, îl întrebă Alghi, după ce-l invită să ia loc, americanul ăla a venit în România numai ca să vadă eclipsa?

— Așa mi-a spus tipul.

După ce se așeză pe divan, Anton îl zări și pe

Decebal, care stătea cu un păhăruț de coniac în mână și îl privea amuzat. S-a sculat și i-a întins mâna. Acum un an, Decebal l-a ținut la el o lună de zile

și asta s-a întâmplat într-o perioadă în care nu-și găsea nicăieri gazdă și tipul nu i-a luat niciun sfanț pentru asta. Ba mai mult decât atât, i-a mai dat, pe deasupra, și de păpat sau de băut. Și toate pe degeaba. Decebal e mare prieten cu

Alghi și e prezent la toate chefurile lor, dar nu pentru că e politician, ci că e foarte dezghețat la minte.

În timp ce Anton și Decebal stăteau de vorbă, Alghi macheta prima pagină. La un moment dat, exclamă necăjit că ceva nu-i ajunge acestei pagini.

— Uite, e un articol despre accidentul din Făgăraș, e textul tău despre eclipsă și textul lui Ionuț despre

ce fac în prezent foștii nomenclaturişti și toate sunt oarecum grave. Ar fi bine să mai fe și vreo chestiuță, ceva, care să contrabalanseze agresivitatea din celelalte articole, dar nu știu unde dracului s-o găsim. Tu nu ai nimic de felul ăsta, Anton?

— Nu.

— Atunci mergi în oraș și găsește ceva. Sau în afara orașului! Să știi că nu trimit ziarul la tipografe până nu-mi aduci o poveste care să te apuce de gât. Ceva sfâșietor de tot. Hai, du-te în oraș, ce mai stai. Pentru asta îți dau o mașină.

81

Și Alghi îl chemă la el pe șofer și îi spuse să-l ducă pe Anton acolo unde o

să-i spună acesta să meargă, după care îi mai turnă lui Decebal o sută de coniac, iar pe Anton îl împinse pe ușa afară. Dar Anton nu vru să plece cu una, cu două și se porni prin redacție să caute câteva bănuțe. Toți însă erau leferi sau poate zgârșiți, constată el. Doar Olga i-a întins portmoneul, îndemnându-l să-și ia cât îi trebuie. Anton i l-a înapoiat fără 200.000 de lei, iar ea îl aruncă în geantă, fără să-l întrebe câți bani a luat sau să-i numere.

Totuși, Anton i-a spus, după care a urcat în mașina redacției și i-a cerut lunganului roșcat din dreapta sa să o ia spre Bran.

Pe unul dintre dealurile din Bran, Vlasie, cu o pușcă de vânătoare pe

umăr, străbătea o pășune. Din partea opusă, ogarul său alerga după un iepure, pe care-l împungea cu botul în direcția editorului, care își ridicase arma la ochi. Instantaneu, de parcă ar fi fost înțeleși, câinele său fugi într-o parte, iar Vlasie trase și iepurele se prăbuși murdar de sânge la pământ. În următoarea secundă, ogarul îl înhăță de blană, dar nu-l sfârtecă, ci i-l aduse domnului editor în colți. Nu peste mult, lunganul o făcu la dreapta, în direcția castelului lui

Dracula și Anton îl pierdu cu totul din vedere. Totuși, la următoarea cotitură cei doi îi ieșiră din nou în față.

Prin Bran însă nu văzu nimic spectaculos. Nicio crimă, nicio bătaie,

niciun jaf, adică nimic demn de atenție. Și pe șoselele patriei era liniște. Nicio

82

mașină răsturnată, nicio mașină furată, nimic interesant. Revenit în Brașov, îl rugă pe șofer să-l lase în

Tractorul, sub balcoanele căminelor de nefamiliști, dar degeaba, căci și aici era o liniște ca în codru. Nu văzu pe nimeni să se urce pe acoperiș și să amenințe că vrea să se sinucidă. După ce vreo jumătate de oră și-a plimbat urechea prin parcul de lângă gară, zgâindu-se la toți ecologiștii de pe bănci, a priceput că ar trebui să-și caute subiectele în altă parte, dacă vrea să mai găsească astăzi vreunul. Ce mai încolo și înapoi, în oraș nu se întâmpla

nimic important, concluzionă el pe loc, și se retrase decepționat pe terasa de la

Muzeu ca să bea o cafea. Și în timp ce îngițea licoarea aia dulce-amăruie, printre mese se iți un boschetar uscățiv și înalt care semăna leit cu Constantinescu.

Avea o față la fel de lunguiață și, pe deasupra, mai purta și țacălie, care-i puneă și mai clar în evidență asemănarea cu președintele României. Câțiva inși bărboși au început să-l aplaude, pentru că prea le amintea de Constantinescu, și l-au chemat la masa lor și l-au servit cu bere și mici. Și băieții de la masa de sub paltan l-au luat la masa lor. Sosia domnului președinte era chemată de la o masă la

alta, pentru a fi servită cu tot ce-i poftea inima. Un tânăr și o tânără s-au fotografiat cu boschetarul, pe fundalul unei mese doldora cu sticle de bere și mici, iar o doamnă mai în vârstă i-a cerut numărul de telefon ca să-l cheme la ziua ei de naștere. Într-un târziu, boschetarul plecă, dar plecă cu căciula plină, de pe terasa aia plină buză cu simpatizanți ai convenției democrate. Și, în timp ce tipul se pregătea să plece, bah, lui Anton îi pică fsa

83

că, iată, anume boschetarul ăsta este eroul său pe care atâta l-a căutat pe la Bran sau prin oraș. Într-o clipită, l-a ajuns din urmă și l-a fotografiat, ca imediat după asta să se aștearnă pe

scris. Într-un sfert de oră, găti povestea și aceasta era pe atât de melodramatică pe cât voise Alghi să fe. Era o poveste lacrimogenă despre un bombagiu fără casă și masă, pe care, după ce convenția democrată veni la putere, asemănarea sa cu președintele îl ajută să se ridice din colb și să prindă la seu. Nu se lăsă de cerșit, ba chiar acum, futu-i, îi mergea și mai bine, căci, toți se izbeau să-l ajute pe președinte cu câte un leuț, ceva. Ca să-i dea o și mai mare greutate textului, Anton îi mai inventă și o biografe. Se făcea că tipul avusese în tinerețe o legătură pe când lucra la uzină și, iată că, peste ani, iubita sa îl informă că băiatul său, îmbolnăvinduse de scleroză în plăci,

căzuse la pat, iar pentru a-l păstra în viață, acesta avea nevoie de un tratament foarte sofisticat și costisitor și atunci nea Gicu se apucă să cerșească. Cerșea pentru a-i plăti tratamentul băiatului său imobilizat la pat. Anton își mai reciti o dată textul și îi plăcu cum a întors-o ca la Ploiești. După care bău și el o bere. Din care cauză culegătoarei i-a dictat textul cu o băsmăluță lipită de gură, ca să-și mai estompeze un pic șmahul de bere.

— Stai fără grijă, că nu ești tu primul și ultimul, i-a zâmbit tanti Lola, în timp ce-i culegea articolul.

După ce-l citi, Alghi țâșni din biroul său oval și îl strânse cu putere în brațe.

— Pică de coaptă, bătrâne! Mi-ai salvat prima pagină. Dar satisfă-mi, te rog, și mie un farafastâc, cum

84

de dracului dai tu peste asemenea specimene, că uite, parcă și eu tot în Brașov locuiesc, dar mie nu-mi ies niciodată în cale.

— 're coaie, kaghebistul, ce mai, strigă Lucică

Voicu din cealaltă cameră. Că, ce crezi, Alghi, că în kaghebe este acceptat chiar oricine? Da' dă unde!

Stai liniștit, că sunt luați numai cei mai buni! Toți sunt aleși pe sprânceană!

— De altfel, îl împinse Alghi în cabinetul său, lăsându-l pe Lucică Voicu să peroreze de unul singur, ce ar fi ca

măine s-o găsești și pe iubita boschetarului ăsta?

Ai putea să dai de ea?

— Cum să nu, i-a promis Anton, după ce se așeză în fotoliul în care a stat și Decebal, care, înainte să plece, bucși o scrumieră cu țigări fumate doar pe jumătate. După care reveni la masa sa. Pe astăzi era liber și își deschise e-mailul pentru a vedea dacă nu i-a scris cumva Lora, de la care chiar aștepta scrisori, mai ales după ce a priceput cât de tare a putut s-o jignească.

Dar cutia sa poștală era goală. De la eclipsă înapoi, Lora nu îi mai scrisese nimic și chestia asta îl atingează rău la mațe. Însă nu-i era ciudă pe ea, ci pe el, că a putut-o învinui pe nedrept

de cele mai neverosimile lucruri. Nu-și putea explica și pace cum de a putut fi un asemenea bădăran și, de ciudă, îi venea să-și dea foc la pantof. Pe neașteptate, îl plesni în cap ideea s-o sune iar și să-i ceară scuze. I-a răspuns maică-sa care l-a asigurat cu o voce stinsă că fică-sa a plecat la bunică-sa la țară pe câteva zile și lucrul ăsta l-a făcut să spere că, cine știe, poate, după ce se va întoarce de la țară, o să-i treacă supărarea și o să-l ierte. Flacăra speranței

85

iar începu să-i mocnească în suflet. Urma doar să aibă răbdare. Un pic de răbdare și de înțelepciune, ca să nu o mai comită din nou.

Pe la ora șapte seara, prin redacție începură să se audă muștele. În mod normal, ar fi trebuit să se care și el, dacă ar fi știut unde. Numai nu acasă. Și-a bâzâit unul câte unul toți cunoscuții și prietenii săi, ca să constate, în cele din urmă, că toți ieșiseră în oraș.

Exceptându-l pe Sandu Pleșea, care era acasă și cu care, după ce acesta încercase să-l îmbete pentru a se da la Lora, o habă de vreme nu a mai vorbit deloc.

Acesta însă de câteva ori îl căutase pe la redacție pentru a se împăca, susținând că nu Anton ar trebui să fe șifonat pe el, ci dimpotrivă, Sandu pe Anton, pentru că lui nici pentru o clipă

nu i-a trecut prin cap să-l îmbete pe Anton și că adevărul era că paharul ăla cu apă pe care l-a băut Anton după ce s-a întors de la baie nu era al lui, ci al Lorei. Iată ceea ce nu știuse atunci

Anton când a plecat trântind furios ușa. În cele din urmă, Anton sfârși prin a-l crede pe Sandu și se împăcară. Chiar și dacă nu mai erau la fel de mari prieteni ca altă dată, oricum, Pleșea era unul dintre puținii poeți brașoveni cu care lui Anton îi plăcea să discute despre poezia contemporană, inclusiv despre poezia lor.

Abia a atins butonul soneriei, că fostul său coleg de grupă îi deschise fulgerător ușa, cu o față răsătoare, de parcă l-ar fi așteptat de o veșnicie.

— Hai intră, Anton, ce mai aștepti!

— Cine e? strigă doamna Nicoleta din bucătărie.

— E, Anton, mamă.

86

— A, Anton, să intre! Intră, Anton!

— A venit mama la mine, îi șoptit Sandu și îl împinse în hol. În timp ce își scotea pantofi din picioare, doamna Nicoleta ieși din bucătărie cu o farfurie cu sandvișuri în mână.

— Sunt pentru dumneavoastră, domnule Anton

Șleahtițchi, exclamă ea și așează farfuria pe masă. Apoi se ghemui ca o umbră în fotoliu și îi zise: E foarte fain articolul dumneavoastră din numărul de azi al

Monitorului despre sosia lui Constantinescu. Și chiar are o amantă?

— Da, are, o minți el, ca să nu rupă vraja.

— Să aveți poftă, iar eu imediat am să vă fac și o cafea.

În timp ce tânărul poet basarabean mânca, Pleșea i-a scris un autograf pe noul lui volum de poezie, apărut la Paralela 45, adică exact la editura aia din Pitești la care Anton nu și-a putut împinge manuscrisul.

Futu-i, exclamă în sinea sa tânărul poet basarabean în timp ce luă cana ferbinte de cafea, pe care i-o aduse doamna Nicoleta, care s-a retras la fel de repede cum a venit. Nu peste mult, Sandu a spart tăcerea și i-a dat cartea.

Arată foarte bine și Anton nu pregetă să-l felicite.

— Sper că ai să scrii ceva despre cartea asta, Anton, mai ales că tu ești unul dintre puținii care înțeleg poezia, l-a mai gratulat fostul său coleg de la Litere, după care s-a interesat de ce a venit fără Lora.

— Pentru că e la țară, la bunică-sa.

— Ai pus mâna pe o bucățică faină, îl mai auzi

Anton pe Sandu spunându-i și descoperi o mare

87

discrepanță între ceea ce-i spunea Pleșea și zvâcnirea malițioasă din ochii săi. Spre deosebire de vocea sa, care era foarte călduroasă și învăluitoare,

ochii săi trădau o veselie răutăcioasă,
de parcă s-ar fi bucurat că

Lora a plecat la țară și că l-a lăsat
singur pentru câteva zile. Oare nu o fi
și el amorezat de Lora? Să fe, că nu e
primul și ultimul. Nu cred să existe
vreun coleg de-al său din redacție care
să nu viseze în taină să se dea la

Lora. Căci, ori de câte ori o ia și pe
Lora în redacție, toți încep să plescăie
din buze sau să fuiere. Cu toate astea,
dintre toți, ea m-a ales pe mine, jubilă
Anton.

Zbârnâi telefonul și doamna
Nicoleta îl anunță pe

Sandu că-l caută o fată la telefon.
După ce acesta închise ușa în urma sa,
de sub perna sa căzu un soutien

sângeriu și Anton îl ridică de jos și înlemni cu el în mână, fiindcă și Lora avea un soutien aidoma ca acesta, adică la fel de sângeriu. Bine, bine, putea fi și al unei alte tipe, își zise Anton, dar nu încape nicio îndoială că umbrela pe care o vedea în cuier nu putea fi decât a

Lorei, deoarece chiar el i-o dăruise, i-o dăruise în ziua aia ploioasă după ce s-au întors din Craiova și Lora i se plânse a doua zi că a pierdut-o, dar, după cum se vede treaba nu a pierdut-o, ci a uitat-o la Pleșea. Și Anton nu putu să nu-și amintească de ziua aia de miercuri, fiindcă fusese ziua de naștere a Corinei, la care el nu putuse să meargă, fiindcă cineva îi furase pantofi

și de aia a rămas toată seara singur în casă și acum, na, pantofi săi îi găsi sub patul lui Pleșea. Iată, deci, cine-i subtilizase pantofi și iată de ce. Acum Anton nu mai avea niciun dubiu că Lora a fost în noaptea aia acasă

88

la Pleșea și s-a culcat cu el și că, în ziua aia nefastă, Pleșea chiar a încercat să-l îmbete cu votcă, cu concursul Lorei, pentru a se da la ea. Nu mai avea niciun dubiu în acest sens și îl apucară năbădăile și se foflă din casa lui Pleșea în mare grabă, evitând să dea ochii cu doamna Nicoleta și să-și ia rămas-bun, gândindu-se obsesiv doar la un singur lucru: cum dracului să se răzbune pe prefăcutul ăsta pentru tot răul pe care i

l-a făcut, după ce s-a dat la prietena sa, care, acum, se pare că era plecată la țară? Tot gândindu-se la aceste lucruri, se trezi în fața redacției. Doamna Ecaterina își sorbea un ceai în biroul ei strâmt, deși se făcuse nouă seara. După moartea soțului ei, nu se mai grăbea nicăieri. Dar mai ales acasă. Doamna Ecaterina îl chemă să-i dea salariul. Futu-i, nici nu știa că azi era zi de salar. Asta da solidaritate, în pula mea, înjură Anton în sinea sa, nimeni nu mi-a spus că azi se dau banii. În budă își numără lovelele și descoperi că erau chiar mai multe decât se aștepta, dar plecă din redacție fără să-i semnaleze doamnei Ecaterina greșeala.

După ce ieși din redacție și se

așeză pe o bancă în stație, își scoase volumul lui Pleșea din geantă și începu să-l citească. Într-o clipă realizează că e un volum slab și un zâmbet răutăcios și triumfător începu să i se plimbe pe buze încolo și înapoi. Avea cam vreo șaptezeci de pagini și era plin de locuri comune din poezia textualistă și mizerabilistă, gen „eu scriu, eu citesc, eu mă cac în capul vostru, România e o țară de oligofreni, mi-e scârbă și rușine că trăiesc printre voi, mă piș de la al nouălea etaj în idealurile voastre de

89

ratați”. Se întoarse în redacție. Alghi, revenit de la un știu ce întâlnire cu înanțatorii, răsfoi și el volumul lui

Pleșea și trase aceeași concluzie.

Și el, care credea că e prieten cu Pleșea. Da' de unde. Alghi nu avea ochi să-l vadă, pentru un căcat pe care acesta i l-a făcut la ziua sa de naștere. Dar nu vru să-i spună mai multe. Jubilă și el că Sandu a lovit bara cu cartea asta. Chiar și așa, Anton nu se putea liniști. Gândul că Pleșea s-a putut da la Lora încă îl mai frigea la inimă. Oare o făcuse cu concursul Lorei? Sau a forțat-o să întrețină relații sexuale cu el, fără ca ea să vrea asta? Mai degrabă a încuiat-o în casă și a violat-o. Deodată, își imaginează cum prietena să se zbătea neputincioasă în brațele lui

Pleșea țipând după ajutor, dar cine s-o audă între pereții lui Sandu? Acum pricepea de ce ea nu avea ochi să-l

vadă. Și, brusc, Anton simți că o iubește și mai tare pe Lora, cum nu a iubit-o niciodată până atunci.

Lucică Voicu stătea singur la o masă sidefe, ascunsă după un arțar învoalt și bătea de zor la o mașină mignonă de dactilografat, încadrată de patru sticle verzui de

Heineken, majoritatea băute, fără a se uita la tastatură, fiindcă avea rara și uimitoarea capacitate de a-și culege textele fără a urmări tastatura cu ochii, în timpul ăsta putând să se uite în jur, la oamenii de pe terasă sau la cei care treceau pe stradă. Cu ochii pe cei care intrau și ieșeau de pe terasă, Lucică Voicu dactilografa cu o viteză amețitoare. Cu siguranță că îl zări și pe

Anton, dar se făcu că plouă, precum și Anton se făcu că plouă, ocolindu-l cu repeziciune. Deodată, Voicu îi făcu un semn cu mâna chelnerului ca să-i mai aducă o bere

90

și tot fără a se opri din scris. Doar că, atunci când acesta se apropie, își acoperi foile ce țâșneau din mașină cu corpul, de parcă se temea ca băiatul să nu vadă ce scrie. Anton își luă un Ursus și vru să-l bea, când o durere violentă îi sfârtecă genunchiul drept de parcă s-ar fi împiedicat și s-ar fi izbit de bordura trotuarului.

Genunchiul îl înțepa atât de rău, că Anton începu să-l frece cu mâna. Automat, se gândi că Lora o fi pățit ea

ceva la genunchi odată ce îl doare și pe el. Căci, orice i se întâmpla ei, imediat se refectă și asupra lui, chiar și dacă se așa la zeci de kilometri depărtare, sau mai ales atunci. Dacă ea făcea vreo indigestie, într-o secundă se strica și el la burtă. Și nu-i trecea decât după ce-i trecea și ei. Acum, probabil, că o fi căzut și s-o fi pălit la genunchi, de vreme ce l-a apucat și pe el durerea. Anton se apropie de chelnerița aia planturoasă ce picotea cu capul pe tejghea și o rugă să-i permită să dea un telefon.

— Poți să dai câte vrei, dacă îmi dai o sută de lei, îi șuieră chelnerița aia corpolentă și tristă abia întredeschizându-și buzele subțiri, ca

de calcan.

Anton îi întinse o bancnotă zoioasă și femeia aia somnoroasă îi pasă aparatul. Nici mama și nici tatăl

Lorei nu au ridicat receptorul și așa poetul nu afă ce i s-o întâmplat iubitei sale și trânti supărat receptorul în furcă. În plus, îi trecu și genunchiul. Nu este exclus ca ea să se fi uns cu vreo alife ceva, își zise el și iar se apucă să-și lingă berea, privind în gol. Apoi iar a sunat-o pe Lora. De data asta, i-a răspuns maică-sa, care i-a spus că peste o oră Lora o să fe acasă.

Anton îi înapoie aparatul Anikăi, care îl privea cu compătimire și îl servi cu o țigară. Ieși în curte, unde

Lucică Voicu continua să bată la mașina de dactilografat, ca un câine care a adulmecat urmele prăzii.

Nevrând să-l deranjeze, se așează în celălalt colț al terasei. Dar și domnul Voicu se făcea că nu-l vede.

— Și despre ce scrieți? încercă să facă conversație un chelner cu o față adolescentină în timp ce-i golea scrumiera de țigări.

— Băi, mocofanule, băi, da' tu de ce ții cu tot dinadinsul să mă întrerupi din scris? se luă Lucică Voicu de băiat.

— Pe mine nu mă fute că ești nou aici și că încă nu-ți cunoști clienții, important e ca pe mine să mă lași în boii mei. Repet încă o dată, căci am impresia că nu știi asta, dar, de data

asta, te rog, fă un efort ca să-ți intre bine în bibilică: eu sunt ziarist, dom le, și nu suport ca cineva să mă deranjeze când scriu. Da, îți pot lăsa și un bacșiș gras, căci azi mi-am luat salariul de la ziar și am de unde să-ți las un bacșiș gras, dar nu-ți voi permite niciodată să mă întrerupi din scris. Zi, ai înțeles, băi? Atunci, de ce mai stai deasupra mea? Nu vezi că scriu? Hai, taie-o mai repede de aici, se mai strofocă Lucică la el și-i făcu un semn să se care.

Cât ai zice pește, Anton își plăti consumația și o tăie de pe terasă.

Chiar și din stradă, încă-l mai auzea pe Lucică

Voicu tunând și fulgerând. Nici vorbă, avea o voce bubuitoare.

Înconjură fațada scobită a primăriei, ținând-o ață spre Colegiul de Arte.

92

— Lora încă nu a venit, i-a zis mama sa, prin ușa crăpată. Dar nu-ți face griji, că o să te caute ea singură.

Anton nu o crezu și se așeză pe treptele din fața porții iubitei sale, unde îl și fură somnul. Îl trezi uruitul unei mașini care aduna gunoiul. Coborî dealul, în direcția redacției. Pe lângă blocul de matematică, la câțiva pași înaintea sa, Pleșea o urmărea pe Lora care mergea lipită de american. Înseamnă că ea chiar s-a cuplat cu americanul și maică-sa l-a mințit că e la țară. Drăcia dracului. Se porni ca o vijelie după ei, și, când era gata-gata să

le iasă în față, îl văzu pe domnul

Botnaru, căruia îi datora o sumă foarte mare de bani, șontăcând în direcția sa. Pe oricine se aștepta să-l întâlnească pe strada aia, numai pe domnul Botnaru nu.

Spre marele său noroc, însă, domnul Botnaru avansa cu capul în pământ și nu-l observă, și Anton, tuști, reuși să se furișeze într-o casă din stânga sa. De pe un pat, o bătrână își bufniță ochii spre el, dar Anton își duse degetul la gură și îi plimbă prin fața ochilor legitimația sa roșie de ziarist de la Monitorul de Brașov, permițându-i chiar s-o ia în mână și s-o examineze.

Bătrâna o schimba dintr-o mână în alta și o studia intrigată în timp ce

Anton ținea strada sub observație.

Important era ca bătrâna să nu răcnească și să nu-l dea în gât, și-a zis poetul stând chircit în fața ușii, cu mâinile între genunchi. Când domnul Botnaru se opri în dreptul ușii, inima lui Anton se făcu cât o vrabie, vorba poetului. Bătrâna îl studia uluită. Dar și Anton se pierduse cu frea și nu știa cum să se reacționeze, neputând să-și dea seama dacă l-a văzut sau nu domnul Botnaru, iar dacă l-ar fi văzut, unde a intrat, de ce

93

atunci nu dă buzna peste el ca să-i ceară mia aia de dolari pe care i-a dat-o în urmă cu trei ani, când a vrut să se facă dramaturg profesionist. Domnul

Botnaru era un refugiat basarabean. A fugit din Basarabia în '45, împreună cu părinții, el însă nu avea copii, în schimb, avea bani căcălău. Ca să-l convingă să-i dea banii, Anton i-a dat să-i citească toate piesele sale, bătrânului cel mai tare plăcându-i Crima sângeroasă. Dacă nu-i plăcea Crima... nu mai pupa el în veci grăunțele domnului Botnaru, care nu prea avea încredere în oameni și l-a târât la un notar, ca să semneze o hârtie în care se obliga să-i întoarcă o mie de dolari în decurs de doi ani. Ei bine, de atunci au trecut tocmai trei ani și el încă nu i-a întors niciun leuț. Grație bănetului ăla însă, a străbătut toată țara, împrăștiindu-și piesele peste

tot, pe la toate teatrele din Ardeal și Moldova, sperând că măcar vreun teatru să-l monteze, dacă nu chiar mai multe. În acest scop, a făcut cunoștință cu foarte mulți regizori și cu fiecare dintre ei s-a făcut prăștie, frește că din părăletul său. Adică al domnului

Botnaru. Dar degeaba, fiindcă niciunul nu i-a montat nicio piesă de-a sa, așa cum nu-și văzu el ceafa. Cam într-o jumătate de an, toți banii pe care i-a luat de la domnul Botnaru i s-au scurs printre degete ca boabele de nisip și se angajă profesor la Liceul Forestier, de unde, în curând, fu dat afară și atunci Pleșea îi puse o pilă la Monitorul, deoarece pe atunci încă mai era prieten cu Alghi. De câteva ori,

domnul Botnaru l-a căutat pe la ziar, dar colegii săi îi știau istoria și, cum îl vedeau, îi strigau Iată vine moșul și el o tula pe ușa din spate. Și acum iată-l pe domnul Botnaru oprit în

94

fața casei bătrânei necunoscute, în incinta căreia stătea ghemuit pe un scaun Anton, clănțănind din dinți și încercând zadarnic să-și scoată gheața din spate. Unde mai pui că din cauza asta o scăpă din vedere și pe Lora.

Totuși, nu peste mult, domnul Botnaru dispăru după colț și Anton crăpă încet ușa și își îți capul afară. Pe stradă, nici țipenie. Doar după ce închise ușa în urma sa, bătrâna aia sfoiegită prinse viață și începu să

răcnească după ajutor și zbieretele ei umplură tot cartierul. Anton zbura pe stradă, de parcă ar fi avut aripi la picioare, cu degetele în urechi. Și așa cum alerga val-vârtej, dădu iarăși peste Pleșea răcnind la cei doi porumbei în furca drumului.

— Curvă nenorocită ce ești, ai putea măcar să-mi răspunzi la telefoane și să-mi explici ce s-a întâmplat de nu mai vrei să mă vezi, răcnea Pleșea ca un apucat și Anton își dădu seama că toate bănuielile sale nu numai că s-au adeverit, dar s-a răsufat și ceea ce i se părea a fi de domeniul sefeului. Că Lora nu era numai iubita sa, ci și al lui Pleșea, ceea ce însemna că nu numai lui i-a dat papucii, dar și lui Pleșea.

Acum nu mai avea nicio îndoială că ea se cuplase cu Pleșea la cheful

Corinei, dacă nu și mai înainte, cu mult mai înainte ca ea să-l abandoneze în sălbătăcia aia din apropierea

Piteștiului. În timp ce Pleșea răcnea la Lora, de după un colț îl văzu și pe Viorel năpustindu-se spre iubita sa și Anton nu mai știu ce să creadă: oare, totuși, Lora să se fi culcat și cu acesta?

Lora și americanul au oprit un taxi galben și s-au cărat în mare grabă. Rămași singuri, Pleșea și Viorel

95

au început să răcnească unul la altul, acuzându-se de vrute și nevrute sub privirile împietrite ale lui

Anton. Nu le lipsea mult ca să se ia

la bătaie și toate astea numai și numai din cauza Lorei, pe care cei doi o disputau la intersecție, cu toate că preafrumoasa brașoveancă dispăruse de mult. Anton înmărmurise în furca drumului, nevenindu-i să-și creadă ochilor de ceea ce-i fusese dat să vadă. Lora era și iubita celorlalți doi colegi ai săi, nu numai a sa, și Anton nu știuse despre asta nici cu spatele. Futu-i pula calului, își spuse el în capul său și, ca să nu-l zărească cei doi amanți ai

Lorei, care începură să-și pocească mutrele, se lipi de peretele crâșmei! Anume de acolo l-a și pescuit Cătă

Bod, un fost coleg de-al său de la Monitorul, acum un prosper om de afaceri, care l-a târât la arabi ca să

bage ceva la ghiozdan.

— Anton, ce naiba, revino-ți, că nu ești tu de nasul ei. Ea e din altă lume, fratele meu. Din plictiseală, probabil, s-o fi dat la tine, dar tu nu ești de nasul ei, cum nu-s nici Pleșea sau Vio, care umblă cu căciulile în jurul ei, sperând să-i câștige favorurile.

S-au așezat la o masă de lângă geam, de unde puteau să vadă strada pe care Pleșea și Vio continuau să se căpăcească cu foc.

— O femeie așa de frumoasă ca ea nu poate să aibă un singur iubit și să nu fe curvă. Anton, uit-o cât mai repede că ea nu o să fe niciodată iubita unui poet sărac și a unui ziarist de scandal. Uit-o, Anton, pe femeia asta, care nu se

iubește decât pe sine.

Restaurantul era full, dar niciun cunoscut, și asta îl bucură pe Anton. O chelneriță foarte tânără, probabil

96

Încă adolescentă, le lăsă pe masă două farfurii aburinde și îl salută pe Cătă.

— Ce, tu nu știai nimic despre relațiile Lorei cu

Pleșea sau cu Viorel?

— Despre ce relații vorbești?

— Nu o fă pe prostul cu mine, că mă enervezi.

— Stai nițel, că nu înțeleg nimic.

— Da' naiv mai ești, frate.

Deosebirea dintre tine și ei, care sunt niște mari șmecheri, e că tu ești naiv.

Chelnerița aia smeadă și foarte tânără le puse pe masă câte un ceai arăbesc și iar îi zâmbi lui Cătă. După ce aceasta dispăru în vacarmul din sală, Cătă îl întreabă dacă știa că cei doi o curtau pe Lora, cu mult înainte ca Anton și ea să devină prieteni. Nu, Anton nu știa nimic. Și atunci Cătă îi povesti cum, într-o seară, îl surprinse pe Pleșea stând la pândă într-o cabină telefonică, de unde din când în când ieșea și arunca cu pietricele în geamul Lorei care tot de atâtea ori ieșea la balcon, îmbrăcată doar în cămașă de noapte, și îi făcea semne cu mâna să nu se impacienteze că o să coboare în curând. Și, într-adevăr, nu peste mult, Lora coborî în gang, la brațul lui Vio,

căruia îi promise c-o să-l aștepte cu nerăbdare să revină a doua zi și toate astea în timp ce Pleșea îi fla, cu respirația tăiată, din cabina telefonică.

Da' tu unde erai?

Eu eram în Casa Dulce unde discutam cu un prieten din America. Adică, fără să vreau am văzut toate lucrurile astea.

— Și ce s-a întâmplat mai departe?
Vio nu l-a văzut pe Pleșea?

97

— Nu, pentru că acesta stătea cu spatele la el și se făcea că vorbește la telefon, dar după ce Vio se desprinsese din brațele iubitei sale, care nu prea voia să-l lase să plece și fu înghițit de mulțimea de pe stradă, Pleșea ieși din

cabină și Lora i se aruncă în brațe.

Anton rămase cu ochii bolovăniți de uimire.

— Nu se poate.

— Dacă e să fiu sincer, am vrut să-l sun imediat pe

Vio și să-i spun tot ce am văzut, dar, până la urmă, m-am răzgândit.

— Asta s-a întâmplat pe vremea când eu eram deja cu Lora?

— Nu, până la tine.

— Da' de ce eu nu am știut nimic despre asta până acum?

— Pentru că ești un naiv și ai impresia că tot ce zboară se mănâncă.

— Căcat. Asta nu poate să însemne că Lora chiar se culca cu cei doi. Sau se întindea?

— Firește că nu am de unde să știu, odată ce ambilor, până la urmă, le-a arătat ușa, ca să te prefere pe tine, iar acum și ție ți-a arătat pașaportul ca să meargă pe mâna acestui american, dar voi cu toții suferiți din cauza asta ca niște proști, pentru că o iubiți. Da' tu ce crezi, că mie nu-mi place? Cum să nu-mi placă cea mai sexy tipă din Brașov? Nici vorbă că-mi place, dar eu sunt căsătorit și am simțul realității și nu vreau să construiesc castele pe o plajă de nisip. Uite, de exemplu, tipa asta. Tu crezi că eu sunt tâmpit și nu-mi dau seama de ce îmi zâmbește? Știu prea bine de ce, dar niciodată nu o s-o trădez pe Cristinuța, pentru că, 98

iată, așa sunt eu, în puii mei. În

îne, mai bine zi-i mulțumesc cerului că ai avut-o două luni pe cea mai frumoasă femeie din Brașov și vezi-ți de ciorapii tăi.

O dubă a poliției se opri în intersecție și-i aspiră pe cei doi bătauși, lăsând furca drumului pustie.

Cătă ceru nota de plată, dar îl rugă pe Anton să plătească, iar el se grăbi să iasă din restaurant numai ca să nu dea ochii cu fata aia smeadă și drăgălașă. În stradă, însă, i-a întors banii lui Anton și s-au despărțit. Cătă a luat un taxi, iar Anton a pornit pe jos spre redacție.

Odată rămas singur, începu să analizeze poveștile lui

Cătă și întâlnirea dintre Pleșea și Lora. El nu putea să nege faptul că Vio

și Pleșea puteau fi îndrăgostiți de

Lora, așa cum era și Cătă, dar nu credea că ea le-a permis să meargă mai departe de un simplu firt. Nu-și imagina, pur și simplu nu-și putea imagina că Lora putea să se culce pe rând cu Vio, cu Pleșea și cu el.

Dacă ar fi așa, de ce nu o mai face și acum? Mai degrabă, vorbea gelozia din Cătă. Pentru că acest Cătă e un mare bârftor. Cea mai mare plăcere a lui e să-i bârfească pe oameni și să le agațe tinichele de coadă. Pe de altă parte, cea mai înnegrită femeie din Brașov este chiar Lora. Cui nu-i este lene o denigreează. Atâtea povești a auzit despre ea, una mai terifiantă decât alta și niciuna adevărată. Că s-ar culca

cu taică-său sau cu primul întâlnit în cale. Povești. Și nimic altceva. Chiar îl jignise încrederea cu care Cătă răspândea minciuni despre Lora. E ca în bancul ăla, dacă nu ajungi la măr, înseamnă că acesta e verde și găunos. Pur și simplu

Cătă nu o cunoștea pe Lora, așa cum o știa el. Nu după

99

pulă umblă ea, ci după oameni interesanți, după aventurieri, după oameni capabili să riște și să trăiască frumos, după oameni care pot să trăiască la temperaturi foarte înalte, după oameni gata să-și dea și ultimii bani din buzunar în schimbul unei experiențe inedite. Însă

Cătă nu avea de unde să înțeleagă toate aceste lucruri, odată ce el avea alte idealuri în viață.

În timp ce Pleșea o urmărea pe Lora cum se legăna în fața lui, se pocni cu capul de cantul de sus al ușii.

Capul îl mai durea chiar și după ce s-au așezat la masa de lângă baie și au început să se măsoare din cap până în picioare, cu niște ochi mijiți, de parcă s-ar fi văzut pentru prima dată.

— Hai, zi, băga-mi-aș picioarele, de ce mă urmărești peste tot?

— Ca să-ți spun că te iert pentru tot ce mi-ai făcut și să te rog să te întorci la mine.

— Și atunci de ce mă faci curvă?

— De ciudă, că m-ai părăsit. Uite

ce e, lasă-l dreacului pe americanul ăla
și întoarce-te la mine.

— Și tu cum crezi, eu vreau asta?

— Ei bine, vreau să știu.

— Uite că nu vreau.

— Dar de ce nu vrei?

— Pentru că nu te mai iubesc.

— Dar de ce?

— De aia, fraiere.

Lora și-a aprins o țigară și i-a
suflat fumul în ochi.

100

— Pentru că, înțelegi, mi-am găsit
bărbatul ideal, bărbatul vieții mele, pe
care l-am căutat toată viața și ăla nu
ești tu.

— Și cine e?

— E un om căruia tu nu-i poți

ajunge nici măcar la degetul cel mic.

— Te referi la Anton?

— Ei aş.

— Sau la Vio?

— Hai nu mă fă să râd.

— Atunci cine e?

— E Martin. Care mi-a cerut mâna
şi eu am acceptat.

Pleşea o fixă cu nişte ochi cât
cepele.

— Decât să te uiţi aşa la mine, mai
bine ia-mi o bere.

Pleşea nu se mişcă din loc.

— Şi cum ai vrea tu să mă întorc la
tine dacă tu eşti mai tot timpul falit? Tu
ştii câte beri mi-ar fi cumpărat

Martin, dacă l-aş fi rugat? Ştii?

— Îmi dau seama.

— Toate berile din barul ăsta.

— Bănuiesc.

— Pârlitule!

— Abia mâine o să ne dea salariul la Universitate.

De la bar Lora reveni cu două sticle verzui și le trânti pe masă.

— Să știi că le-am cumpărat din banii lui Martin.

Chiar el m-a trimis să discut cu tine și mi-a dat lovele ca să te servesc cu bere. Greșeala mea e că am tot amânat această discuție. Apoi, niciuna, nici două, a început să-i povestească cum Martin i-a cules pe ea și pe Anton de la marginea unei șosele pustii.

101

— Să știi că nu eu m-am dat la el,

ci el s-a dat la mine, iar eu m-am împotrivit cum am putut, chiar și dacă îmi promitea marea și America. Dar, până la urmă, canalia, m-a violat.

Sandu o asculta cu patruzeci de ochi.

— M-a violat pe capota mașinii.

— Și de ce nu l-ai dat la poliție?

— Pentru că...

— Ai vrut să scoți bani din el?

— Nu e vorba despre asta.

Pleșa o privea fix.

— El m-a făcut să înnebunesc de plăcere. Cu nimeni nu m-am simțit atât de bine cum m-am simțit cu el. Parcă eram imponderabilă.

— Și cu mine cum te-ai simțit?

— Mult mai rău decât cu el.

— Da' cu Anton?

— Cum te poți simți bine cu un impotent? Dar

Martin nu doar că e cu mult mai bun ca tine, el e cel mai bun dintre toți bărbații cu care eu m-am culcat vreodată și e singurul cu care chiar am avut un orgasm vaginal și asta în timp ce mă viola a doua oară, în plin câmp pustiu, după ce ne-am descotorosit de prostovanul ăla de Anton, pe care l-am abandonat trei kilometri mai la vale, în momentul când acesta s-a dus să se pișe după un copac, mă futea în ploaie, parcă încremenise timpul în loc, mă futea, mă futea și eu pierdusem șirul timpului, așa de bine mă simțeam, cum nu m-am mai simțit niciodată până

atunci. Cum aş fi putut să-l las după asta?

102

Sandu încercă s-o apuce de mână, dar ea şi-a retras-o ca friptă.

— Ia-ţi labele de pe mine, boule!

Sandu nu vru şi ea începu să răcnească şi mai tare.

— Auzi, tu, prostovane, de ce nu duci tu să te culci?

Băi, uite-i care-i treaba: uită-mi adresa şi numărul de telefon, uită cum mă cheamă şi nu-mi mai ieşi niciodată în cale, dacă nu vrei să iei Bacăul. După care s-a sculat de la masă şi a ieşit, fără să-şi bea berea până la capăt.

Sandu nu îndrăzni s-o oprească, dar, totuşi, o urmări cum iese din bar şi

cum se aruncă la pieptul americanului, care o aștepta pe scări, după care s-a așezat înapoi pe scaun, bucuros nevoie mare că băiatul nu strânsese sticlele de bere. A sa era goală, dar a Lorei era pe jumătate plină și el a apucat-o în mâini și a ridicat-o spre gură și a băut-o până la fund, dar nu că-i era tare sete, ci că aia era berea Lorei.

De Cătălin Bod, Anton se ciocni absolut întâmplător în parc câteva zile mai târziu, în timp ce acesta împingea un căruț în care scâncea fică-sa. În acel parc, pe o bancă, Anton își concepea un nou episod despre amantele avatarului lui Emil Constantinescu, care cerșea pe străzile din Brașov. Se opri din scris și îl însoți pe Cătă în plimbarea sa prin

parc.

— Mai ești supărat pe mine?

— Nu, dar nu sunt de acord cu părerea ta.

— Ai tot dreptul, dar de ce atunci nu ești împreună cu Lora, pe care eu cred că o cunosc ca pe buzunarele mele?

103

— Ei aș.

— Adică, ce vrei să spui?

— Vreau să spun că eu și cu Lora nu ne-am despărțit niciodată. Chiar ieri ne-am văzut și am mâncat împreună.

— Și americanul?

— Ce e cu americanul?

— Cum îți explici că i-am văzut împreună în intersecția aia din fața

talciocului?

— Se întâliseră absolut întâmplător.

— Înseamnă că nu americanul e gagiul ei?

— Nu.

— Și cine e?

— Eu sunt.

— În cazul ăsta, eu nu mai înțeleg nimic, mai ales că americanul nu mai departe decât azi dimineață susținea contrariul. Ba mai mult decât atât, mi-a zis că i-a cerut mâna Lorei și că ea a acceptat să-l urmeze în

America și să facă nunta.

— Se laudă. Și nimic mai mult. Tu știi câți tipi din orașul ăsta se laudă că s-au culcat cu Lora, cu toate că nici

măcar nu știu cum arată?

— Sunt mulți din ăștia, dar prietenul meu din

America parcă nu pare a fi un mincinos.

— Nu pare, dar e, fiindcă astă-noapte Lora a dormit la mine.

— Nu mai înțeleg nimic. În îne, chestia asta nu mă privește pe mine. E treaba voastră. Haide mai bine să trecem la altceva. Și zi, despre ce scrii acum?

104

Anton însă îi răspunse la întrebare cu o altă întrebare. Pe el îl interesa de ce Cristina l-a căutat aseară prin toate barurile.

— Pentru că e geloasă.

— Și ea?

— Tu cum ai crezut?

— Dar poate că are motive? Poate că la mijloc e chelnerița aia smeadă de la arabi? Oare Cristina a aflat de existența ei?

— Nu știu ce vrei să insinuezi, Anton, dar eu nu am nimic cu fata aia.

— Dar de ce atunci e geloasă Cristina?

— Pentru că așa sunt femeile gravide.

— Și când va gesta?

— Adică?

— Am vrut să zic, cam pe când ar trebui să nască?

— Peste vreo două săptămâni, i-a zis Cătă și o luă spre Casa Dulce ca să

se întâlnească cu prietenul său din America, cel care îi făcea Lorei o curte asiduă, dar prietena lui Anton rezista cu stoicism, fiindcă pur și simplu nu-i plăcea de tip și îi plăcea foarte tare de

Anton, după cum susținea cel din urmă.

Cu fetița sa în brațe, Cătă intră în Casa Dulce.

Înăuntru, americanul și Lora mâncau prăjituri de ciocolată. Cu gura căscată, Cătă se așeză în fața celor doi și americanul îi povesti despre cum nu a mai ajuns să vadă castelul lui Dracula, cu toate că a plecat în Bran special pentru asta, după ce un tip s-a aruncat cu un cuțit la el.

— Nu mai spune, se uită perplex

Cătă.

— Și?

105

— Nu m-a nimerit.

— Văd.

— Nu știu de ce a făcut-o. Se pare că m-a confundat cu cineva.

— Dar cu cine?

— Cu un tip care i-a regulat nevasta.

După ce Martin plecă la baie, Cătă vru să ale cine e, de fapt, adevăratul gagiu al Lorei: americanul, Anton sau poate altcineva?

— Gagiul meu e Martin.

— Dar Anton susține contrariul.

— Știu.

— Și Vio susține asta, sau Sandu.

— Ȃia doi pur și simplu o fac pe grozavii. E adevărat că mi-au dat târcoale o vreme, însă nu am avut nimic cu ei. Dar cu Anton am avut.

— El însă afirmă că și acum mai sunteți împreună.

— El afirmă asta, fiindcă nu vrea să accepte realitatea.

— Dar aseară nu ai fost pe la el?

— Am fost. Chiar Martin mi-a sugerat să-l vizitez, fiindcă știa cât suferă și i se făcuse milă de el. Dar la

Anton am stat foarte puțin. Doar un pic și am plecat.

— El însă susține că ai rămas la el până în zori.

Revenit de la baie, Martin s-a apropiat de teighea și mai comandă

două prăjituri.

— E pur și simplu un mincinos.

— Dar el susține că Martin e mincinos și că voi, în realitate, și acum mai sunteți împreună.

Martin îi întinse Mădălinei o prăjitură și Lorei alta și se așează în fața lui Cătă.

106

— Fabulează, îi zise Lora și îl pupă pe Martin pe buze.

— Țsta e adevăratul meu gagi, care deja mi-a cerut mâna.

— Atunci ar trebui să-i spui adevărul.

— Nu știu dacă o să am curaj pentru asta, recunosc Lora. Totuși, am să-l caut ca să pun punct relației mele

cu Anton, ca omul să nu-și mai facă atâtea iluzii.

Dar nu știu când. Poate că azi.

I-a întrerupt Martin care l-a anunțat pe Cătă că el și cu Lora pleacă mâine în America pentru a se logodi. Mădă începu să scâncească și Cătă ieși cu ea afară, lăsându-i pe Lora și Martin singuri în patiseria aia plină de mămică cu pică în brațe, unde și Lora, la un moment dat, se apucă să-i dea să pape înghețată cu lingurița ca unui copil.

După ce Cătă închise ușa în urma lui, îl văzu pe partea aialaltă a străzii pe Vio și făcu un pas înapoi.

Ascuns după Dacia albă a lui Cătă, pe care acesta i-o împrumutase lui Martin ca să se plimbe prin Brașov sau

prin țară, Vio o pândea pe Lora foarte concentrat. Era atât de concentrat, că nu realizează că un fost coleg de-al său de la Monitorul îl urmărea cum el o urmărea pe Lora care îl hrănea pe Martin cu lingurița, așa cum îl hrănise și pe el, pe Vio, acum vreo trei sau patru săptămâni în aceeași cafenea, la aceeași masă, înainte ca Lora să-i dea papucii și să se cupleze cu Pleșea și apoi cu Anton. Americanul își căscă gura și Lora îi vârî în gură o linguriță de înghețată. Dar cu gura căscată rămase și Vio. Un strop de înghețată îi

107

rămase americanului pe nas și Lora i-l linse cu limba, în timp ce Vio turba de furie. Tot ceea ce i se întâmpla

acum americanului i se întâmplase și lui Vio un pic mai înainte și, conștientizând asta, îl apucară hachițele și lovi în ciudat cu pumnul în capotă, în capota lui Cătă, care stătea în partea aialaltă a străzii, foarte mirat că Vio încă nu se putea împăca cu faptul că Lora i-a arătat pașaportul și încă mai suferea din cauza ei.

Înverșunarea și înrâncenearea lui Vio lui Cătă i se păreau cu totul și cu totul aiurea. Vio se topi după colț, după ce li se întâlneau privirile. Ceea ce înseamnă că nu-i prea convenea ca lumea să-l vadă pândind-o pe

Lora, se gândi Cătă și porni îngrijorat să-și examineze mașina cu maximă atenție. Dar nu, Vio nu-i sparse

roțile și nu-i dezafectase frâna. Furia lui nu-i furase chiar cu totul mințile, constată Cătă și se îndreptă spre casă pe jos, cu Mădălina în cârcă, dar, totuși, îngrijorarea nu-l părăsi. Avea impresia că Vio pune la cale ceva ca să se răzbune pe Lora. Sau poate pe american sau pe

Anton. Sau, de ce nu, pe Pleșea. Sau, poate, pe tuspătru deodată. Mașina i-o lăasă lui Martin ca acesta să aibă mâine cu ce se deplasa la București.

La intrarea în Universitate, lui Pleșea îi țărâi celularul.

— Hei, Sandu, tu știi unde sunt eu acum?

Pleșea nu știa, frește. Tot așa cum

nu știa cu cine stă de vorbă.

— În fața Casei Dulci. Și știi cine e înăuntru?

— De unde să știu?

— E Lora. Și știi cu cine e?

108

— Cu cine e?

— Cu un tip foarte gras și lăbărțat.

Cu toate că tipul i se părea foarte cunoscut, totuși, nu-și putea da seama cine e. Oare cine dracului e și de ce naiba vrea neapărat să-mi strice ziua? se întrebă

Sandu, scos cu totul din sărite.

— Dar Lora nu e cumva gagica ta?

— A fost cândva, dar acum nu mai e.

— Și acum a cui e?

— Nu știu.

— E a lui Anton?

— Nu, nu e nici al lui Anton.

— Sau e a tipului ăsta?

— Nu știu, parcă ți-am spus o dată
că nu știu, răcni înciudat Sandu.

Parcă simțind că a mers prea
departe, tipul încercă să mai dreagă
busuiocul și-i spuse:

— Oricum ar fi, vreau să-ți spun că
tare proastă a mai fost că te-a părăsit
pe tine și că a acceptat să se mărite cu
americanul ăla, cu care mâine pleacă în

America. Tare proastă mai e!
Pentru că tu îi ești perechea ei ideală și
nu yankeul ăla prefăcut care a venit să
ne fure femeile. Numai o tâmpită ca ea
nu-și putea da seama de acest lucru.

După ce tipul închise, Sandu îl recunosc pe poetul Matei Rusu, cu care frecventa același cenaclu:

cenacul Interstiții, dar care nu-l mai sunase de ani de zile. Acum, însă, l-a sunat și lui Sandu îi păru că-l sunase pentru a-i presăra sare pe rană sau ca să-i scufunde corăbiile. Ba mai mult decât atât, lui Sandu îi pieri și cheful de a mai face ore, atunci când realizează că,

109

Începând cu dimineața zilei de mâine, Lora nu va mai fi în Brașov și el nu o s-o mai poată întâlni niciodată pe străzile de sub Tâmpa, doar dacă nu va pleca și el în

America. Începând cu dimineața zilei de mâine, frumoasa și irezistibila

Lora, fata aia cu sâni mari, blonda aia cu trup dulce și cu picioare muzicale și foarte lungi va pleca în America și se va mărita după un american ghifuit. Sandu nu-și putea imagina asta. Sandu nu putea să permită asta. Faptul că afă că ea urma să plece mâine în America, probabil cu avionul, îl făcu să sufere îngrozitor, la fel de mult ca atunci când l-a dat pe ușă afară. Acum își dădu seama că nu-și putea imagina

Brașovul fără ea, nici măcar pentru o singură zi. Să fe și cu altul, dar să fe în Brașov. Gândul că, într-o bună zi, nu o va mai putea întâlni nicăieri în Brașov pe fata aia cu țâțe tari ca alcoolul, cu un fund unduitor cum nu mai are nicio altă femeie în

Braşov, îl făcu să dispere.

Treaba asta i se părea prea de tot şi el nu putea admite să se întâmple asta. Trebuia s-o convingă să rămână şi să-i ceară mâna, îşi zise Sandu şi se coborî la fuga în vale, renunţând să mai facă ore, şi alergă ca vântul spre

Casa Dulce, ca s-o convingă pe Lora să-l lase dracului pe americanul ăla borţos şi să se mărite cu el.

În faţa Casei Dulci, Anton se piti după o maşină, de unde îi urmărea pe american şi pe Lora, cum acesta o luă pe genunchi ca pe un copil şi cum Lora se pisicărea dându-i îngheţată cu linguriţa, aşa cum lui nu i-a dat niciodată. Pe trotuarul de vizavi, Romulus Toma chicotea. Râdea de

Anton cu plăcere și malițiozitate. De pe cealaltă parte a străzii, poetului și universitarului

110

Romulus Toma, Anton i se înfățișa ca un cal doborât la pământ de o haită de maidanezi și, străluminat de această revelație, i se făcu milă de fostul său student și își înăbuși hohotele care-i gălgâiau în piept. După colț, îi ieși în față Matei care îi făcu un semn să se uite în direcția lui Anton care se furișă după o altă mașină ca să vadă mai bine ceea ce se petrecea în patiserie și, așa cum se ascundea între mașini, părea foarte caraghios și jalnic. Anton însă nu-i văzu pe cei doi poeți care se distrau pe seama sa. El o vedea în fața

ochilor doar pe Lora pupându-l pe american și pe american strângând-o în brațe ca pe o prăjitură. Era tare necăjit că Lora îl mințise în tot acest răstimp că nu are nicio treabă cu americanul ăsta umflal, când ei erau împreună, dar oare de ce i-a ascuns adevărul? Dar, mai mult decât asta, îl amăra faptul că, zvonul, anume că mâine o să plece cu americanul ăsta lăbărțat și diform în

America, pentru a se căsători, nu i se mai părea a fi o simplă fantezie de-a rău-voitorilor să-i. De ciudă, trânti un pumn în capota albă a Daciei lui Cătă, în care, un pic mai înainte, trântise un pumn și Vio și se declanșă alarma. Anton fugi într-un gang întunecos, de unde putu să-i vadă neobservat de

nimeni cum americanul și Lora au părăsit îmbrățișați Casa Dulce, ca niște vechi îndrăgostiți. La gândul că o vede pentru ultima oară pe Lora, îi veni să urle, nu altceva și își scoase din buzunar o țigară, o fărâmiță în palmă și se apucă s-o mănânce. Acolo îl și găsi Doru, pe care Alghi îl trimise ca să-l aducă urgent în redacție pentru a mai scrie un articol despre boschetarul ăla cu țacălie, care, naiba știe de cine și de ce, fusese ciomăgit rău de tot

111

astă-noapte, și fusese internat la Spitalul Orășnesc de pe Calea București, în salonul numărul 31, unde se zbătea între viață și moarte.

A dispărut Lora. Americanul

pătrunse val-vârtej în casa lui Cătă odată cu această veste terifiantă. Era foarte speriat și bulversat și nu-și găsea nicăieri locul.

Ba se așeza pe scaun, ba se scula în picioare, neștiind ce să mai facă și ce să mai spună. Văzându-l atât de agitat și de distrus, Cătă scoase o sticlă de votcă din frigider și îi umplu un pahar de ăla mare, pentru vin.

Lora dispăru astă-noapte, în urmă cu patru ore, adică la trei noaptea, după ce se ridică de lângă Martin din pat și merse jos în bar ca să mai cumpere o sticlă de votcă. Și de ce nu s-a dus el? Cum să se ducă dacă era tufă? Tufă? Da, tufă. După ce s-au întors de la Casa

Dulce, s-au făcut amândoi cocă. Au băut toată seara în camera sa de hotel, în cinstea plecării în America, dar pe la trei noaptea li s-a terminat băutura și Lora s-a ridicat de lângă el din pat și a coborât în bar îmbrăcată foarte sumar. A doua zi urmau să plece în

America pentru a face nunta. Având bilete la avion, la cursa de seară, s-au decis să bea și ei ceva înainte de plecare. De ce nu a plecat el la bar? Pentru că era foarte obosit, de asta, îi explică din nou Martin. Era așa de obosit, că, după ce Lora a șerpuit spre ușă, doar într-o minijupă și un maiou, a căzut ca secerat, dar pe la trei și jumătate se trezi, și constată că Lora tot nu revenise și i se făcu cald și rece

în același timp, se sperie atât de tare că și-a trântit pe el un maiou și o pereche de blugi și coborî imediat în barul hotelului

112

care se află cu un etaj mai jos și, în mod normal, Lorei ar fi trebuit să-i ia cam vreo șapte minute ca să parcurgă distanța. La trei și jumătate noaptea, barul încă mai era deschis, dar era pustiu. În tot barul ăla imens reperă doar doi oameni, și ăia erau chelneri, stând cu picioarele trântite pe o masă și holbându-se la un film american cu Claude Van Dame și lui i se păru tare ciudat să-l audă pe Claude Van Dame răcnind într-un bar din Transilvania. Unul dintre cei doi bărbați sictiriți, ăla

mai blond, ai cărui ochi îi fugeau în toate părțile, îi confirmă că-i vânduse Lorei o sticlă de votcă pe la 3

și 5 minute și că un singur lucru i se păru tare ciudat, că ea prea tare se grăbea. Se grăbea așa de tare, că uită să-și ia și restul și chelnerul îi întinse un pumn de mărunțiș lui Martin, însă acesta refuză să-i ia. Altceva?

Nu-i atrăsese nimic altceva atenția? Nu. Doar că prea tare se grăbea. Dacă era singură? Da, era completamente singură. Versiunea pe care i-o procură portarul se cam bătea cap în cap cu cea a chelnerilor. Pentru că acesta susținea sus și tare că Lora nu ieșise din bar. O

văzu intrând, dar nu și ieșind. În

schimb, recepționera aia mignonă încerca să pătrundă în bar în timp ce

Lora voia să iasă. Fu o întâlnire atât de neprevăzută, că Lora scăpă din mână sticla de votcă. Un singur lucru i se păru suspect recepționerei, că prietena americanului era prea speriată. Cum să nu fe, dacă sticla de votcă îi alunecă din mână? Și cum nu s-a spart?

Pentru că a reușit s-o prindă un chelner care mersese să închidă ușa în urma ei. Dar în ce limbă ai vorbit cu toți acești oameni? îl descusu Cătă și-i mai turnă un pahar de votcă. În engleză, pentru că în hotelul

113

ăla din Poiană până și femeia de

serviciu știe engleza.

În urma investigațiilor pe care le făcu Martin în acea noapte, Lora dispăruse pe holul de la etajul întâi, fiind probabil răpită. Dar dacă a fost răpită, pe unde ar fi putut-o oare agresorul scoate din hotel, fără ca să-l vadă măcar unul dintre angajații acestuia? Nu avea pe unde. Și nu avea cum, odată ce din hotelul ăla există o singură ieșire. Ceea ce înseamnă că fusese răpită de unul dintre turiști sau de unul dintre cei care au închiriat în noaptea aia o cameră în hotel. Oricum ar fi, lui

Martin, ca și lui Cătă, i se părea foarte ciudat că Lora nu a strigat după ajutor. Dar poate că a strigat însă nu a

auzit-o nimeni?

Cristinuța era plecată la mama ei la Feldioara, împreună cu Mădălina, și nimeni nu-l putu opri pe

Cătălin să-i mai toarne un pahar de votcă lui Martin, pe care dispariția Lorei îl afectase rău de tot. După care, își mai umplu și sieși un pahar, dar n-au ciocnit, ci le-au dat peste cap într-o tăcere de cavou.

— Oare chiar mai trăiește? începu să-și frământa mâinile americanul. Oare chiar mai e vie?

— Tu crezi că ar fi putut-o omorî cineva?

— Sper că nu.

— Iar eu sunt sigur că ea mai e în viață.

— Să fi fost răpită pentru a mi se cere vreo recompensă, ceva?

— Nu este exclus s-o fi răpit cineva, însă nu pentru a te șantaja, îl contrazise Cătă. Mai degrabă, din gelozie. Părerea lui era că pe Lora o putuse răpi unul dintre foștii ei iubiți: poate Vio, sau Sandu, sau Anton

114

sau poate altcineva, ca să n-o lase să plece în America.

Sau poate că, de ce nu?! să se fi răzgândit chiar Lora însăși, să se fi răzgândit în ceasul al doispelea, speriată de perspectiva de-a pleca din România, să fi renunțat ea singură, în ultimul moment, adică cu câteva ore înainte de plecarea lor în America, să

se mai mărite cu

Martin, dar, pentru că îi era frică de eventualele explicații, a dat bir cu fugiții, eventual cu concursul unuia dintre amanții ei mai vechi. Totuși, lui Martin această versiune i se părea fantezistă, pentru că Lora era prea încântată de ideea de-a se muta în America, era atât de entuziasmată, încât ea singură fixase ziua plecării și cumpărase biletele la avion. Futu-i. Își anunțase și părinții că pleacă în America și când colo, na, a dispărut.

Cătă mai umplu două pahare cu votcă, îndemnându-l pe Martin să anunțe poliția. Am anunțat-o deja, îi zise americanul. Și am interdicție de a pleca din Brașov pe perioada anchetei,

fiindcă cu sunt unul dintre principalii supsecți, îi mai zise Martin. Și-i povesti că poliția îl suspectează că ar fi putut-o omorî chiar el, cine știe, poate din gelozie, dar poate din alte cauze. După încă un pahar de votcă, americanul își deschise sufletul și îi povesti că Lora era prima fată de care se îndrăgostise cu adevărat, de care se îndrăgostise de cum o văzuse prima dată, acolo în tren, se îndrăgostise așa de tare de ea, că-i trecu cu vederea faptul că-i furase o sticlă de bere și o țigară și nu o dădu pe mâna poliției; se îndrăgostise așa de tare de ea, că o urmărise tot drumul, o urmărise și în Brașov și așa afase că vrea să meargă să vadă eclipsa, undeva pe lângă Pitești. De aia i-a cerut lui

Cătă mașina, nu ca să vadă eclipsa, ci ca s-o vadă

115

pe Lora. De aia s-a bucurat foarte tare când a dat de ei votând mașini la marginea drumului și a oprit. Pentru că era mort după tipa asta, încă din clipa când o văzuse în tren. Și începu să plângă. Apoi sună telefonul. Un ofțer de la poliție îl anunță pe Martin că au găsit-o pe

Lora într-un hal fără de hal la intrarea în Bartolomeu, dar n-au dat încă de urmele răpitorului. Au mers la spital, unde era internată Lora, într-o stare gravă. În timp ce pătrundeau prin ușa salonului, un alt ofțer de la poliție îi anunță că l-au prins pe răpitor și pe

torționarul ei și că acesta era Vio. În timp ce avansau spre patul Lorei, din urma lor se luă și Anton care le povesti cum Vio, fiind scos în cătușe din redacție, nu protestase deloc. Ajunși în mijlocul salonului, s-au oprit locului și au prins s-o caute cu ochii pe Lora, dar nu au recunoscut-o. Iat-o, le spuse ofțetul, e fata aia de la fereastră, și le arată spre o tânără desfigurată. Tânăra aia era fără nas. Sau, mai bine zis, fără vârful nasului, iar toată fața ei era năclăită de sânge. Niciunul dintre ei nu o recunoscă pe Lora în fața aia fără nas, cu nasul ciocârtit, retezat, ciopârțit, tăiat, din care mai rămăsese doar un ciot, fără nas deveni o tipă de-a dreptul hidoasă. De groază și scârbă,

tustrei au făcut un pas înapoi și și-au acoperit ochii cu palmele. Într-o clipită, Lora devenise o urâtanie, de-o hidoșenie greu de închipuit. Peste noapte, din cea mai frumoasă și cea mai dorită fată din Brașov deveni cea mai mai urâtă. Și horcăia. Își ținea ochii închiși și horcăia, ca un om aflat între viață și moarte. Horcăia și scuipa sânge într-un lighean lipit de pat, scuipa sânge și muci. Alături de ea, pe patul din stânga ei, gema boschetarului ăla care

116

era menehm cu Constantinescu. Lui Anton nu-i pica fsa oare cum de Vio a putut s-o schinguiască în asemenea hal pe Lora, odată ce o iubea, iar dacă o

iubea, oare cum de a putut-o jupui de frumusețea ei angelică și unică, transformând-o, fără milă, într-o sperietoare de ciori. Odată ce o iubea, cum a putut-o mutila în halul ăsta? Cum? De ce? E clar de ce. Pentru ca s-o împiedice să plece în America. Deodată, Lora își deschise ochii și le făcu un semn lui Anton și Cătă să plece și doar pe Martin îl rugă să rămână. Și acesta se apropie de ea, cu fața scăldată în lacrimi și se așeză pe marginea patului ei și-i luă mâna. Mâna ei rămăsese la fel de frumoasă ca întotdeauna. Ca și gambele, coapsele sau trupul ei. Criminalul se ferise să-i slujească și corpul, acesta rămase la fel de frumos, era magnific de frumos, era de o

sexualitate și de un erotism aparte, strălucitor, debordant, scăpărător. Un monstru cu un corp foarte frumos. Veni un medic și îl întrebă pe Martin cine o să-i plătească spitalizarea Lorei și

Martin îi spuse că el și că e gata chiar acum să plătească toate cheltuielile și a ieșit din urma medicului din rezerva în care Lora se zbătea între viață și moarte, cu un teanc de dolari în mână.

Îngrijorat, Anton fuma țigară de la țigară în fața clădirii mohorâte a spitalului județean și tresărea de fiecare dată când ușa se izbea de peretele coșcovit. O

laie de țigani, purtând pălării largi și negre, țâșni afară, răspândind în jur

o gălăgie infernală și Anton se feri într-o parte. Din urma ȝiganilor, ieși Cătă și poetul se aruncă spre acesta, întrebându-l cum mai e azi Lora.

117

— În curând o s-o externeze.

— Și de mine i-ai spus?

— Nu vrea să te vadă.

— Dar de ce oare?

— Da eu de unde vrei să știu?

Vestea pe care i-a dat-o prietenul său îl întristă foarte tare. De aia, poate, îl fancă în tăcere prin curtea spitalului. Dar, odată ajunși în stradă, prinse iar la limbă.

— Și de Martin a întrebat?

— Da, frește.

— Și tu ce i-ai spus?

— Am mințit-o din nou.

— Dar ce anume i-ai spus?

— I-am spus că încă mai e în America.

— Și te-a crezut?

— Uite, asta nu am de unde să știu.

— Da' de ce nu i-ai spus adevărul?

— Ca s-o cruț.

Mergeau în jos pe Calea București fără să scoată o vorbă, fiecare gândindu-se la ale lui. Anton nu putea ști la ce se gândea Cătă, dar el îi plângea de milă

Lorei, pentru tot ceea ce i se întâmplase în ultimul timp. Două străzi mai jos, îl văzura pe Martin, la braț cu o roșcată, ce părea desprinsă din Playboy.

De când

Lora fusese internată în spital, Anton îl vedea pentru a treia oară și de fiecare dată cu o altă tipă în brațe. Pe

Lora o vizitase la spital doar în primele trei zile, după care nu mai trecuse deloc pe la ea, dar, totuși, nu uitase să-i plătească tratamentul și spitalizarea, ca și cele câteva operații chirurgicale la care a fost supusă. Se

118

pare că Martin începuse s-o înșele, cu toate că, oficial, încă mai erau logodiți, după ce directorul spitalului i-a spus că nici măcar o operație estetică în America nu i-ar mai putea reda Lorei frumusețea de altă dată.

De atunci, a încetat s-o mai

viziteze. Ca s-o ferească pe Lora de o dezamăgire și mai mare, Cătă îi punea bărbi, de fiecare dată când trecea pe la ea, că Martin a plecat în America pentru a-i căuta o clinică unde să fie operată și ea îl crezu. Era sigură că, dacă nu azi, atunci mâine, Martin o s-o interneze în cea mai bună clinică din America, unde chirurgii americani îi vor reda frumusețea răpită. După care, vor face o nuntă ca în povești. S-au oprit pe terasa de la Spălătorie și au băut o bere. A vrut să i se plângă lui Cătă că americanul să părăsit-o pe Lora, când aceasta avea cea mai mare nevoie de el, dar și-a înghițit acuzele, odată cu următorul gât de bere, dându-și seama că Bod nu putea să fie responsabil

pentru faptele yankeului. Cu atât mai mult cu cât pe acesta îl durea fx în călcâie de

Lora, spre deosebire de Anton, pe care numai gândul la ea îl făcea să-l doară la linguriță, pe când Cătă avea alte preocupări. Nici măcar faptul că îl părăsise pentru altul nu i-a putut schimba sentimentele lui Anton.

Înghițea berea și se gândea la ea, dar gândul la ea îi provocă o nouă hemoragie sentimentală. O durere la fel de pătrunzătoare a mai încercat doar o singură dată în viață când i s-a furat bicicleta Author. Brusc, i-a picat fsa că, dacă nu are s-o sune imediat, o s-o ia razna și atunci l-a rugat pe Cătă să-i împrumute mobilul și a zbârnâit-o, dar

Lora nu-i răspunse, iar treaba asta îl făcu pur și simplu să dispere. Apoi se calmă, 119

amintindu-și în ce stare se află Lora acum. Își încleștă pumnii și trânti cu un pumn în masă. Vio, ce canalie!

După ce o să iasă din pușcărie, o să-l zvânt în bățai, își spuse Anton.

După ce Lora fusese internată la spital, la orice se aștepta din partea americanului, să-l găsească tufă în vreo bombă, să joace poker, numai nu să se afșeze prin oraș la braț cu alte femei, și încă cu niște femei atât de frumoase și de senzuale, îmbrăcate în fuste foarte scurte și cu sâni la vedere. Oare de unde le-a agățat într-un timp atât de scurt? Abia fusese Lora internată în

spital, că yankeul își găsisse alte bucățele.

Și încă ce bucățele! Bune rău. Anton auzise că româncele se întind în fața străinilor, însă chiar așa de repede și așa de multe? O laie gălăgioasă de microbiști bucureșteni, venită să susțină Steaua, se împrăștie pe terasă. Anton simți că-l urăște pe american, pentru că s-a purtat așa de urât cu Lora. Îl ura de două ori, o dată pentru că i-a smuls-o pe Lora din brațe și a doua oară, fiindcă a înșelat-o. Pe neașteptate, i se făcu milă de fata aia fără nas care, până nu demult, fusese cea mai frumoasă femeie din Brașov, dar și acum picioarele ei parcă țâșneau din cer, iar dacă o priveai din spate, nu

aveai cum să nu salivezi după ea. Vorba aia, din spate liceu și din față muzeu. Ea nici cu spatele însă nu știa că americanul a părăsit-o. Americanul la nevoie se cunoaște. Dar, dacă nu ar fi dat beleaua aia pe capul ei (mai bine zis, pe fața ei), acum ar fi fost în America și ar fi dansat la nunta ei cu Martin. Îi era milă de ea că soarta i se opusese într-un mod atât de

120

mișelește visului ei american. Apoi sentimentul ăsta dulceag de compasiune fu dislocat de o bucurie ciudată. Așa-i trebuie dacă-i proastă, și-a zis oarecum înveselit că Vio a oprit-o din drum și că americanul i-a pus coarne.

Peste alte câteva clipe, însă, iar i se făcu milă de ceea ce i se întâmplase Lorei. Îi era tare milă de ea și tare-l mai ura pe Vio. Americanul iar le ieși în față, cu roșcata aia topindu-se la brațul lui și asta în timp ce

Lora îl așteaptă să revină din America și s-o interneze într-o clinică de peste ocean. Oare dacă ar ști ce face americanul ei acum, ce ar zice? Doamne, ce proastă mai sunt, probabil asta ar zice!

Cătă se pișa la budă și Anton începu să plângă.

Șiroaie de lacrimi îi brăzdau fața, intrându-i în mânecă. Oare dacă ar plăți-o, s-ar culca cu el? Nu acum, dar după ce ar ieși din spital, bineînțeles,

dacă ar plăti-o cu dolari gheață, cu dolari cheș, pe oră, cu banii jos, ar face sex cu el? Dacă i-ar umfla buzunarele cu părălet, oare chiar nu i-ar sări în brațe și nu l-ar pupa dulce pe buze?

Apoi iar i se făcu milă de Lora, dar nu i se mai făcu milă de ceea ce a pățit, căci, în definitiv, dacă Vio nu-i răpea frumusețea, probabil că acum ar fi fost în

America, ci că s-a putut îndrăgosti de un bădăran, dar peste alte câteva minute se întrebă, dar oare chiar s-a îndrăgostit? Știind-o cât e de pretențioasă, parcă nu-i venea să creadă. Mai degrabă, a vrut să se folosească

de tip, ca de o trambulină, pentru a ajunge în America, se gândi Anton. În același timp, nu putea să nu se bucure că americanul nu o vizita la spital, făcând-o să intre la apă și la idei. Acum o să știe și ea cum e să suferi, și-a zis din nou.

Ca să nu-l deranjeze pe american, au cotit-o pe o altă stradă. Doamne, ce naivă mai putea fi Lora, se gândi Anton și i se făcu milă și scârbă în același timp că ea s-a putut căciuli așa de tare în fața acestui handicapat obez, pe care, acum, îl vedea afșându-se cu o roșcată sexoasă, cu o bunăciune cum numai în reviste mai vezi. Apoi se luminează la față când realizează că

Lora era din nou iubita sa, deși

nimeni nu știa asta.

Nici măcar yankeul care i-o răpise și apoi i-a redat-o, după ce s-a dat la pipicoasa aia roșcată. Sau cu atât mai mult el. Lora redeveni femeia sa, cu toate că nici ea nu știa asta, ea redeveni iubita sa, după ce îl surprinse pe american cu o altă femeie. Anume din clipa aia, își recuperează iubita.

Cu toate că mergea alături de Cătă, în fața ochilor o vedea doar pe Lora, pe Lora goală, cu țâțele mari lovindu-se una de alta ca niște lalele roșii. După ce-l văzu pe american pupându-se cu o roșcată, Lora îi răbufni în minte, ca apa umflată a unui râu după ploaie sau ca lama friguroasă a unui cuțit ce intră într-o bucată de

brânză de oaie. Acum era din nou a sa. Oricât de tare s-au îndepărtat în ultimele zile, acum era din nou a sa. O vedea în fața ochilor ba goală, întinsă pe zăpadă, în timp ce ninsoarea cădea în straturi peste

122

ea, ba bând apă dintr-o băltoacă în mijlocul străzii colonel Buzoianu când o apucaseră năbădăile; ba dându-i cu furculița să pape cartof prăjiți; ba făcând baie; ba culegând chiștoace de pe Bulevardul Eroilor și fumându-le cu sete; ba poticnindu-se și alunecând pe scări și el prinzând-o în brațe. Oriunde se uita, o vedea în fața ochilor pe Lora. Troleul în care au urcat gonea din ce în ce mai repede, dar nu putu s-o lase în

urmă pe Lora, fiindcă ea era din nou lângă el, pe genunchii săi, călătorind incognito, fără bilet și fără ca cineva s-o vadă. Ploaia înlăcrimă fereastra troleului, dar nu și dispoziția sa, pentru că Lora era din nou a sa, dar ea încă nu știa asta: de aceea, trebuia s-o anunțe urgent și pentru asta a coborât din troleu și a cârnit-o înapoi spre spital. Acum știa ce să-i spună ca să o facă să revină la sentimentele de altă dată!

Anton fugea spre spital, la iubita sa. Dar Lora nu vru să-l primească nici de data asta și îl rugă cu o voce înlăcrimată să iasă afară. Vrând-nevrând, Anton îi respectă dorința și închise ușa în urma sa. Apoi se răzgândi și reveni. Dar în timp ce el

deschidea ușa rezervei ei, ea îl zbârnâi pe american, cu ochii închiși, de ce oare cu ochii închiși, chiar nu-și putea explica, zicându-i: Martin, I am Lora. Faptul că americanul îi închise telefonul o îndârji să-l zbârnâie iar și iar și să-i repete: Helo Martin, I am Lora, I want to... sau ceva de genu, foarte dulce și tandru, să-i repete întruna aceleași sintagme, ca un magnetofon stricat. Cu aceeași înverșunare cu care o suna el pe Lora îl zbârnâia ea pe yankeu, pe yankeul care îi închidea telefonul în

123

nas, lăsând-o să vorbească de una singură, să vorbească în pustiu, dar pe Lora lucrul ăsta nu o intimida și continua să-l tot sune, cu o voce venită

din tenebrele nopții, zgârâindu-i lui Anton urechile. Se pare că ea era ultimul om din Brașov care nu-și dădea seama că pentru american relația lor nu mai valora nici cât o ceapă degerată și ar fi trebuit ca cineva să-i spună asta, dar nimeni nu-i spunea nimic, toți încercând s-o menajeze. Or, dacă i-aș spune eu, nu m-ar crede, se gândi Anton. Numai Cătă putea să tragă cortina de pe farsa asta, dacă ar fi vrut, dar el nu voia să-și mânjească mâinile în noroiul sentimental al altora. La minut, Anton i-a smuls mobilul din mână și i l-a deconectat, zicându-i, atât prin text deschis, cât și prin gesturi largi, în șoaptă, ca să nu-i audă nimeni eu te iubesc, Lora, nu pot trăi fără tine,

mi-e așa de dor de tine că mă usuc din picioare, nu fi proastă și hai să ne împăcăm, dar ea strigă fugi de aici, fugi mai repede de aici, că o să te dau la poliție pentru hărțuire sexuală sau o să înăimesc pe cineva să-ți rupă nasul și îi ceru să-i întoarcă mobilul și Anton i l-a întors și ea, iar se apucă să-l zbârnâie pe american, iar lui îi ceru să se care cât mai iute din rezerva ei dacă nu vrea să cheme medicii sau poliția și el a plecat. Bucurându-se că i-a auzit vocea. De cum a închis ușa de la intrarea în spital, a căzut ca secerat pe o bancă scorjită, cu obrajii încinși și cu răsufarea întretăiată: cu sufletul debordând de o amărăciune fără margini și de mânie, încât vru să se ia

singur la pumni.

124

Lângă el, pe bancă, se așază sosia lui Constantinescu, despre care Alghi îi ceruse să scrie un articol. Pe sub câțiva copaci chirciți se plimbau pacienții și vizitatorii lor. Marius, căci așa îl chema pe bombagiu, a spart primul tăcerea. Nu se cunoșteau, cu toate că Anton a scris atâta despre el. Sau poate că-l citise, dar nu știa că cel care a înșăilat atâtea povești despre el e chiar bărbatul prăbușit pe banca aia scorjită. Era foarte bucuros că cineva era dispus să-l asculte, neștiind că interesul lui Anton era și mai mare în sensul ăsta. Din vorbă în vorbă, Marius îi povestește că o suspectează pe nevastă-

sa că i-a organizat ciomăgeala, întrucât, la scurt timp după asta, aceasta l-a părăsit cu toți banii săi din cont, lăsându-l pe tinichea și cu o droaie de copii pe cap. După părerea boschetarului, ciomăgarii erau rudele soției sale din Săcele, care au vrut să pună mâna pe banii săi. Văzându-l cât de afectat era, Anton se gândi că și Lora o pățise la fel de urât: doar că ea a fost jefuită nu de bani, ci de frumusețea ei tulburătoare. După ce avatarul lui Constantinescu își termină istoria cu gura în lacrimi, Anton se grăbi să-l părăsească pentru a merge cât mai repede la redacție și a face din ceea ce i-a povestit sosia lui Emil o bombă pentru ediția de mâine. Dar, în timp ce

el ieșea pe poarta spitalului, Pleșea intra. Intra la Lora.

Un Nissan cu farurile aprinse înainta direct spre

Anton și poetul se căcă pe el de frică și se lipi cu spatele de zid. Nici măcar după ce mașina frână brusc, inima nu-i reveni la loc. Se calmă doar după ce-l recunoscă pe Paul la volan și pe Decebal în stânga sa

125

și înțelese că amicii săi i-au făcut-o. Cu mâinile după ceafă, Decebal nu se mai putea opri de râs. Râdea și

Paul, arătându-l cu degetul. Într-un cuvânt, se distrau copios. Numai Violina, soția lui Decebal, nu le împărtășea veselia și se uita

posomorâtă pe geamul mașinii.

Paul ieși din mașină cu mâinile în buzunare și îl întrebă dacă s-a speriat sau nu.

— Cum să nu. Am tras o sperietură zdravănă. Am crezut că cineva vrea să mă calce cu mașina.

— Dar cine? Oare nu soția boschetarului, pe care ai înnegrit-o azi în ziar? îl întrebă Decebal după ce coborî și el din mașină.

Revenit de câteva zile din Austria, Paul se opri se la Decebal, cu care se apucă să le însceneze farse amicilor și să dea chefuri prin Brașov. Niciuna, nici două, îl invitară și pe Anton la una mică. Au strigat-o și pe Violina să vină, dar ea nu voia și atunci Decebal a

deschis portiera și a înșfăcat-o de păr și a scos-o afară. Violina țipa ca din gură de șarpe. Însă degeaba.

Decebal o apucă de mâini pe nevastă-sa și o trase cu putere după el și aceasta se poticni și se înșiră pe asfalt.

Decebal însă o târa de mâini mai departe, fără să-i pese că soția sa mătura cu rochia ei neagră trotuarul. Și, în timp ce o târa spre bar, îl întrebă dacă nu i-a mai rămas cumva muștar georgian. Se dădea în vânt după muștar georgian și, de fiecare dată când îl întâlnea pe Anton, îl ruga să-i aducă din Chișinău muștar georgian. Odată, poetul i-a adus o geantă întreagă. De fapt, ăsta a fost și unul dintre motivele

pentru care s-au împrietenit, iar altul, Cecenia. Decebal știa totul despre Cecenia și despre liderii săi. Chiar mai multe decât Anton.

126

Violina stătea îmbufnată pe scaun și se uita pe fereastra încețoșată, nevrând să ia parte la discuția lor despre Giokar Dudaev. Lui Paul îi plăcea tema discuției, însă nu-i plăcu votca pe care le-o aduse chelnerul și o vărsă într-o glastră. Cum chelnerul se făcu foc, Paul îi puse mâna în piept și îl împinse ușor și garsonul se prăvăli peste o masă. După care, le-a adus o votcă adevărată, de la mama ei și Paul se apucă să le povestească, cu un pahar în mână, despre tunurile pe care le-a

dat el în Austria, golind de monede telefoanele publice. Lui Anton i se părea că bravează, că n-or mai fi chiar așa de tâmpiți polițiștii austrieci, el însă insista că le spune adevărul. Mai mult decât atât, le mai mărturisi că în Viena se dădea drept ceh, pentru a nu le trezi suspiciunea austriecilor. La masa vecină, doi tipi discutau aprins cu câte o sticlă de votcă în față și Anton își ciuli urechile, întrucât o vorbeau pe Lora.

— Hei, da' tu știi că nu numai americanul a rupt-o cu ea, ci și taică-său a alungat-o de acasă, după ce a văzut-o cum arată.

Anton își ascuți și mai tare urechile și nu mai era atent la poveștile lui Paul, ci la ceea ce spuneau cei doi

tipi pe care îi vedea pentru prima dată în viață.

— Și la cine crezi că a mers tipa? La Sandu Pleșea, pe care l-a implorat în genunchi, cu lacrimi în ochi, s-o lase să doarmă măcar o noapte la el. Dar Sandu, la început, se codea. Se pare chiar că i-a închis ușa în nas, dar, până la urmă, unde s-o alunge la douășpe noaptea? Și a primit-o în casă. Și uite, de atunci a rămas la el.

127

Da' de ce oare nu m-a căutat pe mine? se gândi

Anton cu ciudă. Eu aș fi primit-o imediat, fără să mă codesc atâta și fără s-o țin în prag, se mai gândi Anton.

Ba mai mult decât atât, aș fi avut

grijă de ea ca de o împărăteasă. Aș fi purtat-o pe mâini, nu altceva. Dar ea pe mine nu a vrut să mă caute, nu știu de ce. În general, pe mine mă evită și refuză să mă vadă, își mai spuse supărat Anton, cu toate că eu chiar țin la ea și sunt, ca poet, cu mult mai bun decât Pleșea.

— Da' cine e urâtania asta care trece pe stradă? O

tipă mai hidoasă ca asta eu nu am mai văzut de mult, le zise Decebal și le făcu un semn să se uite pe geam.

— Oare cine ar mai putea-o iubi și pe pocitania asta? îl întrebă stupefat Decebal pe Anton, dar poetul nu-i răspunse nimic. Dar nu-i răspunse nimic, pentru că pur și simplu dispăru

din bar, fugind în urma feței fără nas,
pe care o îmbrățișa în plină stradă
Sandu

Pleșea.

Lui Anton îi deschise ușa chiar
omagiatul, Matei

Rusu, care-l invită să-și ia ce
dorește de pe masă și să-și caute un loc
în cele două camere din apartamentul
său supraaglomerat, unde lumea chiar
făcea ce voia.

Cătă, bunăoară, fuma la balcon, cu
ușa deschisă, iar

Mariana, Irina și Corina, împreună
cu Doru, Andrei și Ionuț dansau în cerc,
dansau cu foc pe ritmurile lui

Bregovici. Alți câțiva tipi pe care
Anton nu-i știa se plimbau prin casă cu

niște tartine în mâini, pe când americanul dansa cu o tipă frumoasă coz, într-o altă cameră, și aceasta era alta decât cea cu care îl surprinse

Anton în Steagu. Matei umbla creangă dintr-o cameră

128

În alta cu o sticlă de bere în mână, ciocnind ba cu unul, ba cu altul. Deodată, se opri în dreptul lui Anton care se izolă îngândurat într-un colț și îi dădu o bere.

— De ce ești așa de pleoștit?

— Cum să nu fu, când o laie de țigani din Săcele a tăbărât azi-dimineață peste mine în redacție, vrând să mă halească?

— Și ce i-a supărat așa de tare?

— Un articol de-al meu. În care povesteam că ei l-au mardit pe avatarul lui Emil.

— Și cum ai scăpat?

— I-a împrăștiat poliția.

— Mă să fel

— Uite așa.

— Da' tu știi pe cine i-am întâlnit azi dimineață, pe la nouă, pe Mureșenilor? îl întrebă Matei, între două înghițituri de bere.

— Eu de unde aș putea ști?

— Pe Pleșea și Lora.

La auzul celor două nume, Anton tresări.

— M-am apropiat tiptil din spate, îi turuia omagiatul, și ce crezi că făceau? Goleau librăriile de ultima carte de

poezii a lui Pleșea și asta mi se păru tare ciudat. Anton încremeni în mijlocul dansatorilor, cu ochii holbați la Matei.

Omagiatul îl scoase din mijlocul împătimiților de muzica lui Bregovici, care nu mai voiau să-l lase să plece, și îi șopti la ureche, ca să nu-i audă nimeni.

— Și Sandu le dădea foc în fața librăriilor.

— Dar de ce oare? De ce oare le ardea?

129

— Asta m-am întrebat și eu și m-am îndreptat glonte spre o altă librărie, ca să cumpăr și eu un exemplar din ultima carte a sa, ca să înțeleg de ce-i dădea foc, dar Sandu și Lora mi-au luat-o de sub mână, ajungând cu un pas

înaintea mea. Cu un pas înaintea mea au fost și în librăria Paralelei 45 din spatele Bisericii

Negre, făcându-mă tot mai curios. În sfârșit, în librăria Humanitas de pe strada Castelului am ajuns înaintea lor și mi-am putut și eu cumpăra un exemplar din cartea sa, pe care am citit-o de-a fi a păr.

— Și?

— Și am găsit în ea vreo paispe greșeli, dacă nu și mai multe, inclusiv în denumirea primului poem din carte.

— Și?

— Din cauza asta cred că era așa de disperat, dacă a ajuns să-și dea foc la cărțile sale.

— Dar care sunt aceste greșeli?

— Nu mai țin minte.

— Dă-mi măcar un exemplu.

— Dis-de-dimineață a apărut scris împreună. Sau a poeților, în loc de ale poeților. Și foarte multe virgule puse de a-n pulea.

— El e paranoic. Pentru atâta lucru să-ți faci sânge rău...

Revenit de la balcon, Cătălin își luă rămas-bun de la Matei. Pe urmele lui, dar separat, plecă și americanul cu noua sa cucerire. Se sparse și dansul și se formară tot felul de bisericuțe. Mai ales fetele s-au strâns roată în jurul unui colț de masă și povesteau te miri ce cu înfăcărare. Doru își mai umplu un pahar cu vin și

ciocni cu Andrei. Matei îl căută pe Anton prin casă și îl găsi la balcon fumând o țigară.

— Să știi că, pe la zece, am dat de ei și în Tractorul, unde am mers să-l vizitez pe fostul nostru prof de teoria literaturii Gheorghe Crăciun, intrând într-o librărie. Primii m-au ginit ei și m-au târât prin toate librăriile din cartier, inclusiv în librăria din gară.

— Și?

— Acolo nu aveau cartea lui Pleșea.

— Ca să vezi, nu chiar toate librăriile din oraș au cartea lui.

Deodată, Matei se întoarse spre Anton și îl privi țință.

— Anton, tu, i-ai citit cartea?

— Încă nu, îl minți acesta.

— Cartea lui e foarte bună, dar greșelile astea strică totul. Absolut totul, îți spun eu. Lumea iar începu să danseze pe ritmurile lui Bregovici și Corina deschise ușa ca să-i scoată și pe ei la joc, dar cei doi au refuzat.

— Tu știi că mama lui e foarte, foarte bolnavă cu inima.

— Nu știam.

— Iată de ce s-a alertat așa de tare prietenul nostru.

Căci ea și-a legat foarte multe speranțe de el ca poet și pentru ea, acele greșeli, ar putea fi o lovitură fatală. Ea atâtea speranțe și-a legat de Pleșea... După ce a lăsat-o domnul Pleșea, ea l-a crescut singură. Ea și-a

dedicat toată viața lui Sandu. Din cauza asta, nu a mai avut viață personală. Tot ceea ce a făcut în această viață a fost doar ca lui Sandu să-i fie bine. L-a dat la cel mai bun liceu și a făcut tot ce a putut ca acesta să termine e

131

facultatea. Prin el încearcă să-și răzbune toate neîmplinirile din viața ei personală, dar, într-o fracțiune de secundă, acele greșeli i-ar putea spulbera toate visele ei.

— Niște greșeli sunt doar niște greșeli și nimic mai mult. Până și în DEX se mai strecoară uneori greșeli.

Haide mai bine să vorbim despre tine, că azi e ziua ta, nu-i așa, Matei?

— Haide.

— Cum a fost la București?

— A fost nașpa.

— Și de ce te-ai întors așa repede?

— Că nu mi-a plăcut. Bucureștiul îmi place, dar nu și bucureștenii.

— Mai predai și la liceu?

— De o jumate de lună, nu.

— De ce?

— Că așa vor mușchii mei.

— Dar o să te mătrăsească!

— Să mă, că mi se rupe.

— Stai, stai așa. Dar oare nu e mai simplu să intri în clasă și să le dai drumul să plece sau să-i lași să facă ce vor?

— O vreme, așa am și făcut. Ei își vedeau de ale lor, iar eu citeam Heidegger, cu picioarele trântite pe

masă.

— Și?

— Acum îl citesc pe Heidegger, în patul meu de acasă și mă simt tare fain.

— Nu te mai gurguia și tu atâta că-l citești pe

Heidegger în patul tău de acasă?

132

— Ce ai spus?

Lora deschise ușa balconului și îl felicită pe Matei, ținându-l pe ambii obraji. După care, îl rugă pe Matei să-i lase singuri pe o clipă. Dumnezeu, ce urâtă se făcuse, se alarmă gazetarul.

— Anton, te implor, ajută-mă.

— Da' ce s-a întâmplat?

— Pleșea iar s-a apucat să bea, după o abținere de cinci ani.

— Iar?

— Da. Bea de usucă în Groapă.

— Din cauza acelor purici?

— Da, din cauza lor. Mă ajuți să-l scot din Groapă și să-l duc acasă?

— Mai încape vorbă, îi zise Anton și se grăbi s-o urmeze, după ce-i promise lui Matei că o să revină în vreo jumate de oră, după ce o s-o ajute cu o chestie pe Lora. La care, Matei îi făcu cu ochiul în sensul că

„Stai liniștit, că-mi dau eu seama despre ce chestie e vorba” și se băgă și el în horă. După ce au ieșit, emoțiile iar au început să-l încerce pe Anton, dar, de data asta, cu o violență și mai mare și abia se stăpânea să nu-i propună Lorei să-l abandoneze pe Pleșea și să

meagă la el. Totuși, își dădea seama că acum nu prea era momentul potrivit ca să-i vorbească despre sentimentele sale, pentru că acum trebuia să-l scoată pe

Sandu din Groapă. De aia, nici nu-i făcu vreo aluzie indiscretă și se purta așa, de parcă între ei doi nu ar fi fost niciodată nimic. Ceea ce-l mira cel mai tare e că niciunul dintre clienții din Groapă nu au vrut s-o ajute pe Lora. Altă dată, ar fi sărit vreo zece să-l ducă pe

133

Sandu acasă, doar pentru că i-ar fi rugat Lora. Dar altă dată Lora era cea mai frumoasă femeie din Brașov.

Pierzându-și frumusețea, Lora și-a

pierdut și puterea asupra oamenilor. Dar nu și asupra lui. Pentru el, Lora a rămas aceeași Lora dintotdeauna. El încă o mai iubea și o mai dorea și acum, poate chiar mai mult decât în trecut. De aia l-au și încolțit remușcările la intrarea în Groapă, pentru că Lora chiar suferea că greșelile alea nevinovate l-au dezechilibrat așa de rău pe Pleșea, care nu ar fi vrut ca lumea să ale despre ele și să-l acuze că e agramat și asta pentru că volumul său e chiar un volum foarte bun. Auzind-o cum mai suferea pentru Pleșea, Anton refuză să-i mai facă avansuri. Cu toate astea, în timp ce cobora din urma ei treptele, una câte una, nu rată ocazia de-a o sorbi din ochi. În pofda a tot ce i

s-a întâmplat, trupul ei rămăsese la fel de frumos și de seducător. Și ce fund mai avea! Nu cred să existe un fund mai frumos în tot Brașovul, își spuse Anton, contemplându-l cu patruzeci de ochi. Pe Pleșea l-au găsit prăvălit cu capul între o sticlă de bere și una de votcă, ceea ce însemna că era lovit rău în aripă. Văzându-l în ce hal era, lui

Anton i se făcu milă de Sandu și-l scutură de braț ca să se trezească. Dar Pleșea era varză și dormea tun. Ca să-l trezească, Anton îi vărsă o sticlă de votcă în față și atunci Sandu se trezi și se uita la ei ca prin sită, fără să dea vreun semn că ar înțelege unde se află și ce se întâmplă cu ei. Nu-i recunosc. Nici măcar pe Lora nu o recunosc.

— Hai, iubituie, acasă, l-a tras de mână Lora și

Pleșea nu reuși să se ridice de pe scaun și se prăvăli

134

pe masă. În timp ce Anton îl ajuta să se scoale, acesta turuia fără oprire, bolborosind ceva indescifrabil.

— Hai să mergem acasă, iubituie, îl trăgea Lora de braț, îndemnându-l să se ridice, dar, brusc, Pleșea se împotrivi și strigă:

— Eu vreau să mai beau ceva. Stați și voi cu mine și luați-vă ceva de băut. Fac cinste la toată lumea.

Un pic mai târziu, îi recunosc și, niciuna, nici două, se luă de Lora.

— Da' curva asta ce caută aici?

Pleacă, fa, de aici și lasă-mă în pace.

Apoi uită de Lora și îl prinse cu o mână pe după ceafă pe Anton, căruia începu să-i șuiere în ureche.

— Bătrâne, eu țin foarte tare la tine și la poezia ta.

După mama mea, eu țin cel mai tare la tine. Tu ești poetul meu preferat, îi declară Pleșea, și eu aș fi fost un poet mare, dacă ultima mea carte nu ar fi apărut doldora de greșeli, îi mai zise el și iar căzu cu capul între sticlele de bere.

— Hai, Anton, ajută-mă să-l scot de aici, se rugă iar Lora de el și Anton îl apucă de un braț pe Sandu și începu să-l târâie prin sală, chiar dacă acesta era cu un cap mai mare ca el. Lora venea în

spatele lor. Spre deosebire de vremurile de altă dată, nimeni nu o mai striga din urmă, constată din nou Anton. Nimeni nu o mai fuiera și nimeni nu mai exclamă: „Mmm, da ce bună mai e tipa asta!” Ba mai mult decât atât, când o vedeau, aceștia își întorceau dezgustați ochii de la ea și Anton se gândi din nou că Lora se transformase într-o femeie obișnuită. Acest lucru însă nu-l împiedică să o dorească în continuare. O dorea. Voia s-o aibă

135

și să fe împreună, pentru că nu frumusețea conta în cazul Lorei, ci bogăția ei sufletească. Ajunși în stradă, au luat un taxi și l-au dus pe Sandu acasă. După ce l-au întins pe un divan,

Anton s-a întors spre Lora și a întrebat-o dacă nu ar vrea să vină cu el.

— Și pe el să-l las în starea asta? Pentru nimic în lume, îi zise ea și alergă la baie ca să-i aducă lui Sandu un lighean, pentru ca acesta să aibă unde da de mâncare la pești. Ieșit afară, Anton regretă că nu-și putuse stăpâni emoțiile și, de ciudă, trase cu pumnul în ușa de la intrare.

La Matei, petrecerea era în toi. Nu numai că nu plecase nimeni, dar mai veniseră și oameni noi și acum apartamentul său chifera de lume. Atmosfera era la fel de incendiară, doar că aproape toți se făcuseră praștie. Acum dansau numai fetele, iar băieții stăteau pe margine și comentau sau

vorbeau între ei. Cu două beri în mâini, Matei îl scoase la balcon și niciuna, nici alta, începu să-i plângă pe umăr că Corina l-a părăsit.

Futu-i, tocmai mie mi se plânge, își spuse în sinea sa

Anton, care, acum câteva clipe, am pierdut-o din nou pe Lora? Faptul ăsta i se părea tare absurd, ca tocmai el, cel care o pierduse pe Lora, să îi asculte scânceala lui Matei. Ca să abată discuția în altă parte, l-a întrebat de ce, totuși, a renunțat să mai meargă la liceu, cu toate că l-a mai întrebat lucrul ăsta o dată, însă nu știa ce să-l întrebe, dar Matei îi dădu un alt răspuns și anume îi spuse că și Corina e profă la același liceu și de aia nu mai merge pe

la școală. Ca să-i arate cât de tare l-a afectat despărțirea de iubita sa, Matei se izbi cu capul

136

de perete și Anton îl apucă pe după umeri și începu să-l scuture, aproape ca pe Pleșea, acum vreo jumate de oră, zicându-i că i-o aduce, copt-necopt, pe Corina la balcon, i-o aduce într-o clipită și o să-i împace el, cu toate că nici el nu credea în ceea ce spunea.

— Uite, sug berea asta, l-a asigurat el, și ți-o aduc încoace, pe sus, pe Corina. Dar Matei nu-l crezu și începu să plângă.

— Cum poți în pula mea să plângi din cauza unei femei? îl luă Anton din

scurt. Mai bine întreabă-te de ce tot mai puțină lume ne cumpără ziarul!

— Oricum ar fi, nu din cauza noastră, îi dădu

Cristina peste nas, după ce deschise ușa balconului.

Cristina îl căuta pe Cătă, dar îl felicită pe Matei. Lucra la sport și scria articole foarte lungi. Iar acum era borțoasă. Se zvonea că era în luna a noua și că putea să nască dintr-o clipă în alta. Adică, inclusiv în casa lui

Matei. Pe Anton îl pocni inspirația și îi părăsi pe cei doi și se izolă în baie, cu reportofonul în mână, dictându-și o nouă poezie. Sau poate un nou articol.

— Matei, și când a plecat Cătă? A plecat de mult?

Și nu ți-a spus unde? îl întreba îngrijorată Cristina.

Matei nu-i putu da vreun răspuns clar și Cristina plecă să întrebe de Cătă în cealaltă cameră.

După ce reveni din baie, Anton își scoase scârbit din buzunar pașaportul său moldovenesc și, zbârrr, îi făcut vânt cât colo în stradă.

— Gata, din această secundă, am rupt orice legătură cu Republica Moldova, deci să-mi smulgeți coaiele, dacă vă mint, deci!

137

Apoi strigă și mai tare ca să-l audă și cei care dansau.

— Gata, din această clipă nu mai vreau să mai am de-a face pentru nimic

în lume cu Republica Moldova, nu mai vreau să mă mai întorc niciodată acolo, deci vreau să rămân pentru totdeauna în Braşov, pentru că îmi place la nebunie Braşovul. Deci, mă primiţi în Braşov?

După ce amuţi brusc, se trezi cu Irina în faţă.

— Te ascult, Irina?

— Ți-am numărat deci-urile pe care le-ai spus până acum, inclusiv cele pe care le-ai întrebuințat în timp ce strigai că nu mai vrei să fi moldovean.

— Cum?

— Am numărat de câte ori ai zis deci.

— Și?

— De 19 de ori.

— Oho-ho-ho.

— Să știi că recordul de luna trecută încă nu l-ai doborât. Atunci, în același interval de timp, ai repetat acest cuvânt de douăzeci și unu de ori.

— Nu mai spune. Și stai de mult cu ochii pe mine?

— De când ne cunoaștem.

— Și de ce o faci?

— Da ce ai vrea să fac toată seara?
Dar să știi că nu numai pe tine te monitorizez?

— Dar pe cine încă?

— Pe toți basarabeni.

— Și?

— Cele mai puține deci-uri le spui tu.

— Nu mai spune.

— Și faci și cele mai puține cacofonii.

— Dar le fac.

— Da.

— Și cam câte pe seară?

— Cam vreo douăzeci și cinci.

Cuvintele ei i-au turnat plumb în pantof și îl făcură să se simtă tare nașpa și s-o privească galben. Apăru

Olga și dispăru Irina, topindu-se ca o bucată de gheață pe timp de vipie.

— Eu știu că Lora a ieșit din spital și că s-a mutat la Pleșea.

— Ssst.

— Stai fără grijă, că nimeni nu ne aude, îi șopti iar

Olga, și buzele ei îi umeziră lobul

urechii, dar eu nu am să spun la nimeni. Dar nu înțeleg de ce nu a venit la tine, odată ce păreați perechea perfectă?

— Să știi că subiectul ăsta nu mă mai interesează.

— Hai, lasă, că știu eu că te interesează.

Brusc, încep să-i curgă nasul și i-a cerut Olgăi o basma.

— Dar pentru ce?

— Ca să-mi șterg muci.

— Cu o basma?

— Dar cu ce altceva?

— Cu un șervețel, bunăoară. Sau cu o batistă. Uite o batistă pot să-ți dau, dar o basma nicidecum.

Anton își șterse nasul cu batista

Olgăi, fără să reușească să prindă șpilul. Înțelesese doar un singur lucru, că o dăduse iar în bară, dar nu știa cum anume. Oricum ar fi, ca să scape de Olga, se strecură într-o altă cameră, dar tipa se luă după el ca o umbră, împungându-l

139

cu țâțele în spate. Temându-se să nu-i facă scandal, se ferea s-o respingă sau s-o bruscheze. Totuși, prinse un moment când tipa plecă la baie și o ușchi în cealaltă cameră, unde-și găsi o mare parte dintre colegii săi de la Monitorul. Acolo, Ionuț se bătea cu Doru pentru mâna Corinei, iar Andrei îi golea berea lui Doru, fără să-i mai fe frică de microbi. Niciunul dintre colegii

lui

Anton de la Monitorul nu se băga între cei doi, cu atât mai mult Corina, preferând să se uite ca la urs. Nu s-a băgat nici el. Se răsuci cu spatele la cei doi mardeiași și se uită la Matei, care sforăia într-un fotoliu și simți o mare părere de rău. Acesta încă o mai iubea pe Corina și spera că, într-o bună zi, o s-o convingă să se întoarcă la el. În timpul ăsta, Doru făcu dovada unui mai mare curaj și îi băgă unghia în gât lui Ionuț, punându-l pe fugă, după care reveni la Corina și o strânse fericit la piept. Olga îl găsi și aici și i se urcă pe genunchi, nelăsându-l să-și termine berea. Nu s-a împotrivit.

Toți erau tufă și nimeni nu observă

că au șters-o de la chef. Olga îl târî în
liful unui bloc alburiu și apăsă pe
butonul celui de-al zecelea etaj.

— Ai mai fost în barul ăsta?

— O dată. Și tot cu tine. Cu tine și
cu Lora. Nu ții minte?

— Cum puteam să uit? După ce am
venit din

Craiova.

— Să știi că e barul meu preferat.
Ori de câte ori sunt tristă, vin înapoi.

— Cum ți s-a părut petrecerea pe
care a dat-o

Matei?

140

— Faină. Și muzica lui Bregovici e
faină. Am dansat și eu un pic. Dar cel
mai haios a dansat Decebal care toată

seara s-a spart în figuri.

— Cum, a fost și Decebal?

— Da, desigur. Oare cum puteai să nu-l observi?

Etajele se succedau cu o viteză de metronom. La cinci se urcă o doamnă într-un fâș roșu și la șase coborî.

Au coborât din lif și au urcat pe acoperiș. Începu să plouă cu găleata. Pe terasa aia de pe acoperiș, Olga își desfăcu umbrela. În căutarea unei mese libere, au traversat toată terasa. Doar o singură masă era liberă, și aceea era ascunsă după un coș patinat. S-au așezat acolo. La picioarele lor se întindea Brașovul, sub forma unui râu de lumini și de apă.

— Ce frumos e astăzi aici, nu

găsești?

— Sigur că da.

— Eu am numit locul ăsta barul din cer.

Uitându-se la străzile potopite de lumini și de apă, și-a amintit de Lora. Fosta sa iubită, probabil, acum stătea ghemuită la pieptul lui Pleșea, și-i șoptește la ureche, ca o sirenă, cuvinte dulci și mângâietoare, așa cum și lui i le spusese pe vremuri. Încerca, totuși, să nu se gândească la Lora și la Pleșea ca să nu-l cuprindă tristețea și disperarea și se forța s-o urmărească doar pe Olga, care, pe nepusă masă, începu să i se plângă că e tare singură. El o privea cu niște ochi de bou, fără să-i spună nimic. Deodată, și-a lăsat mâna peste mâna ei

și i-a zis că noi cu toții suntem singuri, fără s-o privească în ochi. În timp ce-i mângâia mâna, se gândea că și Lorei Pleșea îi mângâie mâna. Sau poate că nu

141

numai mâna. De la una la alta, și-i imagină goi în patul lui Pleșea și pe Lora călărindu-l asudată, fiindcă ei tare îi mai place să facă sex încălecându-și partenerul.

Brusc, Olga îl cuprinse pe după gât și îl pupă lacom pe buze și el nu se împotrivi. Oricum, probabil și Lora se lasă acum pupată și pipăită de Pleșea. Chelnerul se apropie și le deschise umbrela, după care le turnă vin în pahare și le așează între ele o lumânare

arzând-a.

Umbrela desfăcută deasupra lor îi transformă în niște martori ai ploii care cădea în rotocoale. Au ciocnit, oarecum, mai veseli și chelnerul, cât ai bate dintr-un picior, reveni la masa cu o nouă sticlă în mână. Și-a retras mâna și și-a aprins o țigară și o privi mai atent pe Olga care acum i se părea chiar frumoasă și cu mult mai frumoasă decât Lora cea de altă dată. Cu toate astea, nu se gândea la fata din fața lui, ci la cea din patul lui Pleșea și era foarte sigur că și ea acum își aprinse o țigară, după ce au făcut sex și probabil că o fuma în pat. Olga îl atinse cu genunchii și îl privi ținută. El slobozea rotocoale de fum în direcția orașului care viermuia

la picioarele lor în timp ce încerca să-și tempereze aleanul față de cea mai hidoasă femeie din Brașov.

Olga își lipi sticla de gură. Apoi i-a întins-o și lui. A

ridicat-o și el la gură. Era îngrozit de hăul ce se căsca la picioarele lor și de impulsul care i se trezi în suflet ca să se arunce în gol. Ca să scape de gândul ăsta, o înșfăcă pe Olga de mână și ea îl privi galeș. Îi luă mâna și și-o lipi de obraz. Privind-o de aproape pe Olga, avu revelația că e o fată foarte, frumoasă frumoasă. Oare cum de nu remarcase până acum frumusețea ei? Olga își mai aprinse o țigară, însă nu trăgea din ea. Stătea

cu țigara în mână și îl măsura din cap până în picioare.

Vălătucele de fum le intrau în gură. Tăceau în continuare. Știa că trebuie să-i spună ceva, însă o legăna, fiindcă nu știa de unde să înceapă. Olga îi puse picior peste picior și abia atunci a observat că purta o fustă foarte scurtă, care semăna foarte mult cu o minijupă de-a Lorei. Și bluza era identică. Și fularul. Sau căciulița. Nici nu știa că-și cumpărau haine din același magazin. Pe neașteptaie, Olga îi puse mâna pe penis și ochii lui se făcură, în acele clipe, ca niște cucuie, iar limba îi amorți în gură. O plăcere așa de intensă nici măcar Lora nu fusese în stare să i-o stârnească vreodată. Fără

să se teamă că ar putea fi văzuți, ea îi descheie șlițul cu degetele și îi eliberă pula din chiloți.

El se uită la vecinii lor, speriat să nu-i dea în gât. Dar aceștia erau prea prinși de discuția pe care o purtau ca să mai observe ce se mai întâmpla în jurul lor. Încolo, stăteau dosiți după un coș înnegrit, ca ceilalți clienți din bar să-i poată vedea. În afară de asta, cineva stinsese și luminile. Începu și mai tare să plouă. Mânați de o dorință coplesitoare, au părăsit barul. Acasă, Olga se dezbracă de haine și îl trânti în pat. El se gândi că și

Lora, probabil, în acele clipe face dragoste cu Pleșea ăla respingător și scăpă de un chinuitor sentiment de

vinovăție. Dar, în timp ce făceau dragoste, brusc, i s-a făcut un dor nebun de Lora. Înnebunea de dor după fosta sa iubită, nu altceva. O pătrundea pe Olga, dar îi era dor de Lora. Dar după ce ejaculă, o uită pe Lora și o strânse la piept pe Olga, care, fericită, reveni din bucătărie cu un borcan cu magiun și îl hrăni cu o linguriță de argint, exact așa cum îl hrănea și Lora, după

143

ce făceau amor. Apoi iar au făcut dragoste. De data asta, chiar la dorința lui.

În redacție, Anton pică chiar cu câteva minute înainte să se termine ședința de dimineață. Olga îl aștepta în

capul scărilor cu un sandviș în mână. Foamea învinse jena și-l înfulecă cât ai zice pește. Alghi îi propuse să meargă la orfelinat, împreună cu Simona Cucuian, ca să ale de ce asistentele leagă copiii de mâini de corlatele paturilor și se retrase în biroul său, unde îl aștepta Decebal, care era tare agitat. După ce plecă șeful, Anton rămase singur cu Lucică Voicu. În afară de ei doi, nimeni altcineva nu mai era în redacție. Până și

Olga plecase la o conferință de presă la poliție.

— Ei, și cum găsești ceea ce s-a întâmplat azi la

Chișinău? Te bucuri, nu-i așa? îl potopi Lucică Voicu cu întrebări în timp

ce-și plimba ochii pe fața lui

Anton, care își bovină ochii, neînțelegând ce vrea să insinueze.

— Ce, nu știi ce s-a petrecut acum la Chișinău, Anton? se holbă la el Otilia, care tocmai atunci intră în redacție.

— Ei, cum să nu știe? se apucă să râdă forțat

Lucică Voicu, știe prea bine, dar o face pe niznaiul.

KGB-ul l-a învățat foarte bine cum s-o facă pe prostul, atunci când îi convine asta!

Nu, Anton nici cu spatele nu știa că la Chișinău se întâmplase ceva și, de aia, se repezi să deschidă internetul, cu inima bătându-i în piept ca o tobă. Cam tot așa cum îi bătea și scriitorului de

șaptezeci și șapte de ani Ion Topolog
care trecea cu o elevă de mână

144

prin fața redacției. Guvernul
Sturza căzuse. Asta era.

Pepecediștii au votat contra și a
căzut.

— Nu te bucuri, bă, kaghebistule,
că l-ați înlăturat pe un premier
proeuropean de la putere? sări iar cu
gura la el Lucică Voicu și lui Anton îi
sări țandăra.

— Domnul Voicu, nu te supăra, dar
în articolul dumitale din numărul de
azi, vorbești despre noi-născuți, când
corect e nou-născuți. Ce fel de român
verde mai ești dumneata dacă nu știi că
la plural...

— Hai sictir, îl întrerupse Voicu, tu care ai venit de peste Prut, să mă înveți pe mine limba română? Tu măcar un pic de rușine ai în tine, omule, sau nu?

Apoi își înghiți limba și-l împinse pe Anton în camera stilizatorilor.

— Săltatul ăla din București te caută.

Anton a pătruns în odaia doamnei Nadia gâfâind ca pe stadion și se ascunse după un dulap. Între timp, chitaristul bucureștean, care făcea bani cântând pe străzile din Brașov, pătrunse în redacție și începu să urle:

— Unde-i Anton Șleahtițchi? De unde a scos-o tâmpitu' că sunt milionar și că îmi put picioarele?!

Pun gâtul că e un idiot.

Tipul ăla din București se descălță de pantof și își futură ciorapii sub nasul lui Lucică Voicu.

— Ce, hai bă, zi și tu, îmi pute mie ciorapii sau nu-mi pute?

În timp ce-și rotea capul în toate părțile, răcni din adâncul bojocilor.

— Să-mi moară mama, dacă nu o să pun eu mâna pe zdreanța aia și o să-l fac pifie. Unde e cretinul ăla?!

145

Un polițist pe care-l chemase Alghi la mobil l-a scos afară în șuturi, mai dându-i pe deasupra și o amendă usturătoare. Totuși, Alghi i-a făcut un semn lui Anton să se evapore, ca nu cumva nebunul să se întoarcă. Cu un fâș crem de-al lui Alghi și o pereche de

ochelari de soare fumurii pe nas, Anton nu mai semăna cu Anton și, de aia, ieși pe ușa din față. În stradă, îl aștepta Simona. După ce au ieșit din clădirea orfelinatului, l-au văzut pe Matei Rusu mergând pe dunga străzii cu un magnetofon pe umăr. Prin dreapta și prin stânga sa goneau nebunește zeci de mașini, cu farurile aprinse, dar Matei asculta Nirvana pe dunga străzii. Anton se repezi spre Matei și-l înșfăcă de braț, trăgându-l pe trotuar, dar acesta îi alunecă din mâini și sări direct în fața unui Mercedes care frână brusc.

Un ins dolofan sări imediat din caroseria acestuia și, poc, îl trăsni pe Matei cu un pumn în gură, prăvălindu-l pe trotuar, de unde Anton îl ajută să se

ridice și îl conduse în berăria Carpații, trecând pe lângă avatarul lui Constantinescu, care cerșea cu căciula întinsă.

I-a strâns mâna, dar a mers mai departe, a mers la o masă la care poezii Claudiu Mitan și Mircea Doreanu lingeau câte o cafea. Pe nepusă masă, alături de avatarul lui Constantinescu se mai ivi un cerșetor, un cerșetor care semăna foarte tare cu fostul președinte al României Ion Iliescu. Cel puțin, așa i se păru lui

Anton. Geamănului lui Emil nu-i conveni vecinătatea și o puse pe fugă pe sosia lui Ion Iliescu, căreia, pe deasupra, îi mai fură și căciula. Rămas singur, avatarul lui Constantinescu

reveni la cerșit. Dar, de data asta, cerșea cu două căciuli în față.

146

După ce termină de scris articolul despre micuții prizonieri de la orfelinat, își aruncă geanta pe umăr, deschise ușa redacției și se ciocni nas în nas cu Marian, care îl rugă fără să clipească:

— Ia prișel șto-bî paprasiti tebe nomer telefona Lorî.

— Dar Lora nu mai e de mult cu mine. Parcă ți-am spus asta o dată.

— Tem bolee dai mne eieo nomer telefona.

— Eu nu am să ți-l dau niciodată, Marian, și tu știi prea bine asta și atunci nu înțeleg de ce mai insiști atâta. Unde mai pui că tu ești și căsătorit. Sau

vrei să ale Alina ce-mi ceri tu acum? Nu pot să fac asta, Marian, i-a repetat din nou Anton și și-a scos din buzunar un Carpați. Înciudat, Marian i-l smulse din mână și îl aruncă în coșul de gunoi. După care se sui în

Mercedesul său alburiu și ambală motorul.

Olga se îndreptă spre galantarul cu mâncare, iar el, rămas singur la masă, începu să-și plimbe ochii pe cei care intrau și ieșeau din local. Deodată, înlemni cu ochii pe ușă. Pe ușa pe care o deschidea chitaristul ăla bucureștean, care năvăli înăuntru, cu ochii întorși spre el. Cu pași mari, ca de jucător de fotbal, acesta se porni spre masa la care stătea Anton, care îl scruta

încurcat și neputincios. Olga deja pusese pe tavă două salate de sfeclă și două pizza și făcu un pas spre casă.

Chitaristul ăla bucureștean pe care Anton îl cunoscuse pe Republicii, acum vreo lună, venea glonte spre el, venea așa de repede, încât poetul scăpă țigara pe care o ținea în mână pe podea și tot sângele i se scurse

147

În călcâie. Instantaneu, sări în picioare și o ușchi spre ieșire. Fugea ca împușcat pe strada Arborilor în sus, din ce în ce mai uimit că bucureșteanul nu-l urmărea.

Poate să-l fi încurcat cu cineva și tipul ăla care venea ca o vijelie spre el de fapt nu spre el venea și nu pentru a-i

da la bot, ci ca să prindă masa aia liberă din spatele său. Ajuns la colțul străzii pustii, îi reveni curajul și-și zise, fe ce-o fi, o să încerc să mă întorc. Și dacă, totuși, nu se înșelase și hahalera aia era chiar bucureșteanul ăla supărat, care, în urmă câteva zile, în redacție, venise ca să-i spargă nasul pentru un articol de-al lui

Anton, în care acesta băgase prea multe lucruri de la sine, atunci oare mai are sens ca să zădăre lupul? Cu toate că se pișa pe el de frică, totuși, reveni în local și o găsi pe Olga singură la masă, privind pierdută în jur, cu mâncarea neatinsă. Bucureșteanul ăla năbădăios și înțepat stătea la o masă vecină și îl privea țintă și ochii îi

scăpărau. De cum deschise ușa, nu-și mai luă ochii de pe el. Cu niște ochi mânioși și neîndurători, îl urmări cum se așeză în fața Olgăi și cum începu să-și frământa mâinile tremurânde. Ochii săi erau mici, debordau de răutate și ură, erau tăioși și reci. Cu toatea astea, nu-i spuse niciun cuvânt și plecă primul. Abia după asta îi reveni și lui Anton pofa de-a mânca și de-a vorbi și se apucă să pape repede-repede, de parcă nu ar mai fi mâncat de câteva zile și să turuie ca o moară stricată, zicând tot ce-i trecea prin minte, dar, cu toate astea, vocea îi era nesigură. Dar și mai nesigură îi deveni după ce Olga îi povesti că, în dimineața asta, Lora l-a părăsit pe Pleșea, dispărând dracu' știe

unde. Pur și simplu s-a dus să facă coșnița și nu s-a mai întors și Sandu crede că aceasta a fost răpită din nou.

Lora mă așteaptă la mine acasă, ea a fugit la mine, își spunea Anton în timp ce urca în sus pe Mureșenilor.

Nu are în altă parte unde să se ducă decât la mine, odată ce taică-său nu o primește acasă. Doar la mine, își zicea Anton, lăsând în urma lui buticurile și cafenelele din inima orașului. Se poticni într-una dintre pietrele smulse din pavaj și se înclină în stânga sa, noroc că-i întinse o mână prietenul său Ciprian Șiulea, cu care se mai întâlnea uneori în oraș la o bere, și își restabili echilibrul. Cu toate că îi

plăcea foarte tare să mai stea la taifasuri cu amicul său, de data asta îl abandona în pragul unei berării aproape pustii, pentru că voia să ajungă cât mai repede acasă, unde era sigur că îl aștepta Lora.

Dar, fără veste, Vlad îi baricadă drumul în Piața

Sfatului, cu mâinile înfipite în buzunare și râzând zgomotos și nu voia să-l lase să plece mai departe, nevrând să-l creadă că s-ar putea grăbi undeva la ora aia și îl trăgea după el în Cerbul, ca să-i facă cinste cu o bere pentru că, în sfârșit, și-a vândut mașina și azi pleacă acasă, cu trenul, via Iași și nu-și poate imagina că ar putea să plece din Brașov fără a-i da o bere și fără a-i

mulțumi pentru ospitalitatea sa nețărmată. Vlad era cu un cap mai înalt ca Anton și acesta se uita la el de jos în sus, ca la o clădire cu zece etaje. Acum purta ochelari fumurii și puțea a bere.

— Revin eu într-o jumătate de oră după ce fac o baie. Și, în plus, nu am niciun ban la mine.

149

— Pun eu, nu se dădu bătut Vlad.

— Atunci cumpără o ladă cu bere de la alimentară și haide la mine.

— La tine? Nu vreau la tine, ci la Cerbul. În seara asta vreau să petrecem pe picior mare. Pentru că eu mi-am vândut mașina și azi revin acasă.

— Și cu cât ți-ai vândut mașina?

— Cu 3.000 și ceva de dolari.

— Și cine ți-a cumpărat-o?

— Habar n-am cine era tipul. Vii la o bere sau?

— Vin, dar numai după ce fac o baie.

— Nu ai să mă țepuiești?

— Te-am țepuit eu vreodată până acum?

— Nu.

— Și atunci?

— Atunci te aștept în Cerbul. Acum mai fi salon și dă-mi o țigară.

După ce făcu vreo doi-trei pași, două mâini de fer l-au înhățat de brațe pe Anton și l-au tras în Cerbul, contrar voinței sale, dar mai ales dorinței de a o vedea mai repede pe Lora. Vlad îl

ducea pe sus, pe scări, în restaurant. Oamenii treceau șocați pe lângă ei, dar nimeni nu a zis nici păs. Vlad îl trânti la o masă și îl încleștă de un braț până când Anton i-a promis că o să stea liniștit. După ce-și vânduse mașina și nu mai depindea de nimeni, cu Vlad se petrecură niște metamorfoze ciudate, transformarea subită a acestuia dintr-un miel blând într-un lup foros îl puse pe gânduri pe Anton. După ce-și vânduse mașina, devenise cu totul alt om. Era de nerecunoscut. Părea a fi un bădăran obișnuit din Chișinău, epilogă Anton, care

150

vrea cu orice preț să-și impună voința. Auzindu-l cum vorbește și se

poartă, Anton se întrebă dacă nu ăsta și era adevăratul Vlad. El vru din nou să se scoale, pretextând că e foarte obosit, dar Vlad îi tăie respirația, izbindu-l cu un pumn în piept. Vrând-nevrând, Anton înghiți o bere. Și oare ce-i mai unea acum pe ei doi, că prea diferiți deveniseră? Doar pofa de bere? Nu pe

Vlad voia să-l vadă Anton în clipele alea, ci pe Lora.

Cu ea ar fi vrut acum să stea la povești și nu cu vânzătorul de mașini, probabil furate din Germania. De aia, fără a mai aștepta vreun ajutor din altă parte, împinse o sticlă de pe masă și aceasta s-a spart în zeci de cioburi, iar el sări în picioare și o rupse la fugă în jos, pe scări. Vlad o zbughi după el, iar

după ei amândoi, paznicii din restaurant. Aceștia din urmă erau siguri că au tulit-o ca să nu-și plătească consumația și l-au împresurat pe Vlad, doborându-l la podea, pe când

Anton le fugi printre degete. Înjurăturile lui Vlad l-au urmat pe Anton și în casa scărilor. Îl înjura ca la ușa cortului. Iar el nu înțelegea de ce. Adică înțelegea că

Vlad pleca astăzi și că voia să-i facă cinste, dar oare de ce nu l-a crezut că o să revină? Închizând ușa în urma sa, Anton îl uită imediat pe Vlad și fugea de mânca pământul spre garsoniera sa din Schei, pentru a o revedea pe Lora.

La colțul străzii, Matei Rusu îl opri

ca să-i recite un nou poem de-al său. Îl prinse într-un moment foarte nepotrivit. Numai de poemele lui Matei nu-i ardea în acele secunde. Nu putea să-i spună asta fără să-l supere, dar era musai să scape cât mai repede de tip. A

151

Încercat să se scuze că se grăbește, dar poetul se făcu foc și atunci a zis, bine, hai recită-mi poemul. Dar ochii îi fugeau în toate părțile și nu-l asculta. Pe Matei însă treaba asta nu-l împiedica să-și scandeze poemul.

Oare chiar nu-i păsa că Anton nu-l asculta? Sau pentru el asta nu avea o prea mare importanță odată ce își putea face meciul cum voia el. Pe de altă parte, lui

Anton chiar îi plăcea poezia lui Matei și regreta că l-a prins în niște circumstanțe atât de inoportune. Însă nu avea de ales decât să fe foarte nepoliticos cu Matei și îl părăsi la mijlocul poemului, luând-o la fugă în sus spre securitate, fără a-i explica de ce, lăsându-l să creadă vrute și nevrute. Bucuros că a scăpat de Matei se apropie cu pași vijelioși de garsoniera sa și descuie ușa și intră val-vârtej înăuntru, unde spera s-o găsească pe Lora, cu mâinile între genunchi sau fumând la fereastră și nu o găsi. În schimb, îl zări pe Pleșea, intrând în curtea sa cu o falcă în cer și cu alta în pământ și strigând:

— Lora e la tine, bă? De ce mi-ai

răpit-o pe Lora, bă? Lora, te implor, iartă-mă, nu am vrut să te lovesc, numai întoarce-te la mine. Anton, dacă nu o lași pe

Lora să plece imediat, am să-ți sparg nu numai ușa, dar și dinții. Hai, deschide mai repede ușa, bă!

Anton nu știa cum să procedeze, odată ce Lora nu era la el. În mod normal, ar fi trebuit s-o ia la goană.

Dar, dacă ar fi ieșit din casă, unde înlemnise de frică, ar fi căzut din lac în puț, pentru că tipul l-ar fi observat imediat și s-ar fi luat după el. Acum regreta că nu rămăsese să-i asculte poeziile lui Matei, la o cafea, căci

152

tipul îl invitase. În aceste clipe ar fi

preferat să-i asculte poemele lui Matei decât amenințările lui Pleșea. Dar la ce-i mai puteau folosi acum aceste regrete? I s-au tăiat genunchii, când a înțeles că nu mai avea unde să fugă dacă Pleșea n-o să plece singur. Dar timpul se scurgea și Sandu nici gând să se care. Bătea darabana cu pumnii în lemnul ud al ușii lui Anton și își sucea gâtul în toate părțile, de parcă se aștepta ca Lora să iasă afară din casă sau să apară subit în poartă. Privindu-l mai îndeaproape, Anton și-a dat seama că Pleșea venise să-i ia gâtul, fiindcă era ferm convins că Lora fugise la el. Anton nu credea că, într-o confruntare directă, i-ar fi putut face față, așa că tăcea chitic, stând lipit de lemnul

ruguros al uşii şi urmărindu-l prin gaura cheii, perfect conştient că Pleşea ar putea să stea în curtea sa şi până dimineaţă, iar asta nu putea să însemne decât un singur lucru că nu mai avea nicio şansă să adoarmă în noaptea asta. Dintr-odată, Pleşea se năpusti glonte spre gheretă şi Anton se luminează la faţă, dar Pleşea, după ce-şi cumpără o sticlă de bere verzuie, reveni în curte, sugând din ea. Pe neaşteptate, o proiectă în uşa lui Anton şi o făcu ţandări. Cât ai bate dintr-un picior, reveni la chioşc şi mai cumpără o sticlă, pe care iar o aruncă în uşa lui Anton. Bine măcar că nu în fereastră.

Într-un sfert de oră, curtea să se umplu de cioburi, dar niciun vecin de-al

său nu se iți în ogradă, cu toate că, probabil, stăteau în spatele draperiilor și urmăreau ceea ce se întâmpla. Dar de ce nu chemau poliția? Iată un lucru pe care Anton nu-l putea pricepe, după cum nu înțelegea și de ce nu-l lătrau câinii pe Pleșea. Să se

153

fi speriat dihăniile de Sandu și să se fi ascuns care și pe unde a putut? Oricum ar fi, Pleșea continua să spargă sticlă după sticlă și nimeni nu-i zicea nici mâr. De fapt, toate cioburile alea împrăștiate pe beton aveau semnificații simbolice; erau un avertisment pe care i-l adresa lui Anton. Adică, prin acele cioburi împrăștiate prin toată ograda, Pleșea îi zicea că o să-l spargă și pe el

în bățai, la fel cum a spart sticlele alea verzui de bere, dacă nu o să-i dea voie Lorei să plece sau dacă o să încerce iar să se lipească de ea. Sună telefonul.

Un vecin iritat țipa la Anton să-și potolească prietenul, dacă nu vrea să aibă neplăceri. Dar de ce oare nu-i reproșa nimic chiar lui Pleșea? Câine-câinește, s-a îndepărtat de ușă și s-a ascuns după un dulap, de unde Pleșea nu putea să-l ginească. Acum era tot mai departe de Lora, iar timpul se scurgea în defavoarea sa. Anton se uita la tufele ude de viță-de-vie, din grădină, și nu-și putea imagina că, pe vremuri, au putut fi atât de buni amici. Relațiile lor s-au răcit după ce au cunoscut-o pe Lora. De atunci, au început să se

viziteze tot mai rar și să discute și mai rar, până când au devenit dușmani în toată legea.

Anton se uita la cărțile de pe rafuri, din care nu mai citise nimic de când se îndrăgostise de Lora, și se întreba dacă Pleșea a realizat că e acasă sau nu? Se pare că nu, altfel, de mult i-ar fi spart ușa. Poate că găsea că a plecat cu Lora în oraș și îi aștepta să revină.

Dintr-odată, se lipi ca o broască de podea, cu genunchii tăiați, pentru că-l văzu pe Pleșea holbându-se

154

În ferestre. De-a bușilea, se târî în baie, sperând că acolo nu o să-l zărească. Îngerul său păzitor îl împinse

să se uite pe geam, exact în clipa când Sandu ridică o ghioagă deasupra capului și se pregătea să izbească în geam. Cât ai bate dintr-un picior, Anton descuie ușa și zbură în stradă. O sticlă, zbang, se izbi în tulpina arțarului pe lângă care fugea și câteva cioburi i se împlântară în brațul drept. Apoi o altă sticlă îi vâjâi pe lângă ureche și îi căzu în față, spărgându-se în zeci de cioburi. Urletele foroase ale lui Pleșea întărâtară câinii din cartier, dar nimeni nu se iți afară. Pleșea tropăia în urma sa, prin dreptul bisericii românești. Pleșea alerga după Anton strigând să-i spună unde a ascuns-o pe

Lora. Răsufarea sa îl frigea în ceafă, iar răcnetele sale i se înfingeau în

stomac ca niște lovituri de spadă.

— Tu pe deasupra mai ești și fricos, secăturo. Și ce îți imaginezi, că nu o să-mi dau seama că Lora a fugit la tine și că tu ai ascuns-o undeva? Ce, crezi că nu o să aflu unde ai ascuns-o? Am să aflu, cretinule.

Niciuna, nici două, îl ajunse din urmă și îl înșfăcă de maiou și acesta începu să pârâie în mâinile lui

Pleșea. Noroc că Anton reuși să sară în caroseria unui autobuz care tocmai atunci se urni din stație. Șoferul închise ușile, lăsându-l pe Pleșea să sprinteze bezmetic în urma mașinii. Se vede că șoferul urmărise meciul dintre ei și se situase de partea lui Anton, închizându-i lui Pleșea ușa în nas.

Stătea chircit pe scaun, tremurând de frică. Îi era limpede că nu se mai putea întoarce acasă, dacă nu voia să dea de dracu', adică de

Pleşea. Dar nici pe Lora nu-și putea imagina unde ar

155

fi putut-o căuta. La cine s-ar fi putut duce? Chiar nu-l tăia capul.

A coborât din autobuz în coasta Camerei de Comerț și a luat-o direct spre sediul poliției. Într-un birou înecat în fum de țigară, un polițist se forța să prindă șpilul. După care îl puse să scrie o declarație. Apoi, hodoronc-tronc, se apucă să urle la el că a scris-o ilizibil.

După ce o rupse în bucăți, îi ceru s-o rescrie, dar cât mai citeț posibil.

Ajuns afară, fumă trei țigări, una după alta. Nu știa unde s-o mai caute pe Lora. A mers la

Veronica. Apoi la Corina și Irina. Apoi iarăși a revenit pe Colonel Buzoianu. Acolo îl și găsi Olga care îl apucă de mână și-l târî după ea. Vrei să știi unde e Lora? Cum să nu. Voia, frește. După ce ușile casei ei s-au închis în urma lor, Olga îi povesti că, după ce Pleșea a bătut-o, Lora a fugit la bunică-sa la țară. Iar el, la rândul lui, îi povesti cum a vrut Pleșea să-i dea la bot, crezând că el i-a răpit-o pe Lora, și Olga îl sfătui să-l dea la poliție.

— Dar l-am dat.

— Când?

— Acum câteva clipe.

— Și?

— Un curcan mi-a răs în nas că nu se bagă în borșul literaților. Ba chiar a început să urle la mine și m-a îmbrâncit afară, i-a mai povestit Anton.

— De aceea că ești moldovean?

— Nu cred că din cauza asta, i-a zis el și limba i se împletici în gură. Mai degrabă pentru că eram eu prea tulburat. Nu știu cum, dar m-au năpădit emoțiile chiar în biroul polițistului.

156

Olga îl privea galeșă, însă lui îi tremurau genunchii.

Alb la față, se prăbuși într-un fotoliu.

— Hai, liniștește-te, i-a zis ea și l-a apucat de mână și i-a adus din

bucătărie un pahar cu vin roșu. Apoi i-a mai adus un pahar. După al treilea pahar, inima i-a revenit în piept și și-a recăpătat și glasul.

— Hai să mergem în camera aia ce
dă spre Biserica

Neagră.

— Haide.

— Eu te-aș putea ajuta să scapi de
Pleșea fără să-ți pleci nasul, sau să cazi
în genunchi în fața lui.

— Măi să fe.

El o privi cu niște ochi de bou, fără
s-o creadă. Ea își lipi mâna de mâna sa
și îl privi fix, dar el își feri ochii într-o
parte.

— Să știi că nu umblu cu
tromboane, îi zise ea și iar îi atinse

măinile reci ca gheața.

— Da, eu știu că Pleșea are bicepși de oțel, dar asta nu înseamnă că nu i-am putea veni de hac.

— Bine, dar Pleșea e ditamai huiduma!

— Și ce dacă?

— Și cum îl vei pune la punct pe Pleșea?

— Asta e deja treaba mea.

Și-a retras mâna și și-a aprins o țigară.

— L-aș putea face să revină la gânduri mai bune chiar în seara asta.

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Dar pentru asta ar trebui să-mi faci și tu un mic serviciu.

— Și care ar fi acesta?

— S-o uiți pe Lora, care e, nici mai mult, dar nici mai puțin, o curvă și tu știi prea bine asta.

— Iată cum!

Olga îi atinse genunchii cu genunchii ei.

— Dacă nu-i așa, de ce nu-i acum cu tine?

— Ho, Olga.

— Lora e pur și simplu o curvă, asta nu vrei să auzi tu. Tu ar trebui să-i mulțumești lui Pleșea că târfa aia i-a bătut lui în ușa și nu ție, nu să disperi. Dar tu chiar crezi că ea acum e la bunica ei la țară?

— Da' unde ar mai putea fi?

— Oriunde.

— Adică?

— Poate e la Cătă.

— Ei, asta nu o mai cred.

— Atunci la Matei Rusu.

— Nici pe asta n-o cred.

— Pentru că ești tare naiv.

Olga slobozea rotocoale de fum în direcția lui

Anton. El încerca să discearnă adevărul de minciună din vorbele Olgăi și nu putea. Nu-și amintea ca Matei să-i fi vorbit vreodată despre Lora. Sau Cătă. Pur și simplu, era o nouă invenție de-a Olgăi, care, eminamente, nu o înghițea pe Lora, care avea un succes nebun la bărbați și încerca să-l atâțe contra Lorei.

— Ceea ce nu înțeleg eu e de ce

mai vrei să fi cu tipa asta după ce te-a părăsit de-a atâtea ori.

Olga îi atinse degetele cu degetele sale.

— Tu crezi că fabulez?

— Exact.

— Așa e că nu crezi o iotă din ce-ți povestesc?

158

— Da, nimic.

— Dar știi de ce?

— De ce?

Anton și-a aprins o țigară și s-a zgâit la ea.

— Pentru că, de-a lungul vieții tale, tu ai avut foarte puține femei ca să le poți înțelege cu adevărat, iar

Lora e o femeie foarte subțire. Nu

sexul o interesează pe ea, ci cu totul și cu totul altceva.

Anton îngheță cu țigara în gură.

— Și, totuși, oare unde ar putea fi Lora acum?

— În urmă cu vreo oră, era la bunica ei. Iar în urmă cu vreo patru, fugise de la Pleșea, după ce tipul îi pocnise un pumn în nas și îi năclăise fața de sânge.

— Da' tu de unde știi toate astea?

— Pentru că eu am ajutat-o să fugă.

— Chiar și dacă nu o suferi deloc?

— Da. Eu însă nu te sfătuiesc să te mai gândești la curva aia imundă.

— De ce?

— Vrei să-ți aduc și alte

argumente?

— Da.

Olga i-a luat mâna și i-a trecut-o peste cicatricile de pe umăr.

— Știi de unde sunt?

— Nu.

— Ea mi le-a făcut.

Era îngrozit. Câte lucruri nu le știa despre Lora!

Olga și-a cufundat privirile în ochii lui, dar nu a vrut să-i deschidă și alte paranteze. Când? Și de ce i-a făcut aceste cicatrice?

159

— Dar știi că unele fete de treabă sunt moarte după tine?

— Care, de exemplu?

— De exemplu, eu.

— Tu?

— Și nu de ieri sau de alaltăriei, dar de cum te-am văzut pășind pragul Monitorului de Brașov. Anton, eu sunt topită după tine încă din prima clipă de cum te-am văzut. Hai, uit-o pe curva aia și hai să fim împreună. Vrei? Vrei să fi cu mine?

Declarația Olgăi îl lăsă cu gura căscată. La orice s-ar fi așteptat, numai nu să-i ceară să fe prieteni.

— Ei, hai zâ-mi, dragul meu, dacă vrei și și-i cu mini sau nu?

Auzind-o vorbind în grai moldovenesc, a rămas fără piuit.

— Și eu sunt basarabeancă. Nu ai știut asta?

— De unde să știu, odată ce ai un

perfect accent dâmbovițean și toți te cred bucureșteancă din mațe?

— Am terminat Academia Militară din București, acum doi ani, și am rămas în țară. Dar de loc sunt din

Ungheni. Însă nimeni nu știe despre asta. Tu ești primul.

— Iată cum, a exclamat el surprins. Și eu sunt din

Ungheni. Și de ce te-ai angajat în presă?

— Fiindcă nu mi-am găsit vreun loc în armată.

Pe nepusă masă, ochii i s-au înăsprit.

— Hai, zi, Anton, vrei sau nu să scapi de grandomanul ăla de Pleșea?

— Dar cum? Cum aș putea să scap

de el? a bâiguit el mirat.

160

— Asta nu te privește pe tine, dragul meu, a exclamat ea cu o voce onctuoasă și l-a înșfăcat de braț.

Ochii începură să-i strălucească.

— Eu l-aș putea face pe Pleșea să-ți pice și în genunchi, dacă trebuie, și chiar în camera asta, i-a repetat ea și îl apucă de ceafă cu o mână și îl pupă lacom pe buze. Stăteau la balcon și se uitau la orașul ce se lățea în jur. Și atunci și-a amintit de un roman pe care-l citise înainte să plece la Craiova - Darul lui Humboldt -, pentru că ceea ce i se întâmpla în acele clipe semăna foarte mult cu o scenă din acel roman pe care îl citise vara trecută în Flutura,

în două zile. Ca asemănarea să fe perfectă, mai trebuia doar să-l întrebe dacă primește sau nu să fe cu ea în timp ce l-ar fi apucat de păr și l-ar fi dat cu capul în jos. Dar Olga pesemne că nu-l citise pe Bellow, pentru că, în loc să facă toate chestiile astea, a îngăimat:

— Indiferent ce sentimente îi mai porți tu Lorei, te vreau și în seara asta și numai pe tine. Tu știi că eu sunt foarte bună la pat. Nu cred că vei mai găsi vreo altă femeie cu care să te simți mai bine în pat. Și nu cu

Lora, care susținea că tu ești impotent.

Olga își scoase fusta de pe corpul ei mlădios și minunat. Și el își aminti cât de bună era la pat. Asta nu avea

cum s-o uite.

— Dar cum ai să-l faci pe Pleșea să revină la sentimente mai bune?

— Oare nu ți-am spus ce facultate am terminat?

— Și ce ai să-i faci lui Pleșea? o întrebă el cu o voce spartă.

— Pliscul mic, poetule, că asta nu mai e treaba ta.

161

— Și, totuși?

— Mai nimica toată, îl trase Olga la ea. În câteva clipe s-a trezit gol și cu Olga deasupra sa. Clipele alea cât au făcut dragoste au fost chiar foarte frumoase. Dar, după ce a ejaculat, Olga iar îl întrebă:

— Ei, ce zici, vrei să fi împreună cu

mine sau nu?

Te-ai putea muta cu traiul la mine, îi propuse Olga în timp ce se îmbrăca.

— Dar eu vreau mai întâi să dau de Lora, chiar și dacă ea m-a părăsit, eu încă mai cred că o s-o găsesc, deși acum nu știu unde e, eu sunt sigur că ea are nevoie de ajutorul meu, după tot ce i s-a întâmplat, numai eu o pot ajuta, vreau s-o ajut să-și recapete încrederea în sine, eu trebuie s-o găsesc, îi turuia el Olgăi, care, ca să nu-l audă, a scos de pe un raf un roman, primul care i-a căzut sub mână și s-a cufundat în lectura lui.

Tocmai atunci începu să zbârnâie telefonul și ea scăpă romanul din mână și Anton îl culese de jos.

Romanul se chema Un american la Paris. Aton îl ridică deasupra capului și-l băgă înapoi pe raf, în timp ce

Olga apăsă pe buton, lăsând ca vocea lui Pleșea să se revarse în cameră. Era cu capsă pusă. El credea că că

Lora fugise cu Anton și voia să-i scoată pe amândoi, chiar și din pământ. De aia o iscodi pe Olga dacă nu știe pe unde sunt cei doi și cum i-ar putea dibăci. Oare nu sunt la tine? o întrebă el. Olga acoperi telefonul cu palma și îl întrebă ce să-i răspundă. A dat din umeri.

Olga se ridică din pat, privindu-l compătimitoare.

Privirile ei i se împlântau în ochi,

așa cum un cuțit s-ar înfige într-o ciozvârtă.

162

— Nu, nu sunt la mine, Sandu, îi zise ea lui Pleșea și-i închise telefonul. După care, s-au pupat cu sete.

— Ei, ce zici, poți să o uiți pe Lora și să fi prietenul meu?

El se îndepărtă de ea și-i spuse:

— Nu, eu nu pot s-o uit. Eu trebuie neapărat s-o găsesc. Presimt că ea are nevoie de ajutorul meu.

Zbârnâi telefonul. Era din nou Pleșea.

— Tu știi unde sunt eu acum? Ia uită-te în jos! Sunt la intrare și apăs clanta cu mâna. Nu știu de ce, dar sunt sigur că tu ești sus și că împreună cu

tine sunt

Anton și Lora. Nu-i așa, Olga?

— Nu, Sandu, Anton nu e sus, îi zise Olga. E la redacție. M-a sunat acum și mi-a mărturisit că, în seara asta, vrea să doarmă la redacție. Dacă te duci chiar acum la Monitorul, ai să-l ieși ca din oală.

Sandu îi mulțumi și închise. Au ieșit împreună la balcon și l-au văzut cum se îndrepta spre redacție. A

privit-o fix în ochi și a întrebat-o de ce nu l-a dat pe mâinile lui Pleșea. Ea, însă, își feri privirile într-o parte și nu-i răspunse nimic, dar peste câteva minute, îl îndemnă să plece.

— Hai, du-te și o caută pe Lora aia a ta, ce mai aștepți!?

Și el deschise ușa și ieși afară. Ploua. Ploua cu găleata. Era o ploaie rece ca gheața. Dar nu asta îl făcu să se dea la dos, ci faptul că îl zări pe Pleșea croindu-și drum cu coatele prin mulțime și alături de el pe Lora.

Avansau îmbrățișați și se pupau din mers. Nu le păsa că plouă. Li se fâlfâia că era o ploaie rece ca gheața.

Ei erau mai mult decât fericiți. Deodată, el o apucă

163

de mijloc și o învârti în jurul său și ea țipă de bucurie.

Apoi ea îl încolăci cu brațele după gât și îi șopti nu știu ce la ureche. Se purtau ca niște oameni dragi care nu s-au mai văzut tare de mult. L-au

observat și pe el, dar au trecut pe alături fără să-l salute. Zădărându-l cu săruturile lor pătimăse. Și atunci, făcu calea întoarsă și sună la ușa Olgăi. Dar ea nu vru să-i deschidă ușa și el a traversat tot orașul prin ploaie, printr-o ploaie rece ca gheața, ud ca o ridiche, până și chiloții i se udaseră, nemaivorbind de ciorapi, acasă a ajuns ud-ud și zgribulit ca un arici, după ce a sprintat printre blocuri, printre picăturile înțepătoare de ploaie, care-l asaltau continuu ca un roi de viespe. Nu e de mirare că a făcut febră și că a zăcut la pat o săptămână. O săptămână nu-l vizită nimeni, cu toate că reuși să-și anunțe colegii de la ziar și de la cenaclu că a căzut la pat. Abia

duminică ieși din casă și, ca un făcut, din nou ploua. La adăpostul umbrelei, se deplasă cu pași mărunți spre centrul orașului. Prin geamul cofetăriei Casa Dulce o văzu pe Olga pe genunchii americanului și îl apucă o ciudă uriașă. O revoltă față de sine, în primul rând. Îl strânse ceva în spate și-l apucară năbădăile. Și mânia.

Deveni isteric și nervos. Izbi cu pumnul în peretele cafenelei. Ca un om tare cătrănit. Se gândi: acesta-i sfârșitul. Se gândi că, după ce a pierdut-o pe femeia pe care el o iubea, acum a pierdut-o și pe femeia care îl iubea pe el. Adică a pierdut tot. Nu numai tot ce se putea pierde. Și îl încolți regretul că nu a putut-o prețui

pe Olga așa cum ar fi meritat. Și ea merita. Uitându-se prin fereastra apoasă a Casei Dulci la formele ei unduitoare și amețitoare, la sânii ei tulburători și guralivi, 164

la mijlocul ei misterios ca un vis, la picioarele ei fragede ca florile de cireș, simți că i-a dat cu piciorul șansei de-a fi fericit. Doar după ce o văzu pe Olga urcându-se ca un melc pe genunchii americanului pe care-l înlănțui cu mâinile pe după ceafă, realizează că a pierdut o comoară, o comoară de parfumuri și de dulceturi, o comoară de vise și promisiuni, într-un cuvânt, o comoară de frumusețe. Doar după ce o văzu pe genunchii americanului, realizează că nu pe Lora o iubea el, ci pe Olga.

Doar pe Olga. Și de mult, de foarte de mult. Doar că abia acum și-a dat seama de asta. Ce orb fusese până acum, odată ce nu a putut-o recunoaște în Olga pe femeia pe care o iubea, în Olga, alături de care muncea cot la cot în redacția aceluiași ziar. Lora fusese o mare minciună. Un foc de paie. O pală de fum care i-a încetșosat vederea ca să n-o poată vedea pe

Olga, pe care ar fi trebuit s-o caute din capul locului.

Acum, ea era a altcuiva și pe el îl cuprinse disperarea.

Disperarea de-a fi înțeles prea târziu care era, de fapt, femeia pe care o căutase mereu. Acum știa care era, dar o pierduse. În secunda următoare

însă, îl cuprinse un mare dezgust.
Pentru că realizează că între Olga și

Lora nu e niciun fel de diferență.
Virtuoasa și nobila

Olga, Olga cu nas subțire, femeia
valorilor înalte, Olga cea visătoare e la
fel ca și târfa aia de Lora. Fu destul ca
americanul ăla să-i facă cu degetul, ca
ea să-și uite toate valorile morale și să-i
sară în brațe. Să-i sară în brațe unui om
pe care-l disprețuia. Ce mult seamănă
cele două femei, își mai spuse Anton.
Ceea ce le deosebea erau doar
circumstanțele. Dar atunci când aceste
circumstanțe au devenit identice, au
dispărut

165

și diferențele dintre ele. În același

timp, simțea că pe

Olga o iubea mai mult ca pe Lora și că pe Olga ar fi fost capabil s-o ierte, dar pe Lora niciodată.

Se târa pe străzi turbând de furie contra ei, căci nu-și putea explica și basta cum de oare s-a putut întinde și ea în fața acestui străin, așa, ca o româncă oarecare, ea nefind însă o femeie oarecare. Nu pe american era el oficat în acele clipe, ci pe Olga. Încă mai suferea că a pierdut-o. O durere arzătoare îi scobeia coșul pieptului. Suferea atât de tare, că vedea negru în fața ochilor. Nu se putea împăca cu gândul că, abia de a găsit-o, că a și pierdut-o pentru totdeauna, ca într-o poezie de Arghezi. Părăsindu-l, ea îl

izgonea și din Brașov. Din starea asta de melancolie dureroasă îl trezi Lucică Vociu care-l acuză că-și spionează colegele și Anton fugi de acesta ca de o oală ferbinte.

Fugi ca să-și păstreze revelația pe care o avu în privința Olgăi și s-o mursece în voie. Lucică Voicu se ținea după el ca o tinichea, învinuindu-l că a spionat-o pe

Olga, ceea ce, în parte, era adevărat, dar, în parte, era și o mare minciună. Lucică Voicu țipa în gura mare că așa fac numai kaghebiștii și atunci Anton se opri locului și îl așteptă să se apropie. După care se aruncă la gâtul acestuia și vru să-l doboare la pământ, dar

Lucică Voicu se dovedi a fi foarte puternic și îl trânti pe Anton cu spatele de asfalt și începu să-i care pumni în față. Dacă Matei nu l-ar fi smuls pe Anton din mâinile lui Lucică Voicu, cine știe cu ce s-ar fi terminat scuturătura lor și unde ar fi fost acum și unul, și altul.

166

Cătălin gesticula la o masă doldora de sticle goale, în fața unui grăsan care stătea cu spatele spre ușa de la intrare. Toate mesele erau ocupate, iar unii dintre clienți înghițeau berea în picioare. Cătălin l-a zărit și s-a repezit spre Anton, cu mâinile larg desfăcute în părți.

L-a îmbrățișat și i-a bolborosit în

ureche că se bucură foarte tare că l-a întâlnit. Duhnea a whisky. Și a fum de țigară, cu toate că nu fuma.

— Tocmai pe tine te căutam. Dacă ai ști cât de tare mă bucur că te-am întâlnit! Numai tu mă mai poți salva!

— Cum?

— Îți spun imediat. Vreau să te rog să-l conduci pe american la Chișinău, îi strigă Cătă în ureche, încercând să acopere vacarmul din bar.

Anton își plimbă privirile pe fața lui Cătă contrariat. Grăsanul se sculă în picioare și ieși pe ușă afară.

Era americanul.

— Poți?

Stăteau cu coatele lipite de masă și se uitau unul la altul. Chelnerul le

aduse câte un whisky.

— Și de ce nu-l conduci tu?

— Pentru că mi-a născut Cristina,
acum o oră. A

născut cu o jumate de lună înainte
de termen.

— Să-ți trăiască!

— Mulțumesc.

— Ce ai: fată sau băiat?

— Băiat. Și îl cheamă Ferdinand.

Au mai supt o înghițitură.

— Frumos nume. Ferdinand Bod!

Sună bine!

— Îl conduci sau nu?

167

— Tu îmi propui mie treaba asta,
după ce tipul ăsta mi-a furat două
iubite. Tu ești nebun, Cătă. Pe tipul ăsta

tu îmi propui să-l conduc la Chișinău, după tot ce mi-a făcut mie. Tu oare ești sănătos la cap?

— Dar în felul ăsta ai s-o smulgi pe Olga din brațele lui?

— Da pe dracu'. Oare nu te temi că pe drum i-aș putea trage cu ceva în cap?

— Nu mă tem.

— Nu mă ispiti, Cătă Bod. Și apoi, cum crezi, oare lui i-ar plăcea să ale cine-i va fi ghid până la Chișinău?

— Lora i-a spus că tu ești fratele ei. Iar Olga, Olga l-a asigurat că între voi doi nu e nimic altceva decât faptul că sunteți colegi de redacție.

— Parașutele.

— De aia americanul s-a bucurat

că-l vei conduce tu și nu cineva pe care nu-l cunoaște.

— Tu l-ai asigurat că eu îl voi însoți la Chișinău, înainte să obții acceptul meu?

— Da. Și eu te rog să nu mă refuzi. Pentru că mi-a născut nevasta și eu trebuie să rămân lângă ea.

— Atunci să se ducă singur.

— Moldova e o țară foarte periculoasă, unde oamenii sunt jefuiți și împușcați pe stradă, și nu aș vrea să risc. E țara traficanților de ființe umane și a vânzătorilor de rinichi. E țara rachetelor, dar eu vreau ca tipul ăsta să ajungă viu și nevătămat la Chișinău. Fă asta pentru mine, please.

— Să se ducă Sandu Pleșea!

— Iar începi.

— Dar de ce nu?

168

— Pentru că el nu e din Republica Moldova?

— Dar eu ce, sunt?

— Te trădează accentul.

— Dar de ce nu mă crezi când îți spun că nu sunt din Republica Moldova? Eu nu sunt din Republica Moldova, ci din Târgu Secuiesc.

— Pe dracu' din Târgu Secuiesc. Anton, nu-mi umbla mie cu cioace, că nu ne știm de ieri sau de alaltăieri.

— Dar eu pașaport nu am.

— Îl ai. E la mine, îi zise Cătă și îi întinse pașaportul. Vezi să nu-l pierzi din nou.

— De unde-l ai?

— Nu mai ții minte când l-ai aruncat pe fereastră la ziua lui Matei Rusu? Ai uitat asta? În îne, Cristina l-a cules din stradă.

Anton răsfoia pașaportul. Într-adevăr, era pașaportul său și îi frigea mâna. Deodată, și-a amintit de beția aia de pomină când l-a aruncat în stradă. Nu știa că nevasta lui Bod l-a cules din colb. Credea că scăpase de el o dată și pentru totdeauna.

— Am să ți-l dau doar când ai să urci în tren.

Apoi Cătă l-a cuprins pe după umeri și i-a șoptit la ureche.

— Dacă ai ști cât de tare am vrut să merg chiar eu la Chișinău, căci sunt

îndrăgostit de orașul vostru, dar nu o pot lăsa singură pe Cristina în momentele astea.

Nimeni nu stătea prea mult în bomba aia zgomotoasă. După câteva sute de votcă, oamenii o tăiau rapid din loc. Numai ei prinseseră rădăcini pe terasa aia. Brusc, Cătă se întoarce spre Anton și un șmah de whisky îl izbi în față.

169

— Lasă, lasă că știu ce ți-a făcut americanul, dar aici nu e vorba de el, ci de mine. E vorba să-mi faci mie un serviciu. Adică să-l conduci în locul meu.

Prin geam, Anton îl văzu pe bucureștean și înlemni cu paharul în

mână.

— Sigur că da.

Chitaristul venea direct spre el.

— Atunci, hai să mergem chiar acum la gară!

Cătă îl măsură nedumerit.

— Nu are sens, odată ce trenul pleacă abia diseară.

Anton se dosi în spatele lui Cătă, sperând că bucureșteanu' nu o să îndrăznească să se ia de el de față cu prietenul său.

— S-a întâmplat ceva? îl scrută perplexat Cătă.

— Mai nimic. Dar ar trebui să trec pe acasă ca să-mi iau bagajele și pe la redacție ca să-i anunț că plec.

Părăsind localul, lui Anton îi mai

reveni sângele în obraz și deja nu mai voia să plece nicăieri. Și când vru să-i spună lui Cătă că s-a răzgândit, îl văzu pe bucureștean în spatele lor, ținându-se ca un mărăcine de ei.

— Și unde ne vedem?

— La nouă, la gară. Dar nu vrei să-l vezi pe ful meu?

— Cum să nu.

Și au mers împreună la maternitate. Dar bucureșteanul se ținea ca un scai de ei. Cătă a aruncat cu o pietricică în geam și, atunci când Cristinuța a deschis fereastra și l-a ridicat deasupra capului pe Ferdinand, l-a văzut și bucureșteanul. Cu toate că nu prea avu ce să vadă, fiindcă Ferdinand era o mogâldeață roșie care

zbiera întruna. Au mers pe o terasă din
spatele

170

maternității și Cătă i-a făcut cinste
cu un coniac. Au cinstit în sănătatea lui
Ferdinand. Bucureșteanul stătea la o
masă de vizavi și se uita țintă la Anton.

— Acum ai priceput de ce nu mă
pot duce la

Chișinău?

— Asta am înțeles. Altceva nu
înțeleg eu. Cum o să-l conduc pe
american la Chișinău, dacă n-o rup
deloc în engleză?

— Poate că așa e și mai bine.

— Dar el știe româna?

— Nu o știe.

— Și atunci cum naiba o să

vorbim?

— Da' de ce în pula mea vreți voi să vorbiți? Și despre ce ați putea voi să vorbiți, după tot ce s-a întâmplat între voi?

Cătă mai ceru câte un rând de coniac și câte un kebab, de parcă voia să-l îmbete. Bucureșteanul dispăru și lui Anton îi veni curajul.

— Cătă, tu mă crezi un tembel, frate, dar eu nu voi bate un drum de la Brașov până la Chișinău cu un tip care și-a bătut joc de mine cum a vrut. Nu, Cătă, caută un alt fazan, i-a mai strigat Anton și s-a ridicat de la masă, ca să plece, dar nu înainte de a-i întoarce șumuiagul de lei. După care, între ei se așternu o tăcere grea. Lui Cătă vocea îi

deveni nesigură. Nici măcar nu îndrăzne să se uite la Anton.

— Nu uita, bătrâne, că tu pe mine mă ajuți, și nu pe el. Nu uita asta.

Bucureșteanul reveni pe terasă și îl fixă pe Anton cu niște ochi foarte răutăcioși și ironici. Abia aștepta să se care Cătă pentru a tăbări asupra poetului și a-l

171

pune la punct. Privindu-l, Anton și-a dat seama că, pentru câteva zile, ar fi bine să se care din Brașov, dacă nu vrea să-și găsească nașul, dar nu numai din cauza chitaristului sau al lui Pleșea, ci pentru că prea multe lucruri nasoale i se întâmplaseră în ultimul timp ca să mai poată rămâne în acest oraș în care

locuiau și cele două femei care i-au provocat atâta suferință în ultimele săptămâni. Din cauza asta, și nu că i-ar fi fost frică de bucureșteanul ăla râios, se gândi că ar fi bine să părăsească pentru o perioadă Brașovul și să plece pe

„Tărâmul lui Kafa”, vorba lui Mitoș Micleușanu sau, cum ar spune Iulian Ciocan, „pe tărâmului lui Sașa

Kozak”.

— OK, Cătă, să știi că am să-l conduc la Chișinău, dar am să fac treaba asta numai și numai de dragul tău.

Acum, du-mă cu un taxi la redacție ca să-mi anunț șefi că merg la Chișinău, îl rugă el pe Cătă, în timp ce în minte îi

încolți un plan. După ce trenul o să se pornească, o să-i tragă americanului cu o sticlă în cap și o să-l arunce din tren. Și Olga va fi din nou a lui.

Ținându-se de mâini, Lora și Pleșea avansau spre linia a patra, unde staționa trenul București – Sibiu.

De la chioșc și-au cumpărat câte o bere și s-au apucat să le bea din picioare. Lorei îi alunecă sticla pe asfalt, spărgându-se în zeci de cioburi, când o zări pe peronul de vizavi pe Olga cuibărită la pieptul americanului. Se uita la american și la prietena sa, cu ochii broștiți. Apoi se răsuci spre Sandu, în spatele căruia un tren pufăia pe linie.

— O vezi? Asta nu e cumva Olga?

Pe peron ploua, iar Olga își studia vârfurile pantoflor, acoperiți de norii de fum răspândiți de locomotivă, în timp ce Martin o strângea cu tandrețe la piept, pupând-o pe lobul urechii, așa cum o pupase de nenumărate ori pe ea. Lora turba de furie și Olga nu putea să nu vadă asta. Ba mai mult decât atât, în timp ce-l sărută pe Martin pe buze își ridică sprâncenele spre

Lora și o privi lung, cu niște ochi malițioși și cruzi.

Pleșea o privea încordat pe Lora, care, niciuna, nici două, plonjă în pasajul subteran și ieși la suprafață pe celălalt peron.

— Curva dracului, sări ea la Olga

și o apucă de păr, smulgând-o din brațele americanului. Acum înțeleg de ce m-a părăsit tipul. Pentru tine m-a părăsit.

Și-i trase o palmă. Dar nici Olga nu se lăsă mai prejos și-i dădu o replică pe măsură. Iată așa începu marea păruială între cele două femei care au adunat în jurul lor o ceată de sufă-vânt. În timpul ăsta, americanul o apucă pe Olga de mijloc și Pleșea, pe Lora, și au fugit cu ele în brațe, pe peron.

— Curva dracului, răcnea Lora, în timp ce Pleșea cobora cu ea în brațe scările pasajului.

— Curva dracului, țipă Lora de pe celălalt peron, zbatându-se în brațele lui Sandu ca un pește pe uscat.

— Curva dracului, urlă de la fereastra trenului albastru, care, chiar în acele clipe, se porni spre Sibiu, ducându-l cu el și pe fosta iubită a americanului.

Martin o strângea cu delicatețe la piept și îi pupă buzele înlăcrimate. În timpul ăsta, țâșni din pasaj și

Anton, care scăpă această scenă. Anton înainta cu pași mărunți ceea ce-l făcu pe Cătă să se agite și să-l

173

zorească. Imediat, Anton fu lângă ei. Cătă i-a strâns surâzător mâna și l-a bătut prietenește pe umăr. Se vedea de la o poștă că venirea lui Anton i-a prilejuit o mare bucurie. De aia, fără să mai stea mult pe gânduri, a înșfăcat

rucsacul grăsanului și s-a pornit în pas alergător spre tren, depășind o laie de tipe în fuste scurte care sugau nepăsătoare și provocatoare în același timp din niște țigări subțiri și lungi. Ultimul care a sărit în vagon fu Anton. În același tren, dar în alt vagon, urcă și poetul Romulus Toma din Brașov, profesor la filologie, conducător al cenaclului Interstiții, fancat de Corina și Irina. Pe hol, în fața lui Cătă și a lui Anton, Martin și Olga se îmbrățișau cu sete și cu nerușinare.

Trenul se porni și Cătă îi întoarse lui Anton pașaportul moldovenesc și îl invită peste două zile să-i facă o vizită, în apartamentul său din Tractorul, ca să bea în cinstea lui Ferdinand. După

care sări pe peron. Sări și Olga după el, dezechilibrându-se ușor. Cât ai clipi din gene, vagonul îi depăși. Cătă se cufundă în pasajul subteran, spre deosebire de Olga care se apucă să alerge ca o nebună pe peron, trimițându-i bezele lui

Martin, care, cât te-ai învârti într-un picior, se dizolvă printre oamenii de pe hol, într-un mod cu totul și cu totul inexplicabil chiar și pentru Olga, lăsând-o pe noua sa iubită cu buzele umflate. După ce Martin dispăru de la fereastră, Olga înlemni încurcată pe peron, nemaștiind ce să facă mai departe. Totuși, se luă iar la întrecere cu roțile întunecate ale trenului, sperând că Martin o să reapară la o altă

fereastră a trenului.

174

O depăși și ultimul vagon, și Martin nu mai reapăru la vreuna dintre nenumăratele ferestre ale trenului.

Pe fața ei se putea citi o uriașă dezamăgire. Ea nu-și putea explica de ce proaspătul ei iubit din America a dispărut subit de la fereastră, lăsând-o să alerge ca tâmpita în urma vagonului. Pentru că încă mai trăgea nădejde că Martin o să-și scoată capul pe unul dintre geamurile deschise, se încăpățâna să scormonească cu ochii în ferestrele trenului până când ochii li s-au întâlnit și Anton îi zâmbi, dar Olga își smunci capul într-o parte, total dezabuzată, cu mâinile căzute de-a

lungul corpului ca niște frunze și cu ochii în lacrimi.

Olga se uita pierdută în urma trenului care prindea viteză, neputând înțelege dezertarea lui Martin, care probabil că-i promisese, dădu în bobi Anton, așa cum îi promisese și Lorei, c-o s-o ia cu el la Chicago. Și țeapă! O țeapă de milioane. Așa le trebuie dacă sunt proaste. Niciuna, nici două, începu să plângă. Trenul mări viteza, transformând-o pe Olga într-o mogâldeată neagră și nefericită, cu contururi neclare, din ce în ce mai indistincte, până când fu înghițită cu totul de întuneric. Se pare că, pe lângă stupoare, comportamentul inadecvat al americanului o mai făcu să-l și urască

din tot sufletul. Or, anume acesta și fu scopul pentru care Anton îi turnă americanului în bere o pastilă de aia, după care îți vine să te căci tot timpul. Și pastila și-a făcut efectul chiar mai repede decât se așteptase, adică imediat după ce Olga și Cătă au coborât din tren și acesta se urni din loc. Dar pe american îl apucă pântecăria chiar un pic mai înainte, când încă o mai strângea în brațe pe Olga, o strângea

175

la piept și tropăia neputincios din picioare. De aia, după ce Olga sări din tren, într-o secundă, zbură la budă, cu pantalonii pe vine. Dar oare și acum mai stă la budă? Ca să se convingă de asta, Anton a mers la budă. Americanul

înjura de mama focului înăuntru și

Anton reveni în compartiment jubilând că s-a putut răzbuna pe ticălos pentru că i-a furat iubitele. Trecuse o oră și tipul încă tot mai era la toaletă și Anton triumfa, era singur în compartimentul pustiu și triumfa.

Totuși, nu voia să se mulțumească numai cu atât, ci voia să-i facă una și mai și. Pentru asta, a mers din nou la budă. A tras de mânerul lipicios, însă tipul nu vru să-i deschidă și atunci începu să bată cu pumnii în ușă strigând, cu o voce îngroșată, că și el vrea la budă. Ce îl amuza cel mai tare e că, în curând, chiar se formă o coadă în spatele său de oameni nemulțumiți că un tip a ocupat vespasiana. În cele din

urmă, se ivi și însoțitorul de vagon care începu să-l someze să părăsească mai repede buda și asta în timp ce Olga îl zbârnâia înnebunită la mobil, pe care acesta și-l uitase pe masa din compartiment și pe care Anton îl luă la el, ca să nu i-l fure cineva. Oare Olga chiar ar vrea să știe ce face noul ei iubit acum? se întrebă Anton, triumfând că i-a făcut-o americanului. Nervos și obosit, acesta reveni de la budă, dar nu pentru mult timp, pentru că iar îl apucară durerile de burtă și fugi glonte spre toaletă, care, de data asta, era ocupată, spre bucuria lui Anton care-l urmărea prin ușa crăpată, și atunci yankeul alergă în celălalt vagon, și asta în timp ce Olga și Lora îl căutau

înnebunite, când una, când alta, la telefon și Anton epilogă încă o dată că între cele două

176

femei nu e absolut nicio diferență: ambele fiind niște jalnice proftoare. Cu toate că Anton se bucura că l-a făcut pe american, totuși, el nu voia să se limiteze doar la această formă de răzbunare și mai puse la cale una, cu mult mai dură și mai sângeroasă. Dar, pentru a se răfui cu tipul, ar fi trebuit mai întâi să dea de el.

Și se porni să-l caute din toaletă în toaletă și nu-l găsi nicăieri. Se evaporase dracu' știe unde, cu toate lucrurile sale, mai puțin cu mobilul său, pe care Anton îl ținea în buzunar.

Reveni în compartiment și se așează pușcat pe banchetă, sperând că, dintr-o clipă în alta, tipul o să deschidă ușa. Vorbă să fe. Americanul nu reveni nici după o jumătate de oră. Brașovul rămăsese de mult în urmă, dar tipul ăla supraponderal întârzia să se întoarcă în compartiment și asta îl enerva foarte tare, întrucât voia neapărat să-l pună la punct. Să fi simțit oare ce pericol îl pândeă și a dispărut, cât e lucrul cu cinste? Dintr-un capăt și până în celălalt, coridorul era pustiu. Poate o fi în tambur, și-a zis, strângând între degete scrumiera, și, în timp ce strângea între degete scrumiera, cu care se gândea să-l izbească în cap, imediat cum o să-i iasă în cale, realiză

că a folosit un cuvânt în rusă, unul dintre puținele cuvinte care nu știa cum se traduce în română, dacă nu singurul, dar chiar nu știa cum i se spune coridorașului ăla dintre două vagoane în română, în rusă i se zicea tambur, dar în română oare cum? Nu știa, și nici nu îndrăznea să întrebe pe cineva. Ei bine, holul dintre vagoane era pustiu. După cum era pustiu și coridorul din fața compartimentelor. Sau buda. Îl trecu cu cald și cu rece, când își dădu seama că nu se putea răzbuna

177

pe Don Juanul din Chicago. Dar acum voia să se răzbune mai tare ca niciodată. Oare unde dracului putuse să dispară? Era așa de surescitată, că se

apucă să-l caute prin toate vagoanele. Îl găsi în vagonul-restaurant, stând la o masă din fund. Ținea pe genunchi o votcă

Finlandia, de parcă ar fi ținut o blondă cu forme generoase. Sticla era pe jumătate goală. Asta însă nu-l încurcă pe yankeu să se bucure când îl văzu și să-l cheme imediat la el.

Dacă ar fi știut engleza, la sigur că Bod nu i-ar mai fi propus să-l conducă dincolo de Prut pe fustangiul ăsta din America. Dar așa, parcă suntem doi surdomuți, se gândi Anton, în timp ce se așeză în fața americanului, cu o mână în buzunar. Americanul îi zâmbea cu toată gura și îi umplu un pahar cu votcă, pe care i-l aduse un chelner

obsecvios. Și Anton îl bău, dar fără să-și scoată mâna din buzunar, în care strângea cu putere scrumiera, un pic încinsă și transpirată, de la atâta efort. Deodată, undeva după al treilea pahar, îi pică fsa că, fără voia Olgăi sau a Lorei, nu le-ar mai fi futut el niciodată pe cele două femei.

Au revenit în compartiment în șir indian. Yankeul în față, cu o sticlă de votcă într-o mână și cu o ciocolată neagră în altă mână și Anton în spate, cu o mână în buzunar, pândind un moment mai favorabil ca să-l pocnească pe yankeu cu scrumiera în cap. Dar toate vagoanele alea chifeau de lume. Intrat în compartiment, și-a ascuns în mod automat picioarele sub cearceaf ca

americanul să nu-i zărească găurile din ciorapi.

178

Americanul se trânti pe banchetă, cu votca într-o mână și cu ciocolata în alta, fără să-și scoată adidașii

Nike din picioare. Anton îi întoarse mobilul și americanul îl azvârli în fundul buzunarului ca să nu fe deranjat în timp ce mânca ciocolată și bea votcă.

Puțin mai târziu, americanul adormi și Anton apucă scrumiera între degete, dar când se pregăti s-o scoată din buzunar pentru a-l izbi cu ea în creștetul capului, îi zbârnâi mobilul. Numai un nebun îl putea suna la unu noaptea. Și nebunul ăla era Alexandru Pleșea.

— Mă, cretinule, tu știi ce face mama mea acum la bucătărie, la ora asta, știi, dobitocule?

Anton tăcea paralizat, fără să-și găsească în sine puteri pentru a-i taia macaroana lui Pleșea.

— De la șase încoace, plânge neconținut. Da' știi de ce plânge, animalule?

Anton tăcea.

— Pentru că Lora iar m-a părăsit, și ea a aflat despre asta și de atunci plânge întruna și nu vrea să doarmă. Da' tu știi că eu am aflat cu cine a fugit Lora. Adică știu că a fugit cu tine, fiindcă a dispărut imediat cum a plecat trenul. Tu mi-ai răpit-o pe Lora, cretinule, pe care ai luat-o cu tine la

Chișinău!

Lui Anton tot sângele i se scurse în
feat de parcă

Pleșea ar fi deschis ușa
compartimentului chiar în clipele alea.

— Pentru că, altfel, de ce nu-mi
răspunde la telefoane și nu e nicăieri?
Ba mai mult decât atât, nimeni nu știe
unde-i și nimeni nu a văzut-o după ce a
plecat trenul, ceea ce înseamnă că voi
ați fugit împreună.

179

În timp ce americanul trăgea la
aghioase, Anton stătea cu telefonul lipit
de ureche pe pat și îl asculta ca
paralizat pe Pleșea, care tuna și fulgera
în șoaptă.

Faptul că îi mărturisi că Lora îl

părăsise îl făcu să nu închidă mobilul și să-l asculte mai departe. Trenul frână și americanul se trezi și îi zâmbi lui Anton. După care îi întinse sticla îndemnându-l să ia o gură și poetul nu se lăsă prea mult rugat și trase câteva gâturi. O vreme, sticla se plimbă între ei ca o minge de ping-pong pe masă și asta în timp ce Pleșea îl înjura la telefon. Pe urmă, îi zbârnâi și americanului mobilul. Vorbeau în paralel. Presupunerea lui Anton era că-l sunase Olga.

Sau Lora. Sau roșcata aia irezistibilă. Furia fără margini a lui Pleșea îl făcu să-l uite pe yankeu.

— Cel mai mult în lumea asta eu țin la mama mea și acum ea suferă,

oligofrenule, și tu va trebui să plătești pentru asta.

Cu toate că Pleșea îl înjura în pianissimo, de parcă se temea să nu-l audă doamna Nicoleta, pe Anton îl lua când cu cald, când cu cu rece. Deodată, îl auzi pe

Pleșea ieșind din cameră și intrând într-o altă încăpere, unde dădu drumul la apă. După care, începu să răcnească ca un apucat la Anton.

— Iată ce e, fraiere, urlă Pleșea, Lora nu o să fe niciodată a ta. Chiar și dacă acum sunteți împreună.

Ai înțeles, fraiere?

Americanul vorbea cu o voce atât de tandră și dulce, că Anton dădu în bobi oare cu cine discuta.

Oare cu cine făcea schimb de atâtea tandrețuri: cu

Olga, cu Lora sau poate cu roșcata aia înnebunitor de

180

frumoasă? se întreba Anton în timp ce Pleșea îl porcăia cum îi venea la gură. Nu-l ducea capul.

— Eu înțeleg că tu mi-ai răpit-o pe Lora pentru a te răzbuna pe mine, dar, cu toate astea, relația voastră nu poate avea niciun viitor, și tu știi prea bine de ce.

Lora are nevoie de un mascul adevărat, jigodie, și nu de un impotent ca tine.

Trecuse aproape o jumate de oră de când Martin firta la mobil, cu o voce

din ce în ce mai îndulcită și mai siropoasă, și de când Pleșea îl beștelea pe Anton, dar amândoi rămâneau în compartiment.

— Mă, pulă belită, să știi că am să te fac terci, mă, pupă-vânt, o să te fac tărâțe, dacă nu mi-o dai chiar acum la telefon pe Lora.

Frazele lui Pleșea i se înfingeau în creier ca niște săgeți otrăvite, din care cauză el nu putu desluși cui i se adresa americanul: Olgăi sau Lorei?

— Bă, impotentule, de ce nu mă lași să vorbesc cu

Lora? De ce, bă?

Mâna în care Anton ținea mobilul începu să-i tremure. Ca și vocea lui Pleșea.

— Gata, mamă, vin. Nu, nu strig la nimeni. Ți s-a părut. Hai, nu mai plânge atâta, mamă, și culcă-te.

Mamă, dar tu nici măcar nu ți-ai luat medicamentele.

De asta nu poți tu să dormi și plângi întruna, pentru că nu ți-ai băut hapurile. Hai, mamă, ia și bea hapurile!

Uite-o că a revenit și Lora. Lora, hai zi-i și tu să-și bea medicamentele.

Americanul ieși pe hol ca să-și continue conversația în timp ce Pleșea închise. Pe nepusă masă, lui

Anton i se făcu o poftă nebună să deschidă fereastra

181

și să tragă o gură de aer rece. A deschis-o. Dincolo de geam se întindea

o pădure întunecoasă și adormită.

Își scoase scrumiera din buzunar și o aruncă în hăul verde. După care o închise la loc.

Reveni și Martin, îndreptându-și pantalonii din mers ca după o tăvăleală amoroasă prin fân.

Americanul îi zâmbi fericit și îi întinse sticla de votcă.

Îi zâmbi și Anton, ducând-o obosit la gură. Din cauza

Olgăi sau a Lorei nu mai voia să sufere. Adică de ce să sufere din cauza unor ape curgătoare? El voia să-și găsească o altă fată, o fată cu mult mai ingenuă decât alea două, o fată pură, chiar și dacă mai puțin frumoasă, o fată care să-l iubească necondiționat și în

care să aibă o încredere deplină, o fată adevărată, o fată sensibilă ca un arcuș de vioară. Trecu în revistă toate fetele pe care le știa și își aminti de Irina, prietena

Olgai și a Lorei, cu care au mers împreună la Craiova, așa cum ți-ai aminti că ai în buzunar lozul câștigător.

Nu-și aminti să fi auzit barem vreo bârfă despre ea, tot așa cum nu știa să fi fost implicată în vreun scandal erotic. În plus, Irina era înaltă, mlădiaoasă, inteligentă, fermecătoare și timidă. Mai puțin eclatantă ca prietenele ei, dar mai virtuoasă. Ea nu e ca Olga. Sau ca

Lora. Irina e o fată de milioane, în care poți să ai o încredere deplină. Ea poate să-ți rămână fidelă, chiar și dacă

ar fi să lipsești zece ani. Nu ca Olga, care te poate trăda după ce închizi ușa. Ei și ce dacă nu e la fel de frumoasă ca Olga sau ca Lora, odată ce te poți baza pe ea? Iată pe cine ar trebui să cauți după ce am să mă întorc la Brașov, îmi repetă în gândul său Anton. Unde

182

mai pui că, de câteva ori, i-a făcut câteva apropouri și i-a zâmbit sexual, dar pe atunci el era prea orbit de deliciile trupești ale Lorei ca s-o mai bage în seamă și pe ea. Dar acum regretă că i-a respins avansurile și își propune s-o sune neapărat mâine dimineață și să-i vorbească deschis, îmi spuse Anton în timp ce trenul se opri în plin câmp. S-au holbat pe fereastră,

sucindu-și gâturile în toate părțile, fără să zărească vreo gară prin apropiere, ceea ce însemna că staționarea aia era cumva neprevăzută și au strâmbat din nas. Până la

Iași, mai aveau de făcut tocmai șapte ore și ei au staționat într-un câmp părăgint, lăsat de izbeliște. Tocmai șapte ore și trenul frână în mijlocul unei pârloage sălbăticate, smulsă din întuneric de luminile felinarelor de la marginea șoselei! Să înnebunești, nu altceva, își spuse Anton și coborî din vagon ca să numere ciorile care zburau deasupra trenului, amestecându-se cu cei câțiva bărbați care fumau în întuneric. Anton iar se gândi la Irina, de care, puțin câte puțin, începea să i se

facă dor. Pe lângă el trecu un bărbat în costum negru, încondeiat de vreo zece tipe, care mergeau în

Bucovina ca să culeagă folclor, exact ca într-o scenă din Ulysses de Joyce. Înseamnă că e profesor de literatură, epilogă el, iar tipele sunt studentele sale. Coborî și chicagoeanul din tren cu rucsacul în spate, se putea oare altfel? și începu să se legene în direcția lui

Anton. O tipă cu accent bucureștean trecea de la un călător la altul încercând să ale de ce nu se pornește trenul. Nimeni nu știa. Cum tot nimeni nu știa unde se găseau. Lui Anton i se păru că-l urmărește cineva.

Avea impresia că e Vlad. A cârnit-o

în direcția lui, cu

183

americanul după el, dar tipul dispăru în întuneric.

S-ar putea să fi avut pur și simplu o nălucire, și-a zis, și se chiorî la oamenii care alunecau prin fața sa, ca să nu moară de plictiseală. Cineva povesti că un tren venind din București se ciocnise într-un camion, care traversa neregulamentar linia. Și se lăsase cu foarte mulți morți și răniți. De aia staționau atâta. Timpul se scurgea chinuitor, ca într-o poezie de Apollinaire, și americanul fuma țigară de la țigară. Banc după banc le povestea și profesorul de literatură studentelor sale, care se prăpădeau de

râs. Să le fi spus oare bancuri decoltate și asta în timp ce toată lumea vorbea despre accident? Sau vreo bârfă nouă? Sau poate că-și înnegrea vreun coleg? Șuieratul prelung și ascuțit al locomotivei îl făcu pe Anton să părăsească aceste meditații și să se grăbească să se apropie de tren. Toată lumea se bulucea pe scările vagoanelor. Americanul urcă primul. Intră primul și în compartiment. Dar nu se grăbi să-și scoată rucasul din spate. Doar după ce trenul prinse viteză, îl aruncă pe polița de deasupra capului său și se întinse pe pat, surâzând în sinea sa.

De când au urcat în tren nu au schimbat nici măcar un singur cuvânt dintr-un simplu motiv că Anton nu știa

engleza și americanul, română. Cu gândul la Irina, Anton își aruncă ochii pe fereastră și văzu că o seamă de clădiri patinate și galbene se buluceau în jurul gării. Trenul își încetini viteza, fără să spulbere norul de tăcere care îi învăluia și el ieși pe hol, luând-o spre vagonul-restaurant, cu sufletul învăpăiat după Irina, și acolo, la o masă de lângă geam, îl văzu pe Romulus

Toma, care, deși stătea singur la masă, stătea cu două

184

beri în față, cufundat în lectură. Citea revista, chicotind înfundat. Ah, iată, cine în pula mea a consumat toată berea din restaurant, și-a zis Matei în sinea sa și temporiză să se apropie de

conducătorul cenei

Interstiții, care, pre vremuri, i-a fost și prof la facultate. Cu toate astea, pentru a ajunge la bar era musai să treacă pe lângă el.

— Servus, domn profesor, i-a strigat din spate. Ce revistă citiți?

Romulus își bovină ochii spre el și scăpă ziarul din mână, pe care îl culese repede de jos, dosindu-l îndărătul sticlelor de pe masă.

— România literară.

— România literară?

— E numărul de săptămâna asta?

— Da.

— Și de unde l-ați cumpărat?

— Din chioșcul gării.

— Măi să fe. Și e chiar numărul de

săptămâna asta?

— Da.

— Ei, aş.

— Pe bune.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. De unde şi până unde într-un chioşc din gară să se vândă România literară? Lucrul ăsta i se părea de domeniul SF-ului.

Sau, poate că, cine ştie, şeful gării o fi fiind şi el poet?

Romulus îşi încleştă pumnii, de parcă se pregătea să-i dea la bot. Cu toate astea, i-a strâns mâna pe care i-a întins-o fostul său student, însă doar cu vârful degetelor, scurt şi repezit. Nu-i prea plăcea să dea mâna cu foştii săi studenţi.

— Și care e cel mai de comă articol?

— Ca de obicei, buletinul meteo.

Nu a râs, fiindcă știa că revistele literare nu publicau buletine meteo. Dracu' știe de ce. În schimb, a râs domnul profesor Toma.

— Unde mereți?

— Da' tu?

— La Chișinău, unde-l conduc pe un yankeu. Și dumneavoastră?

— Tot la Chișinău și eu.

— Vorbiți serios?

— A fost o glumă.

— Și atunci?

— La Onești, la un festival de literatură, organizat de Izbășescu, l-a

mai improșcat Toma cu câteva cuvinte, după care i-a întors spatele, oarecum scârbit, privindu-l galben.

— Mai dorești ceva?

— Vă deranjez?

— Într-un fel, da, îi zise Toma.

Romulus Toma se uită la el peste umăr, dar Anton nu se intimida cu una, cu două și rămase să stea mai departe în fața lui, chiar și dacă fostul său prof își cufundă ochii în sticla cu bere, ignorându-l și nepofindu-l să ia loc. Situația asta devenea albastră și nu avea cum să nu-l deranjeze faptul că fostul său profesor de literatură postmodernă nu-l invita să se așeze cu el la masă. Știa că nu pierdea nicio ocazie pentru a se da rotund în fața

studentilor săi, cărora le predă poezia cotidianului, dar, totuși, felul cum se comporta acum i se părea prea din cale afară. Rămase însă fără piuit, 186

când o văzu pe Irinuța deschizând ușa vagonului și îndreptându-se toată numai un zâmbet spre Toma.

Îmbrăcată foarte sumar, cu un decolteu adânc și într-o minijupă, îl depăși pe Anton și i se aruncă veselă lui Romulus Toma la piept. Nu numai că nu-l salută pe Anton, dar nu-și cenzură nici cu un gram bucuria ei nețărmurită față de Romulus. Faptul că se făcea că nu-l vede pe Șleahtițchi, deși acesta stătea în picioare la doi pași mai încolo, contrasta foarte tare cu efuziunile sentimentale cu care-l potopi pe fostul

ei profesor de literatură postmodernă. Într-o clipită, toate castelele de nisip pe care și le ridicase Anton s-au prăbușit, după ce o văzu pe Irina pupându-l pe buze pe fostul lor profesor de literatură postmodernă, care, ca profesor, nu era rău deloc, Anton învățase foarte multe lucruri la orele lui, îl îndrăgise, de exemplu, pe Radu

Petrescu, făcând o adevărată pasiune pentru Matei

Iliescu, dar faptul că Irina îl pupa în fața lui i se păru un sacrilegiu. Și din partea lui, dar mai cu seamă a ei.

Irina, pentru care el aștepta dimineața ca s-o sune, îl pupa pe Romulus Toma. Irina, pe care el visa s-o cucerească pentru a le uita pe Olga și

Lora, acum îl ținea de mână pe conducătorul cenaclului Interstiții. Se simți ca un gunoi când ea îi îndreptă o șuviță rebelă de păr lui Romulus Toma. Mai mare dezamăgire ca aceasta nu putea avea, cu atât mai mult cu cât ea îl ignora cu obstinație. Cel puțin, ar fi putut să-l salute, măcar și de aceea că el a scos-o pentru prima dată în lume, luând-o la Craiova. Și uite ce ingrată a devenit între timp, își spuse Anton, care se simțea jalnic și stupid, ca un boschetar nenorocit, căruia nimeni nu vrea să-i

187

dea vreun leuț. Dar inima îi sfârâi și mai tare în piept când Irinuța îl încolăci cu brațele pe Toma, uitând că

și el era de față. Sărmanul Anton, și-a zis, ofând. Pe măsură ce ea se topea în brațele poetului-prof, se risipeau și toate visurile lui pe care și le legase de Irina pe care o pierduse chiar înainte de a o avea.

S-a furișat în marșarier, afară din vagon, cu inima în călcâie și cu România literară sub braț, pe care i-a șutit-o de sub nas lui Toma, acesta fiind prea ocupat cu Irinuța ca să mai observe furtul. Cum nu-l sesiză nici Irinuța, vrăjită de tot de Toma. A împins ușa cu curul, bucuros că a făcut rost de o revistă literară și că o să aibă ce să citească până în zori. Traversa tamburul, când Toma a deschis ușa restaurantului ca să se convingă dacă a

plecat sau nu. Privirile li s-au întâlnit. Toma îl fixa cu niște ochi mici, de tătar, cu niște ochi obraznici și agresivi, cu niște căutături otrăvite, și parcă nu-l privea, dar îl pocnea cu un bici peste față.

Își înfpse atât de adânc ochii în ochii lui Anton, încât acesta a făcut un pas înapoi. Cu asemenea ochi răi îl mai țintise doar de două ori în viață: prima dată, în urmă cu vreo doi ani, când îl găsi cu o bere în mână, pe palierul dintre etajul trei și patru al căminului șase de pe strada Memorandumului, legându-se de studente, cărora le făcea propuneri indecente; dar era atât de varză că nimeni nu-l lua în serios; toți se adunaseră ca la urs ca să vadă un

prof mângă într-un cămin studentesc; unii chiar făceau mișto de el și din milă față de blazonul său mânjit, Anton se apropie ca să-l convingă să meargă acasă, dar Toma i-a aruncat o privire

188

atât de năpasnică, încât Anton l-a lăsat în ploile lui și și-a văzut de drum. O privire la fel de ucigătoare, ca în seara aia, Romulus i-a mai aruncat-o la ziua de naștere a lui Marius, unde fusese chemat și el, un biet student basarabean, și asta l-a înfuriat atât de tare pe Toma că l-a străpuns cu ochii săi tătarești. Atunci Romulus a vrut să-l alunge de la petrecerea aia selectă, unde se adunaseră numai intelectuali cu nas subțire, dar nu l-a lăsat Marius.

Și, acum, iată, iar îl privea la fel. Pentru a treia oară. Dar Anton nu înțelegea cu ce i-a trecut pe dinainte. Să-l fi deranjat că l-a surprins pupându-se cu

Irinuța? Sau faptul că foarte mulți susțin că poezia pe care o scrie Anton ar fi mai bună decât a lui? Toma închise ușa în urma sa și Anton își văzu de drum. Ziarul îi frigea mâna. Yankeul dormea cu lumina aprinsă și el s-a întins pe banchetă, cu gazeta literară în fața ochilor. A alunecat cu ochii de la un articol la altul, până când a dat de o cronică elogioasă la ultima carte de poezii a lui Romulus Toma. Iată, deci, ce citea fostul lui prof în vagonul-restaurant, conchise Anton și luă revista și o aruncă în hăul nopții, unde,

nu peste mult, își aruncă și Martin mobilul, dar nu înainte de a i-l arăta și lui, așa cum polițiștii sau gazetarii își prezintă legitimațiile, ca să vadă și el cât de agasante mai puteau fi Olga și Lora care dăduseră toate pe una, după ce plecase din Brașov și îl zbârnâiau întruna.

După ce americanul își aruncă mobilul pe fereastră, fără să-i pese că acesta costă o groază de bani, lui

Anton acesta îi deveni pe loc foarte simpatic, atât de simpatic, încât îi strânse mâna afectuos. Așijderea, 189

făcu și americanul. Apoi s-au îmbrățișat și au ciocnit.

Și... Anton vru să-i spună ceva, dar cum, dacă nu știa deloc engleza? La fel

și americanul. Și stăteau față în față și își zâmbeau ca proștii. Beau bere, ciocneau și își strâneau mâinile din când în când. Doar atât. Totuși, americanul făcu o încercare și-i spuse o propoziție în engleză, dar Anton dădu nedumerit din umeri. Și așa făcu și americanul după ce Anton îi declară în română că e un tip de treabă. Pe vremuri, pe când încă mai era la Chișinău, a mers la un prieten de-al său din

Dușanbe cu un lituanian și pe stradă Anton vorbea în română și Iulius îi răspundea în lituaniană doar pentru a nu vorbi în rusă. Nimeni nu știa ce-i spunea celălalt, însă așa au discutat tot drumul, până au ajuns acasă la amicul

lor Bahredin. Acum, însă, situația era un pic alta. Cu atât mai mult, cu cât și unul, și altul voiau foarte tare să-și spună ceva. Și, cum ardea de dorință să lege un capăt de vorbă, dintr-odată și-a amintit de un spot dat zilele trecute la televizor, în care un englez și un român călătoreau în același compartiment, fără ca vreunul dintre ei să știe limba celuilalt și totuși comunicau, românul înșira nume de scriitori englezi, iar englezul nume de fotbaliști; românul îi zicea, bunăoară, William Shakespeare, iar englezul îi replica Gică

Hagi și românul îi spunea Silvia Plath, la care englezul îi zicea Dan Petrescu și ciocneau bere. Amintindu-și de acel spot, exclamă:

— T.S. Eliot, o-o-o-o!

Dar Martin strânse nedumerit din umeri. Fie că nu știa cine e T.S. Eliot, fie că nu-i plăcea. Dar Anton nu voia să se dea bătut și-i zise:

190

— Ezra Pound, o-o-o-o!

Americanul îl privi și mai mirat. Numele lui Ezra

Pound nu-i spunea nici atât, cum nu-i spunea nimic-nimic nici numele lui John Berryman sau al lui

Ginsberg. Sau al lui Whitman. Pesemne că nu-i plăcea poezia acestuia sau, în general, poezia. Oricum ar fi, se uita la Anton ca la un zărghit. Din această cauză, conversația nu se prea lega, spre deosebire de ceea ce se

întâmpla în spotul ăla la bere de la televiziune.

Acolo românul făcea o paradă de nume de scriitori englezi, iar englezul, de fotbaliști români și discuția mergea strună. Nu însă și conversația lor. Între ei stăruia o tăcere grea, ca în largul mării.

Un tip a ciocănit în ușă și i-a întins lui Anton

România literară.

— Am impresia că v-a smuls-o vântul din mână și a aruncat-o în geamul meu. Nu este a dumneavoastră?

— Cum să nu, e a mea, i-a mulțumit călduros, vrând-nevrând, întrebându-se dacă cel care i-a găsit mobilul americanului o să i-l aducă și el

proprietarului. După ce a plecat domnul ăla binevoitor, a mers la toaletă și a aruncat-o iar pe fereastră. Iar în timp ce se întorcea de la budă, s-a trezit că e urmărit. În spatele său se lăbărța o umbră. A iuțit pașii. Apoi s-a oprit și și-a întors capul peste umăr. Nici țipenie.

Holul era pustiu, ceea ce însemna că, în afară de ei doi, toată lumea dormea tun în vagon. Își împletici picioarele spre vagonul restaurant. Acolo, berea se terminase. Și nici vin sau votcă nu mai aveau, futu-i

191

pula calului. În afară de sucuri, cafea și ceai. Sau biscuiți și alune. A cerut obosit o cafea, vorba unui clasic.

Chelnerul i-a adus cafeaua și i-a

zis:

— Stai așa, ia zi-mi, tu nu stai cumva cu americanul ăla în același compartiment?

— Da, stau.

— Și mergeți împreună la Iași, nu-i așa?

— Așa-i.

— Nu ai putea să-mi faci și mie cunoștință cu tipul?

— Aș putea.

— Aș vrea să-i cer telefonul, că, cine știe, dacă ajung vreodată prin America, să am și eu la cine să apelez.

— Și chiar vă pregătiți să plecați în America? l-a întrebat Anton, cu o voce zefemitoare.

— Nu știu. Oricum, ce-l costă să-mi

dea telefonul?

— Și în ce limbă o să-i vorbiți?

— Până atunci poate că o să învăț engleza.

Tipul îi făcu cinste cu o bere, cu toate că, inițial, îl asigurase că nu mai au bere deloc. Sau alcool în general.

— Ce zici, îl aduci încoa? Hai frate, du-te și adu-l, insistă tipul, cu gura sa mică și unsuroasă. Dacă nu vrei să te duci, sună-l de la mobilul meu? De ce nu-l suni? Sau nu sunteți împreună?

— Suntem împreună.

— Și atunci?

— Pentru că nu știu engleza.

— Tu vrei să mă iei în balon?

— Da' de unde? Chiar nu știu engleza.

— Și totuși, sunteți împreună, nu?

— Da, i-a confirmat Anton cu toată gura.

192

— Și unde mergeți?

— La Iași. Avem o treabă acolo.

— Și cum vorbiți dacă nu știi engleza? Sau știe el româna?

— Nu o știe.

— Și atunci?

— Da' noi nu vorbim deloc.

— Nu vorbiți?

— Nu.

— Și ce faceți toată ziua?

— Bem.

— Ce chestie! Foarte straniu, îi mai spuse chelnerul și îl părăsi ca să-l servească pe un alt client cu bere.

Anton își roti gâtul prin vagonul-restaurant în căutarea unui virtual translator. O doamnă trupeșă bea absentă o Cola la o masă din fund. Poate s-o întrebe pe ea dacă știe engleza, se gândi Anton. Sau pe tipul ce trăgea dintr-un Carpați fără fitru și fumul îl exhala pe fereastră. Sau pe fetele care chicoteau la bar. Dar nu avu acest curaj. Cineva trase de mâner și se strecură înăuntru. Era un bărbat cu o față umflată, care, după ce își plimbă ochii prin sală, se cără dezamăgit.

Prin geamul vagonului-restaurant îl zări pe Romulus

Toma coborând din tren, la braț cu Irina cea zâmbitoare, și, de data asta, el fu cel care le aruncă o privire

dușmănoasă. În restaurant intră o doamnă blonzie cu o revistă lucioasă în mână și Anton se porni val-vârtej spre ea.

— Mă scuzați, doamnă, ați fi amabilă să-mi spuneți dacă știți engleza?

193

Femeia îngheță în mijlocul vagonului.

— Știți, eu merg cu un prieten din America la

Chișinău, dar eu nu știu engleza și el, româna și nu putem comunica unul cu altul. Ați vrea să-i traduceți câteva întrebări?

— Dumneata, ce, îți bați joc de mine, tinere? Hai, fugi de aici!

Cu o mină spășită, Anton o acostă pe o tipă brunetă și cu un nas ascuțit. Îmbrăcată într-o minijupă, aceasta bea o cafea și fuma o țigară mentolată. A rugat-o același lucru și aceasta îl urmă cu nasul zbârciog, dar când îl văzu pe Martin dormind, exclamă:

— Da' ăsta nu-i american, maică, așa cum nu sunt eu chinezoaică. Nu așa arată un american! Voi nu cumva vreți să mă luați la vale? se luă ea de Anton, arătându-i posteriorul care nu era deloc de lepădat.

Americanul se trezi, își aruncă rucsacul în spate și ieși pe hol ca să fumeze o țigară și, după ce o fumă până la fitru, reveni în cămăruța lor strâmtă, își scoase rucsacul din cârcă și-l

proiectă pe polița de deasupra capului său. Fiecare se gândea la ale lui. Anton sări în picioare și ieși pe hol, tot cu o țigară înfiptă în dinți. Ambii aveau insomnie și Martin își scoase din rucsacul său borțos două sandvișuri, împăturite în niște foi de argint lucioase, și pe unul dintre ele i-l dădu lui Anton, după ce acesta se întoarse de la fumat. Molfăiau în tăcere. Yankeul adormi cu buterbordul în mână. Anton ieși pe hol și deschise fereastra.

Baț, un tip de la o fereastră vecină, își aruncă țigara în hăul nopții, și aceasta căzu printre copacii înnegriți

194

de ploaie. Zbang, își aruncă și Anton chiștocul printre copacii uzi de

pe peron, și țigara sa ateriză alături de țigara necunoscutului. Trenul se opri într-o haltă întunecoasă. Prin fereastra deschisă, Anton îi studia pe oamenii care urcau în tren, cu niște genți grele în mână și cu niște mine preocupate și triste. Stropii de ploaie îi stinseră chiștocul.

Printre cei care urcară, era și o femeie cu părul vopsit în roșu și cu un notebook în mână. Cei care au notebookuri e imposibil să nu știe engleza. Îi confirmă că știe și îl urmă curioasă. Tânăra purta niște blugi strâmți care-i scoteau în evidență rotunjimea șoldurilor. În traducerea ei, întrebarea lui Anton era cu mult mai lungă, până când acesta și-a dat seama

că discuția i-a prins așa de tare, încât au uitat pentru ce s-au întâlnit. Și ei, ca și americanului, ochii au început să-i sticlească. Când Martin i-a atins mâinile feței, Anton ieși pe hol, dezabuzat că, și de data asta, nu a mai reușit să converseze cu americanul. Ei s-au încuiat înăuntru, iar el fuma la fereastră. Prin fața geamurilor, deflau clădirile patinate ale unui oraș de munte. Tipa întârzia să iasă din compartiment și el se plimba pe hol încolo și înapoi cu mâinile la spate. Abia peste vreo oră tipa ieși ciufulită și roșie la față de parcă în tot răstimpul ăsta ar fi stat în baie și Anton a putut reveni înăuntru și se întinse pe pat. Americanul dormea. De vreme ce nici

traducătorii nu îl mai puteau ajuta să comunice cu americanul, renunță să mai insiste și închise ochii.

De pe hol se revărsa un cântec sfâșietor, interpretat la acordeon. Cântecul se apropia și se îndepărta pe

195

hol, unde, între timp, Anton ieși ca să fumeze odată cu un țigan lăptos ce străbătea coridorul dintr-un capăt în celălalt. După ce cântecul se stinse într-un alt vagon, Anton o apucă spre buda din capătul vagonului.

De bine ce intră, că peste el dădu buzna nimeni altul decât Vlad, care, niciuna, nici două, îl îmbrânci afară.

De unde oare s-a luat și el în tren? Doar nu a picat din cer? Ah da, își

aminti Anton, ieri seara Vlad l-a anunțat că se întoarce la baștină.

— Și eu vreau să mă chiș, pațan!

— Vlad, da' tu de unde te-ai luat aici?

— D-apî nu Ț-am zâs ieri că azi o și merg la Chișinău.

Mai degrabă, de undi te-ai luat tu aiși, că ieri nu mi-ai zâs nică despre asta? Di undi? Tu ești scolzschi, pațan.

— Da, pentru că atunci când ne-am văzut eu, încă nu știam că o să merg la Chișinău.

— Hei, ni valeai duraca, în pula mea.

— Îți spun sincer, Vlad.

— În primul rând, eu nu sunt Vlad, ci sunt Vovcic.

Menea Vovcic zavut moi drug și nu Vlad. Ai înțeles, blea?

— Da, dar la Brașov mi-ai zis că ești Vlad.

— Poati că la Brașov și eram Vlad, dar nu ș-aiși?!

— Dă-mi voie să merg la budă.

— Ghini, intră, sevodnea ia dobrâi celovec.

Și s-a dat într-o parte, lăsându-l pe Anton să intre în budă și să se pișe. Dar când să iasă, nu putu, fiindcă

Vlad îi bloca ușa. Anton strigă să-i dea drumul.

— N-o u tebea karotkaia pamiati, frate, a rânjit Vlad din partea cealaltă a ușii. Nu eu, ci tu m-ai kidănit asară, 196
braț. Eu am vrut să-ți pun di băut

că mi-am vândut mașâna și tu m-ai kidănit și nu ai venit. Nu a fost frumos din partea ta, drug? Așa șeva nu și fași, zemleak, a mai adăugat Vlad, după care iar a început să zbiere.

— Da di și nu mi-ai zâs și nie că și tu ai di gând și pleși damoi, blea? Di și?

— Pentru că eu singur nu știam.

Dintr-odată, ușa s-a deschis singură și Anton se furișă afară și iar se trezi în față cu Vlad. Totuși, ce apariție stranie: Vlad, tot el și Vovcic, negustor de mașini furate din Germania, în fața budei din vagon. Vlad îi strânse brațul stâng și îl forță să-i urmeze.

— Da' de unde știai că sunt în vagonul ăsta?

— Da' liubopâtnâi mai ești tu,

bratoc.

— Și totuși, nu se lăsă el.

— Ni tvaio sabașie delo, îi rânji
Vlad în față, pe când

Anton tăcea.

— Da' eu nu numai asta știu, da'
mai știu că îl provăjești pe un american
la Chișinău.

— Măi să fel Nu și-a putut stăpâni
Anton uluiala.

— Hai să merjem la o cafea în
vagonul-restaurant, ți-o pun eu, îl invită
sau, mai bine zis, îl sili să-l urmeze.

Vrând-nevrând, îl urmă și primi să
bea o cafea.

— Aseară m-ai chidănit, frate. Te-
am așteptat trei șeasuri în Șerbul di
aur, dar tu nu ai venit. Așa șeva nu și

fași, frati. Nu și fași, i-o pus iar opinca în obraz Vlad în timp ce îl îndemnă să-și beau cafeaua. De altfel, de soartă nu ai cum să fuji. Vezi că, oricum, ne-am întâlnit, blea, în tren.

Vagonul-restaurant era full. Vlad își croi drum cu coatele spre tejghea, de unde se întoarse cu o sticlă

197

de votcă. După prima înghițitură, îl luă cu greață și-și propuse să simuleze că bea.

— Nu, așa nu merje, frati, deșartă stacanul, îi ordonă Vlad și el fu nevoit să se supună.

— De-ai ști cât de tare mă bucur că ne-am reîntâlnit, i se confesă vânzătorul de mașini și îl privi fx.

— Vreau să-ți spun mântănesc că m-ai ținut în casa ta o lună, îl mai bătut acesta pe umeri. Hai ia orișe dorești că eu pun azi, blea.

— Da, totuși, cum ai aflat că și eu călătoresc cu acest tren?

— Pentru că te-am văzut, bratoc, urcând în tren.

— M-ai văzut?

— Da, te-am văzut, fratele meu, îi zise Vlad într-o română perfectă, dar după ce chelnerul strânse sticlele goale de pe masă reveni la aculalia lui moldoveneasco-rusească.

— Să nu crezi că te-am presleduit. A fost absolutna sluciaina.

Vlad îl îndemnă să mai bea un pahar de votcă și el observă că acesta

nu are talie și gât. Capul parcă îi creștea direct din umeri. Poate, de aia, părea atât de uriaș.

— După și m-ai părăsit, mi-am dat sama că nu ai să ti mai vozvrajești la mini și m-am întristat foarte tari, fiindcă cu atât di tari am vrut să-l pun șeva di băut. Da tu mi-ai stuchiit în suflet. Hai, ugoșește-te măcar amu, ia-ți tăt și-ți poftești inima.

Vlad îl privea nedumerit. Dar și Anton îl privea, oarecum contrariat. Dintr-odată, Vlad își înăspri vocea.

— Da' di și, blea, nu vrei tu ca eu și ti ugașesc?

198

— Pentru că sunt obosit și vreau să mă întorc în compartimentul meu.

— Nihuia, blea. Eu nu am să-ți dau voie să pleși nicăieri, până nu ai să-mi spui cu și ai vra și ti ugoșesc.

Sau poate ai vra să-ți plătesc pentru cazare?

— Da' de unde.

— Atunși, zi cu și ai vra și ti servesc?

— Cu un ceai.

— Cu un șeai? Fratele meu, tu ești sumaședșâi. În îne, dați-i, vă rog, prietenului meu, un ceai verde, făcu el către chelner.

— Tu ești un ziarist așa di crutoi, frati, și bei șeai!

Dar nu numai că ești un mare ziarist, dar mai ești și un velichii poet și bei șeai.

— Ei, nu mai sunt eu chiar așa de mare.

— Lasă, nu și scromnâi, că tu ești șineva în Brașov.

Nie șel mai tari ni-o plăcut materialul așa al tău despre falșâi proprietari ai unor locuințe rămase fără stăpâni.

— Tu l-ai citit?

— Cum să nu?! Eu ți-am știtit toate proizvideniile tale din Monitorul de Brașov.

Ceea ce-l mira cel mai tare pe Anton e că atunci când vorbea el, Vlad se uita peste capul său, dar atunci când intervenea Vlad îl soma să-l asculte.

— Chiar există asemenea personaje sau tu le-ai vâmâșlit?

— Există. Nu fac nimic altceva decât să aștepte ca bătrânii singuratici să moară ca să le ocupe locuințele.

E o întreagă grupare, în frunte cu un bărbat șchiop.

Vlad l-a pupat pe obraz.

199

— Ești tare, bratoc, iar eu sunt tare gordâi că te știu. Totuși, nahuia nu ni-ai zâs ieri că și tu merji la

Chișinău?

— Pentru că nici eu nu am știut până în ultimul moment.

— Nu pizdi, frate.

— Totuși, nu înțeleg, de ce nu m-ai crede?

Vlad s-a ridicat în picioare și a vrut să-i spună nu știu ce, dar a dat a

lehamite din mână și l-a lovit primul cu un pumn în gură.

— Asta e ca să știi altă dată cum să te țâi tari gordâi și să-l repezi pe un drujban care ar vrea să-ți punî di băut. Uiți așa m-au chizdit și pi mini ieri sara chelnerii din Șerbul di aur, după și tu ai făcut chișioari. Blea, din cauza ta, m-au chizdit! Din cauza ta, blea!

Vlad mai ceru de la bar un pahar cu votcă. Cu paharul într-o mână din care sorbea din când în când, se puse să-l cafească cu picioarele în gioale. Apoi îl înșfăcă de păr și îl izbi de masă. Nimeni nu intervenea.

Lumea își vedea de-ale ei. Oamenii treceau pe alături către sau de la tejghea. Când Anton a început să

horcăiască și să scuipe sânge, barul se goli de oameni. În vagonul-restaurant rămăseseră numai ei doi. Până și chelnerii se evaporaseră nu se știe unde.

— Hai spuni, ai să mă mai refuzi mai mult când o și vreau să-l facă șiinsti?

La un moment dat, Vlad îi aruncă restul paharului în ochi. În ochii care începură să i se umfle și să-l doară. Vlad dispăru și reveni cu un alt pahar cu votcă în mână și-l îndemnă să bea. Un chelner, care se ivi de după perdeaua bucătăriei, îi aduse o tartină.

200

— Ei și zâși, blea, amu accept, să-l fac șiinsti sau nu?

Îl întrebă Vlad cu o voce dogită.

— Da, accept.

— Și și-ai vra sâ-l comand?

— O pungă cu alune, trei buterbroade, un pachet de țigări LM, o ciocolată neagră și încă un ceai.

— Cu asta și trebuia și înșepi, frati, îl îmbrățișă înduioșat Vlad și chelnerul îi aduse tot ce-i ceruse

Anton. Amu vrau sâ-l spun încă o dată spasibo că m-ai ținut atâta la tini.

Anton și-a ridicat ochii spre vânzătorul de mașini, dar acesta dispăru dracu' să știe unde. Ce-l șoca cel mai tare în această istorie e că Vlad se transformase pe neprins de veste dintr-un mare patriot român într-un mancurt și dintr-un înger într-o fără. Nu-i putea intra în cap că, după tot

binele pe care i l-a făcut, acesta a îndrăznit să dea în el. Ce putea să aibă în comun

Vovcic cu Vlad, pe care i l-a adus în casa sa Lora, zicându-i că acesta venise la Braşov, pe de o parte, să-şi vândă maşina şi, pe de altă parte, ca să stabilească legături cu organizaţiile patriotice din oraş? Doar un singur lucru: că Vlad şi Vovcic erau acelaşi om. Un om ranchiunos şi meschin. Un om mărunţ şi răzbunător.

Pe nepusă masă, Vovcic îi răsuci o mână la spate în timp ce-i futura în faţa ochilor un săculeţ cu praf alb.

— Uiţi şi-i, fraiere, praful ista va trebui să i-l presari în piva americanului, când el o să adoarmî sau

o să iasî pi coridor la fumat. Poneal, blea? Doar atât, blea.

Încolo, ia sam razbirusi's nim.

— Da' ce ai vrea să-i faci?

— Și aș vra să-i fac? Aiasta nu-i tvoie sabașcee delo.

201

— Și ce-i cu praful ăsta?

— Dupî și-o să-l bea nu o să mai iasî din toaletî pân la Chișnău.

— Ca să vezi, exclamă Anton uluit că putea să semene atât de tare cu huiduma care voia să-i presoare în bere același praf alb.

— Adică nu o să i se întâmpli niică strașnic decât că o și vra și și ca și întruna.

— Dar, totuși, tu ce ai de gând să

întreprinzi cât timp el o să stea cu pantalonii pe vine?

— Să-l las în curul gol. Să-i iau tot ce are. Să-l ușurez de tot ce are. Ca și pe tine, de altfel, ca să nu intre lumea la idei, reveni Vlad la o română curată. Apoi, iar trecu la aculalia moldo-rusă.

— Poneal, futu-ți-aș una în bot?

— Nu prea.

— Partea ta am să ți-o dau după ce o să-l lași pe tip la Chișnău, ca să nu cadă podozrenia asupra ta și ca toți să creadă că ați fost jefuiți de niște svoloși români.

Nu și, blea, saglasen?

Ascultându-l, Anton realizează că Vlad e un hoț cu acte în regulă și că, probabil, poliția e pe urmele sale și de

aia fuge la Chişinău şi nu că şi-ar fi vândut maşina, deşi probabil că şi-a vândut şi maşina. Şi asta, în timp ce după-amiezile bătea pragurile organizaţiilor patriotice pentru a li se plânga cum mai sunt oprimaţi românii basarabeni de către ruşi.

— Şi când ți-a venit ideea să-l tâlhăreşti pe american?

— De cum l-am văzut împreună cu tine în poezd.

Bratoc, să ştii că paţanul ista e tari bogat, nu glumî.

202

Sesizând că Anton se leagănă, Vlad îi şuieră în faţă.

— Blea, frati, oari nu americanul ista ți-a regulat-o pe Lora şi, după

așeia, și pe Olga? Ei ghini, amu ai o vazmojnosti să te răzbuni.

Lui Anton ochii i se umflară în cap și nu-și mai găsea limba în gură. La orice se aștepta, numai nu la propunerea asta.

— Și ar trebui amu chiar amu să acționezi. Iar vina o să cadă pe pidarii de români.

El îl privea încurcat.

— Sau dacă nu ești saglasen să-i verși praful ăsta în pivî, atunși măcar nu mă încurca pi mini s-o fac și rămâi aiși. Apoi ti poți întoarși în vagon ca să anunți că americanul a dispărut.

Hoțul îl înșfăcă cu o mână de bărbie, iar cu alta de păr și îl trânti cu capul în zeama de pe masă.

— Hai, zi, blea, mai repedi, dacă ești soglasen sau nu?

Zeama i se scurgea în ochi. A încercat să și-o șteargă cu mâneca, dar hoțul nu-l lăsă. Mai mult decât atât, îl trase cu putere de nas, dându-l jos de pe scaun.

Fără să știe de unde găsi puteri în sine, Anton înhăță solnița cu sare de pe masă și i-o aruncă în ochi hoțului, care se apucă să urle de durere, cu mâinile duse la ochi și o luă la fugă către vagonul său. Când și-a dat seama că nu alerga în partea în care trebuia, intră în budă. Faptul că greși drumul l-a salvat de hoțul care vâjâi pe lângă budă în direcția locomotivei.

După ce i s-a stins tropăitul pe hol,

a ieșit din toaletă și s-a pornit către vagonul său cu spatele lipit de perete.

Martin soilea. După ce a încuiat ușa, Martin s-a sculat

203

În capul oaselor, dar el i-a făcut un semn să stea liniștit și el s-a executat imediat. Cum să-i spună oare că îi pândește un mare pericol? Mai ales că atâția oameni au fost jefuiți în trenurile astea. O colegă de-a sa de facultate a fost lăsată doar în cămașă de noapte. I-au luat tot-tot, chiar și pasta de dinți și asta i se întâmplase pe la nouă dimineața. Martin îl privea zăpăcit. Nici el nu știa cum să-l întrebe cine i-a înnegrit ochii și cine i-a pocit fața. A destupat o sticlă de apă și i-a întins-o.

Anton s-a spălat. Răcnetele hoțului prinse să răsunе în spatele ușii lor, în care acesta mai prinse să izbească cu picioarele și pumnii. Înseamnă că nu acționa singur, dacă a aflat unde stăm, se gândi Anton. Oare cine să-i fi spus? Controlorul? Chiar nu-l tăia capul. În curând, trenul se opri într-o gară și coridorul se umplu de oameni și de lumina dulce și aurie a soarelui. Hoțul tăcu.

Sau poate că se dădu pentru o vreme la fund. Anton l-a apucat pe Martin de mână și l-a tras după el afară din tren. S-au ascuns în bufetul gării, de unde nu au ieșit decât după ce trenul s-a urnit din loc. Abia atunci

Vlad i-a zărit, dar deja era prea

târziu ca să mai sară din tren. Totuși, deschise ușa și răcni că o să-l găbuiască el la Chișinău și o să-i facă pifie.

Spre marea sa bucurie, trenul dispăru în zare, odată cu ciudățelul ăla de mafot. La ora aia matinală, singurii călători ce străbăteau peronul pustiu erau ei.

Cam pe la jumătatea drumului, Martin se opri și-l întrebă prin semne cine a fost tipul ăla din tren.

— Dracula, i-a răspuns sec Anton.

— Dracula? a rămas tuț americanul.

204

— Da, Dracula.

Într-o clipită, americanul se

îngălbeni la față și, ca să nu cadă, se apucă cu mâna de un stâlp. Peste toate, începură să-i clănțane și maxilarele. Văzându-l cât de tare se speriasse, Anton izbucni în hohote de râs și americanul, încetul cu încetul, își reveni și izbucni și el în hohote de râs. Pe toată lungimea peronului ăla pustiu erau numai ei doi și râdeau în hohote. După ce se liniștiră, americanul a scos două sandvișuri din rucsac și i-a dat unul lui Anton. Hăpăiau din mers, în timp ce se apropiau de clădirea posomorâtă a gării. Următorul tren spre Iași pleca abia peste trei ore și ei au decis să-l aștepte în sala de așteptare unde s-au prăbușit obosiți pe scaunele de sub fereastra ce dădea

spre peron, adormind instantaneu. L-au trezit oamenii care roiau în jur. Lui Anton îi dispăruseră pantofi din picioare.

Nu însă și ciorapii săi negri, rupți la degete. Cineva i-i șutise, în timp ce dormea. Mai mult decât furtul pantoflor îl neliniștea faptul că dispăruse și Martin din sala de așteptare. Prin minte îi umblau cele mai întunecate presimțiri. Oare nu s-a dat jos Vlad din tren și oare nu l-a răpit pe american? Când deja se pregătea să se scoale în picioare pentru a-l căuta pe șeful gării ca să-l anunțe că a dispărut un american, apăru și

Martin. După mirosul pe care-l răspândea înțelese imediat că a trecut

prin toaleta gării. Se uita la Martin și constată că acesta era încălțat. Oare de ce nu i-au sfeterisit și lui pantofi din picioare, mai ales că ai lui sunt cu mult mai buni? îi trecu lui Anton prin cap. Să nu le fi convenit oare mărimea? Sau poate că Martin îi surprinse când îi scoteau pantofi din picioare și-i

205

puse pe fugă? Necunoscând engleza, Anton își dădu seama că nu are cum să dezlege misterul și își ascunse picioarele în spatele genții. Dar Martin îi întinse o pereche nou-nouță de pantof Klarcks pe care i-a scos din rucsac. Erau pantofi săi și lui Anton îi erau cu mult prea mari. Îi erau așa de mari, încât patina în ei. Ca să poată

merge, și-a băgat niște ghemetoace de hârtie, făcute din foile pe care le-a luat pentru a scrie poezii, în boturi și așa a putut ieși din sala de așteptare, fără ca cineva să-l arate cu degetul. Cu toate astea, Anton abia se mișca. Mai mult se târa decât mergea, nereușind să țină pasul cu Martin, care ajunsese deja în fața panoului cu mersul trenurilor. Acceleratul de

Iași tocmai plecase, iar următorul tren era un personal și urma să vină hăt peste cinci ore. Ca să nu cadă pradă disperării, Anton i-a făcut un semn lui Martin să-l urmeze. Afară, Anton s-a descălțat de pantof și s-a pornit să traverseze orașul desculț, spre indignarea unor cetățeni și a unei

patrula a poliției, care, însă, l-a lăsat în ploile lui, văzându-l cu pantofi în mâini. La ieșirea din oraș, s-a încălțat și s-au pus pe votat mașini. Mașinile, majoritatea foarte scumpe, vâjâiau pe șosea într-o veselie. Cu cât erau mai luxoase, cu atât zburau mai iute. Doar o Dacie ruginie frână în dreptul lor. Un șofer cu o față rubicondă răcni prin portiera întredeschisă:

— Unde merjeți?

— La Iași.

— Eu merg doar până la Vaslui.

— E bine și până la Vaslui, exclamă Anton și au urcat. Martin în spate și Anton în față. Din una în

206

alta, șoferul le mărturisi că azi e

cumătria fului său, Decebal. Din ei doi, numai Anton pricepu despre ce-i vorba, cu toate că șoferul i se adresa mai mult lui

Martin decât lui Anton. Apoi, niciuna, nici alta, îi întrebă de unde sunt.

— Eu sunt din Târgu Secuiesc, iar el e american din

Chicago și nu o taie deloc pe românește.

Pe dată, șoferului i s-au aprins ochii și îi întrebă dacă ar fi de acord să-i ia de cumătri, întrucât din

America și din Târgu Secuiesc nu are niciun cumătru.

— Ei, ce ziceți, sunteți de acord?

— Eu aș fi de acord, numai că noi

mergem la Iași.

— După cumătrie, vă duc eu până la Iași cu mașina.

— În cazul ăsta, primesc.

— And you? i se adresa șoferul lui Martin.

— What is cumătrie?

Domnul Ionel încercă să-i explice, dar Martin nu pricepea nimic, dar, totuși, îi spuse că-i de acord.

Acceptul său îl înveseli pe domnul Ionel, care le strânse îndelung mâinile. Ei nu se mai săturau de vorbă, deși aproape că nu se cunoșteau, și Anton se îngrijoră un pic, temându-se să nu pună ceva la cale contra sa.

Da' de unde. Pur și simplu, domn Ionel fusese o vreme bucătar pe un vas

american și o dată a trecut și prin Chicago.

Todireștiul domnului Ionel, care se așa cam la vreo zece kilometri de Vaslui, era cufundat în ceață. Unde și unde, mai ardea câte o fereastră și, când și când, mai lătra câte un câine. Foarte multe case aveau acoperișuri gri, iar alea cu acoperișuri roșii sau albastre

207

păreau niște excepții stranii. Todireștiul se răsfra pe dealuri ca un acordeon. Au coborât în fața unei case verzi și au intrat într-o ogradă luminată, amestecându-se cu lumea care stătea ciucure în picioare în fața unor mese burdușite cu mâncare de-ți

luau ochii.

Oamenii nu s-au așezat decât după ce s-a așezat domnul Ionel în capul mesei, fancat de Anton și Martin.

Toți voiau să ciocnească cu ei. Dar mai ales cu Martin, căci Martin era curiozitatea serii, fiind primul american care călca în satul lor. Veniseră și vecinii să-l vadă și câțiva i-au strâns mâna și l-au pipăit, ca în poezia aia a lui Arghezi.

Clătinându-se, Martin ieși după domn Ionel și

Anton. Mergeau în șir indian spre toaletă. Nu era o idee rea. După, s-au spălat pe mâini la o chiuvetă de sub un dud înforit și, în timp ce-și aștepta rândul, Anton o zări pe soția lui domn

Ionel mulgând vaca sub un măr parfumat. Petrecerea ca petrecerea, dar vaca trebuia neapărat mulsă. În curte, lumea chefuia, iar în grădină, soția domului Ionel mulgea vaca. Cum o văzu, lui Martin începură să-i sticlească ochii și se aplecă spre doamna Oana, întrebând-o te miri ce în engleză, aceasta a dat bucuros din cap și imediat i-a cedat locul și Martin s-a așezat pe scăunelul ei pitic.

Abia a apucat ugerul cu mâna, că s-a auzit o rumoare crescândă în spatele său. Oamenii se îngrămădiseră ca la urs ca să-l vadă pe american mulgând vaca. Noutatea era dublă. Pentru prima dată vedeau un american în

Todirești și tot pentru prima dată îl vedeau mulgând o vacă. O tânără i-a făcut o poză cum mulgea vaca, cu

208

toate că Martin nu o prea avea cu mulsul vacii, dovadă fiind căldarea goală, americanul nereușind să stoarcă nici măcar o picătură de lapte. Ca să-l ajute, Anton a strâns ugerul cu degetele, dar nici el nu reuși să scoată vreo picătură de lapte. O femeie îi arată cu degetul și exclamă cu voce tare: „Da tari tâmpiți mai sunt și americanii ăștia, dacă nici măcar o vacă nu se pricep s-o mulgî!” O altă femeie a țistuit-o. Dar ea o ținea una și bună că americanii sunt proști ca noaptea, neștiind că Anton nu e american și că înțelege tot ce spune.

Aceleași comentarii Anton le auzi și în drum unde ieși să fumeze o țigară. Cineva îl confundă cu Martin și îl făcu handicapat.

— Hei, tată, da uită-te ci urât mai ești. Îmi vini s-o iau la fugă, când îl văd. Undi mai pui că seamănă și cu un prostălău. Di ci și-a luat cumătrul Ionel asemenea ciudați, chiar nu înțeleg? Doar ca să și fudulească? Aista pare și aibî buzunareli ciuruiti, crezi că are bani și punî pi masă? Chiar, sunt curioasă, cam cât o să punî neghiobul ista pi masî?

Nu faptul că îl porcăise cum îi venise la gură îl deranjase pe Anton, ci că îi răsese în față, ceea ce îl făcu să-și arunce țigara și să i-o trântească pe

românește că i-a rămas o pată de smântână pe nas și, din clipa aia, femeia nu a mai știut pe unde să-și ascundă nasul și a fugit în drum. Ba chiar mai mult decât atât, a dispărut și de la cumătrie. Cel puțin, Anton nu o mai depistă la masa aia lungă, la care stăteau așezați cumătri ca bobițele de poamă într-un strugure. Martin își făcea poze cu ugerul vacii în mână. Doamnei Oana însă i-a

209

crăpat răbdarea și l-a rugat în engleză să-i elibereze locul și, în doar câteva minute, umplu căldarea cu lapte, spre uluiala lui Martin și a lui Anton. În plus, Anton rămase mască auzind-o vorbind engleza. De unde

oare? Oare să fi fost și ea cu domn Ionel pe corabie? se întrebă Anton, dar nu îndrăzni s-o întrebe pe doamna Oana de unde a învățat așa de bine engleza și, revenit la masă, iar se puse pe mâncat. S-a oprit din înfulecat doar când s-a început strânsul banilor, dar nea Ionel le returnă banii, cu toate că Martin i-a întins

400 de dolari, iar Anton, 50. Le-a întors banii, dar, în schimb, le ceru să țină un toast. Primul vorbi Martin, frește, în engleză, iar nea Ionel traducea, și, din când în când, lumea îl întrerupea ca să aplaude îndelung.

După american, vorbi Anton, dar pe el nimeni nu-l ascultă, nici măcar domn Ionel. Doar Martin, care nu

pricepea o iotă în română.

Orele se făcură foarte mici și domnul Ionel l-a trezit din somn pe un băiat de al său și îi ceru să-i repadă cu mașina la Iași. Înainte să părăsească cumătria, Anton fugi până în tindă și se descălță de pantofi americanului, schimbându-i pe o pereche de pantof mai mici, pe care îi găsi în prag, cu toate că aceștia, comparativ cu pantofi lui Martin, erau niște jafuri de pantof, dar îi veneau de minune și asta conta cel mai mult. Acum era important ca să nu fe prins cu rața în traistă, se gândi Anton și, hop, urcă pe șestache, fără să-și mai ia rămas-bun de la cumătri, în caroserie. Când te miri ce țăran o să descopere că a rămas fără încălțăminte,

noi o să fim deja departe, se liniști Anton.

210

Cu ochii cârpiți de somn, au trecut pe sub un ceas enorm ce spânzura deasupra intrării în clădirea gării, ale cărui limbi alunecau către ora trei. Deci era, nici mai mult, dar nici mai puțin, decât ora trei. Cât ai pocni din degete, i-a înconjurat o laie de puradei balaoacheși, trăgându-i de mânecă să cumpere un buchet de trandafri roșii. Alergau roată de la Anton la Martin și înapoi ca într-un dans sălbatic și ancestral, cu frele alea subțiri de trandafri sângerii în brațe, răcnind, când unul, când altul.

— Domnișorule, hai ia, mânca-ți-

aș, foarea asta frumoasă de la mine ca să-i bucuri ochisorii soției.

Pe clipă ce trecea, erau tot mai mulți zgâmboi. Și toți se țineau coadă de Anton și de Martin, insistând să cumpere trandafri. Descoperind că trenul spre

Chișinău pleca într-o oră și jumătate de la cealaltă gară, de la Nicolina, au ieșit afară în pas alergător. Dar și puradeii au băgat viteză, împresurându-i din toate părțile. Au urcat cât ai zice pește, într-un taxi ce stătea cu portierele deschise în fața gării. În timp ce ținăii pocneau cu mâinile în ferestre, Anton i-a strigat șoferului smead și mustăcios, ce bătea darabana în volanul unsuros, să-i ducă

cât mai repede la Nicolina. Cam peste vreo cinci minute, șoferul ăla cu ochi obraznici și buze borcănate frână în pragul unei bombe gălăgioase, în care răsunau manele, și îi anunță ritos:

— Nicolina e în spatele barului.

— Știu, i-a spus Anton. Cât vă datorăm?

— Un milion! a tunat tipul și abia acum Anton observă că acesta avea niște mustăți negre ca noaptea și zburlite.

211

— Cât? a repetat Anton cu o voce gâtuită.

— Un milion.

— Asta-i jaf la drumul mare, domle Cu un milion poți ajunge și până la

București.

— Țsta e tariful, șefule. Hai, uită-te că e afșat pe ușă, dacă nu mă crezi.

Anton a ieșit din habitacul cu niște ochi exofalmici. Într-adevăr, pe ușa taxiului, tariful era indicat.

Ceea ce înseamnă că pur și simplu au luat o țeapă pe propria lor barbă. Totuși, lucrul ăsta nu l-a încurcat să strige la tip.

— Niciodată nu ai să pupi tu de la noi banii ăștia, nenicule, niciodată. Cel mult, îți pot da cincizeci de lei, adică prețul real al călătoriei, dar nu mai mult.

Niciuna, nici două, țiganul își chemă colegii prin stație. În câteva secunde, Anton și Martin se trezără în

mijlocul a vreo zece taxiuri, cu claxoanele pornite. O haită de șoferi, cu bâte în mâini, se cocoșau în jurul lor, strigându-le să scoată mai repede lovelele.

Unul dintre ei îi făcu ruși împuțiți și își făcu vânt să-l izbească pe Anton cu pumnul în linguriță, dar, totuși, în ultimul moment, se răzgândi. Pe neașteptate, lui

Anton îi pică fsa că șoferii și puradeii din gară erau o apă și, probabil, că i-au vânat încă din clipa când

Ciprian i-a lăsat în fața gării. Auzind că vor să meargă la Nicolina, s-o fi gândit că sunt moldoveni, adică o pradă sigură, și s-au pus să-i

urmărească. Probabil că, până acum, scenariul lor nu a dat greș niciodată și în plasă le-or fi căzut destui moldoveni, odată ce acționau cu atâta sânge rece; nici măcar crâcneala lui Anton nu-i surprindea; adică protestul lui era

212

prevăzut în scenariu. Așadar, schema era foarte simplă și aceasta fusese exersată pe foarte mulți moldoveni, care, vrând să scape de puradeii care-i sufocau cu florile lor, săreau în primul taxi pe care-l vedeau în fața gării. Numai Martin nu înțelegea ce se petrece și se uita cu niște ochi bulbucați la Anton, care nu putea să-i explice ce se întâmplă, neavând vocabular pentru asta. Un alt

taximetrist cu mustață zburlită l-a apucat pe Anton de subsuori și a început să-l ridice în aer, după care-l izbi de pământ și atunci Anton a scos din portmoneu un teanc de hârtii a câte zece lei, i le-a aruncat în față și bancnotele alea s-au împrăștiat peste tot, ca niște pui de găină într-o grădină de roșii, și câțiva tipi s-au apucat să le strângă de-a bușilea. Au încercat s-o rupă la fugă, dar alți câțiva taximetriști le-au barat drumul.

— Sunt doar a suta parte din grăunțele pe care ni le datorați, a țipat unul dintre ei și un altul l-a izbit pe Anton cu un pumn în burtă și atunci lui Martin i-a crăpat răbdarea și a ridicat un mare hai, urlând la ei în engleză.

Auzind vorbe în engleză, într-o clipă tipii s-au făcut nevăzuți, dispărând la fel de repede cum dispar gazele de eșapament în atmosferă, lăsându-i pe

Anton și Martin singuri în mijlocul străzii. După cum se vede treaba, își spuse Anton, în România, până și bandițerii cei mai mărunți au un respect exagerat față de occidentali sau față de oricine o rupe în engleză.

Dacă vrei să nu o iei la moacă în România, e musai să știi engleza, își mai spuse în sinea sa Anton, încă nevenindu-i să-și creadă ochilor că au putut scăpa cu părul întreg din labele mafețelor ăia din Iași.

213

După ce și-au cumpărat bilete, au

vrut și ei să moțăie un pic, dar sala de așteptare era plină buză cu oameni chirciți în cele mai neverosimile poziții; cei mai băfoși sforăiau pe bănci, cu capetele pe genți; iar cei mai nenorocoși se ciuciuliseră pe betonul alburiu și algid al podelei, făcând eforturi supraomenești să adoarmă. Un bărbat cu luna în ceafă dormea încovrigat pe pervazul ferestrei, iar un altul, cu părul înforit, dormea cu capul lipit de un calorifer. Cel mai tare suferea un tânăr care se întorcea pe mică pe ceas de pe o parte pe alta, fără să-și mai poată găsi poziția potrivită pentru a adormi. Anton și Martin au ajuns la picioarele unei bănci, pe care stătea o femeie borțoasă, cu ochii

înroșiți de nesomn, după care au ieșit afară, dar nici acolo nu au găsit vreun loc liber, întrucât toate băncile de pe peron erau ocupate de zeci de adolescenți pirpirii, probabil liceeni la Iași. De aia, poetul și americanul au revenit în sala de așteptare, sărind cu mare grijă peste trupurile adormite, în căutarea unui ungher liber. În sfârșit, au dat de un colț liber lângă baie și s-au culcat cu capurile pe genți, adormind subit. Larma pe care o răspândeau în jurul lor oamenii ce părăseau sala l-a trezit pe Anton din somn. S-a pornit să-l caute pe Martin care nu era nicăieri. L-a găsit în fața clădirii, uitându-se speriat la oamenii care intrau în vârful picioarelor într-o sală strâmtă și

metalică, ce semăna foarte mult cu o colivie pentru papagali. Pe neprins de veste, s-au trezit în fața unui vameș.

— Unde merge domnul? l-a întrebat acesta pe Martin, care l-a privit încurcat și i-a răspuns în

214

engleză. Pe loc, vameșul și-a îndulcit vocea și a trecut și el la engleză.

— Doesnt mister know English? Is mister American?

Could you tell me where are you going? i-a repetat vameșul lui Martin, dar, de data asta, cu o voce onctuoasă.

— To Chișinău, i-a zis Martin.

— Did you like România?

— Yes, i-a confirmat Martin, cu un

glas răgușit, în timp ce își ștergea pantofi cu o cârpă.

Vameșul i-a zâmbit și l-a condus până dincolo de cordon.

— Have a nice trip! It was an honor to meet you!

Apoi s-a întors spre Anton, căruia i se adresă cu o voce îngroșată și metalică, pentru că se vede că nu și-a dat seama că sunt împreună.

— Ce ați făcut în România?

— Drept să vă spun, am băut o bere, i-a trântit-o în silă Anton.

Declarația sa l-a indispus pe vameș.

— De ce ești obraznic, domnule?

— A spune adevărul înseamnă oare a fi obraznic?

Gradatul îi scormoni pașaportul cu niște ochi batjocoritori, după care îi spuse:

— Îți lipsește o ștampilă de trecere a graniței, iar asta înseamnă că ar trebui să-mi explici de ce ai trecut de douăsprezece ori granița, dar ai numai unsprezece ștampile în pașaport. Și mai repede, dacă vrei să treci granița. Îmi poți explica sau nu?

— Nu.

— Atunci cum să-ți dau drumul să treci frontiera?

215

— Adică nu mă lăsați să mă întorc acasă?

— Nu încerca să mă iei la sentimente și nu bloca circulația că, din

cauza ta, oamenii nu pot să avanseze.

Haide-hai, dispari mai repede. Ce mai stai?

Martin reveni în sală și se porni val-vârtej spre vameș.

— Nu e voie, dom le! încercă să-l oprească un tip cu o față unsuroaă.

— What did you say? îl dădu într-o parte Martin pe tip și se apropie de vameșul care nu-l lăsa pe Anton să treacă granița. We are together.

— With this lord?

— Yes, we re together. He is my guide and I will not go anywhere without him.

— În that case, pass. Certainly. He can go.

— Trebuia să-mi spuneți din capul

locului că sunteți împreună, i se adresa vameșul cu o voce mieroasă lui Anton și-l invită să meargă mai departe. Oricum ar fi, eu vă doresc drum bun, domnule, le mai spuse el și îi conduse spre trenul care pufăia în gară, cărându-le rucsacul și geanta.

În compartimentul în care au intrat, un adolescent sfrijit și coșuros asculta manele la mobil pe patul de deasupra. Nu a oprit mobilul decât în vama moldovenească și l-a pornit iar după ce au ieșit din Ungheni, dar, de data asta, se puse pe ascultat niște cântece banditești rusești.

Printre cei care coborau din tren, erau Anton și

Martin, cu capetele rotindu-și-le în

toate părțile, de

216

parcă ar fi căutat pe cineva. De fapt, căutau un taxi liber. Într-o clipită, îi împresurară taximetriștii, propunându-și serviciile. Dintre zecile de taxiuri care i-au înconjurat, au urcat într-o Volgă lucioasă. În habitacul răsuna Radio Semi. Dar șoferul îi îndemna să-l voteze pe Iurie Roșca.

— Toți șeialții democrați sunt niște pidaraști, blea.

Sunt niște kaghebiști nenoroșiți. Ați auzât cum a fost prinsă nevasta lui Valeriu Matei cu rața în sac la vamă?

Da di Dabija, Vieru sau Lari, și să mai spun? Sunt niște profitori ordinari. Eu numai în Iurie Roșca mai am

încredere. Numai Iurie Roșca mai poate să facă unirea, blea, și nu Lari care a dat bir cu fugiții în România.

Dacă-i așa de curajoasă și nu a rămas aișia să lupte alături de Iurie Roșca pe baricadi, perora șoferul, și, dintr-odată, se întoarce spre Martin și îl întreabă: Sau matali crezi altceva?

— I dont understand Romanian.

— Tradu-i, matala, că Iurie Roșca este cel mai bun român din Basarabia. Este un mare naționalist. Ar trebui neapărat să-l cunoască, îl îndemna șoferul pe

Anton și asta în timp ce la Radio Semi răsună sloganul

Tioplâi veter na Radio Semi.

Ce mai, și lui Anton îi plăcea foarte

tare Iurie

Roșca, dar nu-i plăcea Radio Semi.

S-au dat jos în fața cinematografului Patria, în care rula un film american în limba rusă. L-au ocolit. Au ocolit și coloană de veterani, cu drapele roșii deasupra capului, ce trecea prin fața cinemaului. Bătrâni soldați și ofțeri sovietici, cu pieptul zornăind de

217

medalii, foști nomenclaturiști și foarte multe babe, răcneau smerti rumânov și râdeau între ei. Printre ei, Anton l-a recunoscut pe Valentin Neniță, unul dintre șefi agenției Basa-Press și s-a ascuns în spatele lui

Martin, pentru a nu da ochii cu

acesta. Anton îl cunoscuse pe la sfârșitul anilor '80, dar, pe atunci, acesta era un mare disident. Odată, chiar l-a vizitat acasă, în

Grătiești, ca să-și exprime admirația pentru că a avut curajul să monteze Clopotnița lui Ion Druță. Și acum, na, e cu comuniștii, se perplexă Anton. Și-a stăpânit primul impuls ca să meargă și să-i dea una la bot și i-a lăsat pe demonstranții roșii, de altfel îmbrăcați foarte gomos, să-i depășească. Și Martin îi privea cu curiozitate și îi fotografa zelos. Iar drapelele făceau fâș-fâș în aer. Parcă nevrând, Martin l-a urmat pe Anton pe

Aleea Clasicilor, unde busturile erau atât de înnegrite de ploi și de

patinate, încât se pierduse orice diferență dintre ele; nici dacă ai fi băgat mâna în foc nu ai fi putut spune cu exactitate care e bustul lui Neculce și care e al lui Asachi sau al lui B.P. Hașdeu. Martin îi mai fotografe o dată pe comuniștii moldoveni care curgeau în râuri spre Teatrul de Operă și Balet. Da mulți mai sunt, își spuse îngrozit Anton și se gândi că, într-adevăr, numai Iurie Roșca i-ar mai putea scăpa de comuniști, care se înmulțeau în fața scuarul din fața

Teatrului de Operă și Balet ca pecinginea. Apoi îl văzu și pe Iurie Roșca, în mijlocul unei mulțimi nervoase, adunate în jurul bustului lui Eminescu, cu tricolore în mâini. Iurie

Roșca le arăta cu mâna spre marea de comuniști și părea a fi foarte îngrijorat. Alături de el, stătea Vlad Cubreacov, care le vorbea oamenilor cu o

218

voce bărbătească, asigurându-i că ei nu vor permite niciodată ca balaurul roșu să revină la putere. Când îl văzu pe Cubreacov, în minte îi țâșni o amintire dureroasă și odată cu ea îl năpădăi un val de rușine, fiindcă, într-o bună zi, el i-a mâncat colacul lui Vlad

Cubreacov. Și asta se întâmplase de mult, pe când făcea prima facultate la Chișinău și stătea în aceeași cameră cu acest neînfricat luptător pentru cauza românismului. Ei bine, Vlad își înfrumusețase peretele de deasupra

patului său în culori naționale, agățând pe el un ștergar, încondeiat de fie de busuioc și punând în mijlocul lui un colac pe care, Anton îl scoase într-o bună zi și îl mâncase, dar îl mâncase pentru că i se terminaseră banii și dăduse foamea peste el. De atunci, ori de câte ori îl zărea pe Vlad, îl apuca rușinea. Cu atât mai mult cu cât, între timp, și Vlad însuși a ajuns să fie un simbol al mișcării naționale basarabene, pe care o susținea cu ambele mâini Anton.

Ținu să se îndepărteze de mulțimea care viermuia în jurul celor doi fruntași neînfricați pentru a uita de acea amintire neplăcută.

În fața hotelului Codru, și-au

scuturat îndelung mâinile și s-au îmbrățișat. Însă niciunul dintre ei nu se grăbea să plece și s-au îmbrățișat iar. Apoi Martin a luat-o cu pași mărunți spre hotel, iar Anton spre parc, dar, după câțiva pași, Martin l-a strigat pe nume pe ghidul său și se îndreptă spre el, cu un plic sidefu și foșnitor în mână. Anton îl deschise. Înăuntrul lui văzu două sute de dolari, acesta fiind onorariul său pentru

219

că l-a condus pe Martin până la Chișinău. Deci Cătălin

Bod nu-l mințise în bomba aia zgomotoasă, unde se făcuseră muci cu whisky, când l-a asigurat că va primi un onorar, după ce îl va lăsa pe Martin în

fața hotelului Codru din Chișinău, se gândi Anton. Și-a băgat banii în buzunarul din spate al bulgilor, dar Martin i-a sugerat prin semne să-i vâre în buzunarul din față al blugilor. Apoi iar s-au despărțit. Lui Anton chiar îi părea rău că se despărțeau, fiindcă începuse să țină la

Martin. Îi părea rău că nu o să-l mai vadă, așa cum îți poate părea rău când te desparți de un prieten foarte bun cu care ai stat nopți întregi de vorbă. După ce au bătut atâta amar de drum împreună, acum americanul nu i se mai părea chiar așa de nesuferit. Ba chiar dimpotrivă. Martin s-a lovit cu palma de frunte și i-a făcut un semn să intre în hotel. Anton l-a fancat spre

recepție. O blondă devorantă le ieși în față și americanul îi spuse te miri ce în engleză și aceasta îi dădu o cheie. Americanul își luă rucsacul și urcă scările, iar frumoasa recepționeră se întoarse spre Anton și îi spuse:

— Prietzenul dumnevoastră vă rogă să-l așteptați în hol, cât tzimp o să urce în cameră ca să-și lase bagajele. Pofzim, așezați-vă în fotoliu.

Anton îi urmă sugestia și se așeză într-un fotoliu verde, cu ochii cufundați în ochii maritimi ai frumoasei recepționere, în care-i cădea o șuviță răzvrătită din părul ei cârlionțat de culoarea forii-soarelui, pe care ea o aruncă invariabil într-o parte. Blonda își întoarse capul spre scările pe care le

cobora Martin și un parfum răscolitor
de bobite de fragă coapte îl izbi

220

pe Anton în nări, învăluindu-l din
toate părțile. Cât ai pocni din degete,
Martin se opri între ei doi, fitrând
parfumul. Acum, deși îi traducea lui
Anton, blonda îl răscolea cu privirile pe
Martin.

— Cea mai frumoasă călătorie pe
care am făcut-o vreodată în viața me a
fost cea cu tzine, i-a tradus fata lui
Aton, dar i-a surâs lui Martin. Înaintze
să ne despărțim, hai la o bere.

Insistența cu care americanul
ținea morțiș să bea o bere
moldovenească împreună cu Anton ca
să ale dacă aceasta e mai bună sau nu

decât Killkinesul o contrarie un pic pe frumoasa recepționeră care-l mânca din ochi, nu altceva. Văzând asta, Anton vru să-i lase singuri, dar americanul nu vru să-i dea voie să plece, fiindcă ținea neapărat să-i facă cinste lui Anton cu o bere moldovenească.

— Dar berea moldovenească e o poșircă.

— Atzunci hai să bem o bere românească? nu se dădu bătut Martin.

— Din păcate, bere românească în țara asta nu ai să găsești nici cu lumânarea. În schimb, bere rusească există cât cuprinde, dar eu din principiu nu beau bere rusească, fiindcă e rusească, iar rușii, știi toată povestea. Totuși, uneori se mai găsește bere

nemțească. Uite, bere nemțească aș bea.

Anton observă surprins că blonda aia cu picioare lungi și cu un mijloc mlădios păli. Ba mai mult decât atât, se uită speriată în părți ca și cum se temea să nu-i fi auzit cineva. Probabil că-i place berea rusească sau... Rusia, odată ce s-a speriat așa de tare, 221

conchise Anton. Avu impresia că sărise peste adagiile sale despre berea românească și rusească, pentru că prea scurtă era varianta englezească a grohotișului său de vorbe. Poate din cauza asta, dar poate din altă cauză, nu a vrut să-i însoțească și s-a retras îmbufnată la recepție. Cu Martin în dreapta sa, care-și căra rucsacul pe

umăr, au ieșit din hotel, intrând pe aleile

Grădinii Publice „Ștefan cel Mare”. Un tip cu bască nu s-a pornit să traverseze intersecția de pe Bodoni decât după ce i-a studiat cu patruzeci de ochi. Cei care treceau strada – bărbați, copii, femei – îi măsurau din cap până în picioare cu suspiciune. Toți se grăbeau să se depășească unii pe alții, de parcă pierdeau trenul. La stopul de la Casei Presei, un bătrân îmbrăcat într-un costum alb aștepta să se facă verde. Cum i-a văzut, i-a cântărit din ochi cu dușmănie, cu toate că nu-i cunoștea. Vânzătoarea de la care a cumpărat un pachet de țigări a răcnit la Anton, când i-a dat restul.

A strigat și el la o chioșcăreasă care se mocăia să-i dea

Flux-ul. În preajma Casei Presei, toată lumea se holba la toată lumea. Nu era om care să nu-i urmărească din ochi pe ceilalți pietoni care traversau strada Pușkin.

Toți cei care glisau pe strada 31 august se măsurau din priviri cu dispreț. Oriunde își întorcea capul, cineva neapărat se chiora la el cu ură sau cu dezgust, constată Anton. Un troleibuzist urla la un microbuzist, iar ăsta, la rândul său, la un taximetrist și ultimul la un biciclist, care dădu peste Anton. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Anton se ridică de jos și își continuă drumul alături de Martin, care

se uita amuzat și surprins la tot ce vedea în jurul său. Chiar și pe moșul

222

care se chiorî la ei pe strada Vlaicu Pârcălab îl privi înveselit. Se vede că-l distra tot ceea ce vedea pe străzile

Chișinăului, iar Anton nu-și putea da seama dacă asta e de bine sau de rău.

S-au oprit la Fulgușor, la coadă, în urma unor bătrâni cu plete și și-au comandat două beri moldovenești. Reveniți cu halbele în mână pe terasă, au constatat că, între timp, toate mesele libere fuseseră ocupate de către niște tipi care stăteau cu degetele în gură și numărau ciorile care zburau pe deasupra cafenelei, fără să aibă barem

un pahar cu apă în față și treaba asta tare-l mai amuza pe Martin. Pe unii dintre cei care ocupaseră mesele fără să-și fi luat nimic Anton îi cunoștea și știa și ce așteptări aveau.

Cei mai faimoși dintre ei erau poetul Eugen Cioclea și actorul Gheorghe Grâu, care stăteau împreună la o masă goală, de lângă toaletă, așteptând să apară vreun cunoscut ca să le facă cinste cu o cafea și o tartină. Sau poate cu ceva și mai consistent. La o altă masă, Nelu Apostolachioaie stătea singur și zgâria o hârtie. De când îl știa Anton, acesta dormea pe la prieteni și cunoscuți, în fiecare noapte la altcineva, iar la Fulgușor venea ca să-și facă vreun nou prieten la care să

poată rămâne peste noapte. La o altă masă scriitorul Ion Vădana mânca semințe de foarea-soarelui cu doi studenți de la pictură pe care-i chema

Radu. Se pare că scriitorului nu-i convenea ceva, odată ce începu să înjure și să trântescă cu pumnul în masă. Anton și Martin s-au așezat pe bordură, nemaisperând că se va mai elibera vreodată o masă. Un

223

bărbat rubicond și cu niște ochi exofalmici îi strigă să vină la masa lui:

— Hei, Anton, chiar nu mă cunoști? Sunt Bogdan, prietenul lui Silviu Iuga. Ne-am întâlnit o dată la

Brașov, în Cerbul, unde ne-am făcut drojdie împreună. Chiar nu-ți

amintești?

Cu toate că Anton nu-și aminti nimic, îi puse bărbi că da, sigur că da, își amintește prea bine de acea întâlnire frumoasă și simulă o bucurie sinceră și furtunoasă. Martin dispăru la budă, de unde reveni cu obrazii îmbujorați. Profitând de reîntoarcerea americanului, Anton îi lăsă în doi, prefăcându-se că vrea să meargă și el la budă, dar, de fapt, merse nu pentru a face pipi, ci pentru a încerca să-și amintească în liniște cine e tipul, dar nu-și aminti. Rămași în doi, Bogdan afă că

Martin e american. Imediat, pe yankeu l-au împresurat și Cioclea, Grâu sau Nelu Apostolochioaie. Când

Anton reveni de la toaletă, îi găsi pe aceștia cu câte o bere în mână, ceea ce înseamnă că, epilogă Anton, Martin îi servise cu câte un Chișinău. Grâu, Cioclea și Apostolochioaie se zgâiau cu gura căscată la american, care își sorbea berea în tăcere și îi privea amuzat.

Văzându-l pe Anton, cei trei și-au amintit că-l cunosc și au tăbărât asupra lui ca să-l roage pe american să le împrumute până mâine o sută de dolari și să le mai facă cinste cu o friptură și cu un coniac. Cum însă nici

Anton nu știa engleza, cei trei prieteni au fost nevoiți să-și înghită întrebarea și să înghită în sec. Totuși, la coniac americanul reacționează și îi ceru

prin semne chelneriței, care, de asemenea, nu știa engleza, să le aducă o sticlă de coniac. Anton nu era prea bucuros

224

să-i reîntâlnească și ei și-au dat seama de asta și s-au cărat, Cioclea cu sticla de coniac la subsuoară și Grâu cu o chitară în spate și cu un trandafir după ureche.

Între cei doi vlăjgani, Apostolochioaie era ca între două acolade. Nu peste mult, se cără și Bogdan, dar nu înainte de a-l ruga din tot sufletul să-i transmită salutări lui Silviu Iuga, când o să-l vadă. Lui Martin iar îi veni să meargă la toaletă și Anton a rămas singur. Între timp, un ziarist

din Iași - unul Liviu Druguș - care lucra la ziarul Moldova Suverană din Chișinău, s-a așezat în fața lui și, niciuna, nici două, îl întrebă pe

Anton.

— Hei, ia spune-mi tu ce ești?

— Adică?

— Ești moldovan, rus sau român?

— Sunt român.

— Dacă ești român, atunci ia spune-mi care e varianta bună: sândviș sau sandvici?

— Sândviș.

— Da' de unde. Corect e sandvici.

În plus, se luă și de accentul lui Anton, îl acuză că vorbește afectat și-l mai acuză că pocește româna. Scurt pe doi, îi refuza dreptul de-a se numi

român și îi ceru să se mulțumească cu faptul că e moldovean. Adică să-și vadă vârful nasului și să nu se dea drept ceea ce nu e.

— Nu există patriot în Chișinău care să nu fe agramat. Hai, dacă susții că ești român, ia zi, cum se scrie de-a v-ați ascunselea?

Era așa de pornit, că nu se mai putea opri.

— Hai, zi, cum se scrie de-a v-ați ascunselea?

Legat, prin liniuță sau, poate, altfel? Tu nici măcar

225

cum se scrie de-a v-ați ascunselea nu știi, da' vrei unire. Care unire, bă? Să mă unesc cu un semidoct?

După ce apăru Martin și Druguș afă că acesta e american din mațe, își plecă nasul. Pe cât de agresiv fusese față de Anton, pe atât de umil se purta cu americanul. Pur și simplu luă apă în gură și nu îndrăznea să-și ridice ochii spre american. Nu peste mult, dispăru cu totul de pe terasă, urmat de prietenii săi de la Basa-Press. Exact înainte de-a începe incartada în bar, provocată de scriitorul Ion Vădană, care răsturnă masă, țipând la cei doi studenți de la pictură, care, întâmplător sau nu, dar purtau același nume.

— Bă, voi sunteți niște semidocti, bă? Voi nu ați citit nicio carte de-a mea, dar vreți să stați cu mine de vorbă! Trișorilor!

Văzând că cei doi tăgăduiau cu vehemență această acuzație, scriitorul apucă un scaun de un picior și începu să-l învâрте deasupra capului, luându-se după cei doi tineri zglobii care nu mai știau cum s-o taie mai repede de pe terasă. Din acel moment, începu alergarea printre mese. Din greșeală, scriitorul agăță cu cotul berea actorului Andrei Sochircă și aceasta căzu pe asfalt, fără să se spargă. Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Andrei o luă și o duse iar la gură. Ca un arcuș pe strunele viorii, așa alerga scriitorul după cei doi studenți de la pictură, trimițându-i din fugă la origini și învinuindu-i că sunt niște semidocti. Studentul mai scânduratic îi înșfăcă lui

Anton sticla din mână și o ridică în aer ca s-o spargă de capul lui Ion Vădană.

Dacă nu ar fi fost Martin pe fază, probabil, că s-ar fi lăsat cu sânge, dar așa, americanul se interpuse între cei

226

doi, strigând, când la unul, când la altul, te miri ce în engleză până când cei doi s-au liniștit și s-au îmbrățișat. Cuvintele englezești acționară asupra scriitorului și studentului la pictură ca un sedativ. Nu numai că aceștia s-au împăcat, dar iar s-au întors la masa lor și iar s-au pus pe ronțăit semințe de foarea-soarelui și pe aruncat cojile pe jos. În curând, li s-au mai alăturat un scenarist de la studioul Moldova-Film și un ziarist pirpiriu de la Tineretul

Moldovei, și ei mari amatori de semințe de foarea-soarelui. Ceilalți de pe terasă s-au așezat în jurul lui Martin de parcă nu mai văzuseră până atunci un american. Toți i-ar fi spus ceva, dacă ar fi știut limba lui Clinton. Până la urmă, o ziaristă care o rupea în engleză a început să o facă pe translatorea.

Acum toată lumea se îmbulzea să-i pună întrebări lui

Martin.

— De unde ești de loc? Și de ce anume ai venit în

Moldova? câți ani ai? Cum ți se par moldovencele?

Cum ți se pare Chișinăul? Știi că moldovenii sunt români?

Întrebările curgeau ca ploaia și

ziarista dădea deja semne de oboseală. Cu toate astea, nu se dădu bătută și, datorită ei, tipii de la Fulgușor au aflat ceea ce

Anton știa de la Cătă Bod, că Martin venise la Chișinău ca să descopere adevărata viață. Suna cam patetic sau poate că și tipa mai pusese ceva de la ea, dar americanul i-a asigurat pe toți cei care-l sorbeau din ochi că anume pentru asta a lăsat confortul american, pentru a descoperi adevărata viață. Taică-său, fiind proprietarul unui restaurant luxos din centrul universitar al

Chicago-ului, unde, uneori, Saul Bellow își bea ceaiul

de dimineață, alături de fel de fel de actori și profesori universitari, i-a asigurat tot confortul necesar. Ce mai, nu e un lucru de colea, dar, cu toate astea, Martin a fugit de acasă. Desigur, fără să le spună a lor să-i unde și de ce, îi asigură Martin cu o bere moldovenească în mână, care îi plăcu atât de mult, că iar le făcu făcu cinste la toată lumea care se îmbulzea la masa lor.

Exceptându-i pe jucătorii de cărți, aproape toată lumea se mutase la masa lor, unde ploua cu sticle și halbe. Ziarista și Martin deja se țineau de mâini. O chema

Maria și lucra la Flux, ceea ce-l făcu pe Anton să creadă că, probabil,

tipul venise în România și Moldova pentru aventuri sexuale sau pentru a-și găsi o femeie.

Una din două. Brusc, ziarista și Martin au început să se pupe, de parcă s-ar fi cunoscut de când Prutul. În schimb, frâiele conversației le preluă Anton, care ținu să ale toată suflarea Fulgușorului cum l-a condus pe american la Chișinău, fără să știe o boabă de engleză.

Un tânăr regizor de film și de spoturi publicitare îl asculta cu ochii holbați. În curând, li se alătură și poetul

Ion Ianculovschi, care abandonase pentru o vreme

Timișoara lui Cornel Ungureanu, la care își făcea doctoratul, pentru a-și

schimba pașaportul, deși ăla vechi mai era valabil. Cu toate astea, poetul voia să-și înlocuiască cele două „e” – un din numele său de familie cu două „k” și să nu mai fie Ion Ianculovschi, ci Ivan

Iankulovski. Primul care plecă de la masa lor fu chiar

Ianculovschi, care se grăbea să prindă autobuzul spre

Briceni pentru a deveni cât mai repede Iankulovski.

Imediat după el, se cără și regizorul de film, cu fața îmbujorată și cu ochii sticloși.

228

În locul celor doi, Andrei Cana de la Europa Liberă se așează pe marginea scaunului și îi invită, cu o gură pungită,

la un interviu în studio. Au mers în patru. Ei trei și Maria, trecând prin scuarul Teatrului Național

„Mihai Eminescu”, unde o laie de indivizi jucau cărți, în frunte cu un fost consilier al președintelui Snegur.

Se pare că acesta juca cel mai bine, pentru că era cel mai relaxat dintre toți. Pe drum, Andrei îi rugă să evite dosarul unirii Moldovei cu România și să nu folosească glotonimele basarabean și român, dacă nu vor ca, din cauza lor, Andrei să-și piardă slujba. „Și încă ceva”, îi mai preveni ziaristul, „să știți că, în 1992, în

Republica Moldova nu a avut loc un război ruso-moldovenesc, ci un conflict armat, conflictul armat de pe

Nistru. Așa e corect din punct de vedere politic. Or, politica postului nostru e imparțialitatea și echidistanța. Noi nu refectăm doar un singur punct de vedere, ci toate care pot exista asupra unui subiect sau altul”, îi instrui Andrei în fața ușii metalice a Europei

Libere, în care nu puteai pătrunde, dacă nu ți se deschidea. „Așadar, noi, cei care lucrăm la Europa Liberă nu trăim în Basarabia, ci în Republica Moldova, iar în Republica Moldova nu locuiesc români, ci moldoveni. Ați înțeles, fraților?”, îi mai instrui ziaristul, după care le deschise larg ușa și îi poți să intre, în ordinea importanței, mai întâi americanul și Anton după. Cât timp Cana a mers ca

să ale dacă studioul e liber, Anton și Martin l-au așteptat într-un hol metalic, împodobit cu fel de fel de desene realizate în cafea. În primul cabinet de lângă intrare, gigantul își

229

redacta revista presei la un computer, dar era așa de prins, că Anton nu a mai îndrăznit să-l deranjeze, cu toate că au făcut facultatea împreună și au stat doi ani chiar în aceeași cameră. Dar ce-a fost a fost. Acum, fiecare cu destinul său. Fiecare preocupat de cariera sa literară și jurnalistică, or, și gigantul era prozator și publicist, tradus chiar și dincolo de ocean. După mulți, Anton nu-i ajungea nici măcar la genunchi.

Oricum ar fi, gigantul avea o scuză: el era așa de furat de munca sa, încât nu-i observase. Iar de aici reiese că întreaga vină că nu s-au salutat îi aparținea lui Anton, care nu se sculă de pe scaun și nu se repezi cu brațele larg desfăcute în părți spre gigantul, ca să-l îmbrățișeze.

Însă și Anton avea o scuză: nu vru să-l deranjeze pe gigantul, care era prea cufundat în apele muncii sale.

Și uite așa întâlnirea dintre ei nu s-a mai produs din cauze obiective. Din sala vecină se auzeau răcnetele unui tip. „Pssst, pe șef l-au apucat pandaliile”, le șopti

Andrei și le făcu un semn să-l urmeze spre studio, de care se apropie

în vârful picioarelor. Șeful îl porcăia pe un știu ce jurnalist pentru un interviu pe care i l-a luat sociologului Mihai Șleahticțhi, care a publicat recent volumul de studii Iluzia libertății în post-totalitarism, în loc să facă un reportaj despre expoziția de ceramică a meșterului popular Ilie Caragoglov din

Taraclia. În opinia șefului, așa ceva era inadmisibil, fiindcă oare când o să mai vină Ilie Caragoglov cu o altă expoziție de ceramică la Chișinău? Tipul era așa de enervat, că răcnetele sale se auzeau și în studio.

Pentru că acesta își înjura subalternul său ca la ușa cortului, trimițându-l chiar și în pulă, ei nu puteau să

Înceapă înregistrarea. La un moment, gălăgia din sala reporterilor amuți și Cana se grăbi să-i bage lui Martin microfonul sub nas, rugându-l, cu o voce pierită, să-i spună cum i se pare Chișinăul.

După interviu, au ieșit fără Cana din studio, pe care șeful îl opri ca să-l șmotreacă nițel. Te miri știe de ce.

Oamenii se scurgeau prin holul Europei Libere ca niște umbre, numai să nu-i zărească bosul. Da' de unde!

Acesta se uita când la Cana, când la cei care se furișau afară din redacție. Nimic nu-i scăpa. Ușierul și-a înclinat adânc capul în fața lor, ca și șmecherii care fumau în prag. Și-a înclinat țâțele

și o blondă ravisantă, a cărei țigară i se topea între degete. Cât ai clipi din ochi, în față le-au răsărit o echipă de la Pro TV, formată dintr-o tipă cu un microfon în mână și un cameraman, care, niciuna, nici două, începu să-i filmeze. Scurgere de informație, nu altceva. Se vedea de la o poștă că veniseră pentru Martin, dar americanul nu mai avea chef de interviuri și a rupt-o la fugă. Cei de la Pro TV

s-au luat după ei. Am traversat curtea în pas alergător, cu jurnaliștii după ei. Ajunși în strada Alexandru cel

Bun, au oprit un taxi galben, și l-au rugat pe șofer să ambaleze imediat motorul.

— Da' unde ați vrea să vă duc?

— Drept înainte, i-a şuiert printre dinţi Anton şi acesta a ambalat motorul, totuşi, un pic cam contrariat că cei de la Pro TV se ţineau grapă de ei, cameramanul îi filma prin fereastra deschisă.

— Am putea oare să scăpăm de domnii ăştia? l-a implorat Anton pe şofer.

231

— Cum să nu, l-a asigurat acesta şi a apăsă pe accelerator, dar şi jurnaliştii au mărit viteza. Şi unii, şi alţii au zburat prin faţa preşedinţiei cu o viteză ameţitoare. La stopul din coasta SIS-ului se făcu roşu şi au frânat. Au frânat şi cei de la Pro TV, care-i filmau prin geamul deschis. Din

clădirea SIS-ului ieși Vlad, tot el și Vovcic, la braț cu unul dintre șefi de la Basa-Press, care avea o mimica jucăușă a feței, ca atunci când povestești un banc, cu un înal imprevizibil. Se pare că povestea un banc tare nostim, fiindcă Vlad îl asculta cu ochii mijiți și cu gura căscată. Că o fi așa, că n-o fi așa, Anton nu avea de unde să știe la sigur, putea doar să presupună. Dar ceea ce știa sigur e că-l văzu pe

Vlad ieșind pe ușa din față a SIS-ului și-l miră că acesta nu încerca să se piardă mai repede în mulțime, dar mergea foarte lent, savurând fiecare cuvânt pe care i-l spunea domnul Vieru.

La intersecția de la Petru Movilă, se produsese un accident sângeros și

jurnaliștii au rămas să le ia interviuri
șoferilor duși cu ambulanța la spital și
la tot felul de gură-cască, buluciți în
jurul mașinilor strivite și așa au putut
scăpa și ei de jurnaliști.

Șoferul asculta muzică rusească, în
limba rusă, cu sonorul la maximum și
lui Anton i se făcu rușine față de
american că și acest taximetrist asculta
Ruskaia

Radio. Nu exista taxi în orașul ăsta
în care ei să fi urcat și să nu fi răsunat
muzică în rusă. Își aminti de

Iurie Roșca. „Numai Iurie Roșca ne
mai poate salva de ruși și numai el îi
mai poate determina pe acești

232

oameni să-și schimbe

mentalitatea”, își spuse în capul său Anton. De aia, eu am să-mi dau votul pentru Iurie

Roșca la alegerile din toamnă și am să-mi conving și părinții să-l voteze, pentru că numai el ne mai poate salva de ruși. Pentru că, dacă el va veni la putere, atunci oamenii iar vor începe să asculte posturi de radio românești în taxiuri, conchise Anton.

Au alunecat prin fața Academiei de Științe, care se înălța obosită și tristă în fruntariile pieței Națiunilor

Unite, întinsă jur împrejurul unui monument al eliberatorilor sovietici ca un covor incolor. În piața

Decebal, Martin vru să coboare. El nu putea să înțeleagă ce căuta

monumentul comandantului bolșevic

Serghei Lazo cu mâna ridicată un pic în sus, de parcă voia să spună: „Nu vă faceți griji, totul o să fe bine”, într-o piață care se chema Decebal. Maria povestindu-i cine era unul și cine era altul. Brusc, îl însenină și pe Anton, că, după '92, singura schimbare care s-a petrecut la Chișinău a fost doar la nivelul ambalajului.

Încolo, toate au rămas la fel: aceleași clădiri, dar mai ales aceleași monumente: monumentul soldaților sovietici eliberatori, monumentul comsomoliștilor, monumentul lui Grigorii Ivanovici Kotovski pe cal și cu sabia la șold, monumentul lui Serghei Lazo. Singura deosebire e că piața unde

se înalță monumentul lui

Lazo nu se mai cheamă Serghei Lazo, ci Decebal, iar cea pe care tâșnește ca o apă împietrită monumentul soldaților sovietici eliberatori nu se mai cheamă Piața

Soldaților Sovietici Eliberatori, ci Piața Națiunilor

Unite. Doar denumirea e alta, dar, în esență, toate au

233

rămas la fel. E destul să zgârii un pic pojghița subțire ca să dai de aceeași apă bâhlită de pe vremuri.

Pe fosta esplanadă a Tineretului, în fața Monumentului Comsomoliștilor, americanului i se făcu rău.

Văzându-i pe înfăcărații

constructori ai socialismului, pe neașteptate, acesta se strică la burtă și vru foarte tare să se cace undeva și nu avea unde, că doar nu putea să se cace în spatele monumentului comsomoliștilor și atunci au urcat iute într-un taxi și s-au pornit să caute prin oraș o vespasiană și, ioc, în oraș nu erau toalete, în schimb, monumente câte vrei, mai toate moștenite din cealaltă epocă. În sfârșit, au dat de o toaletă publică în fosta piață Lenin, din care, totuși, l-au scos pe Lenin și acum piața aia era goală. Martin a coborât în vespasiană cu mâna la gură, iar Anton și Maria au rămas să-l aștepte în capul scărilor pufăind din țigări. Din una dintre cabinele toaletei, americanul o

zbârnâi la mobil pe

Maria și o anunță că în toaletă nu e hârtie igienică.

— De unde să luăm hârtie igienică? îl întrebă

Maria, speriată. Mă duc să cumpăr de la chioșc.

— Lasă că merg eu, îi spuse Anton și se duse la chioșcul din apropiere, dar acolo nu se vindea hârtie igienică și atunci luă un taxi și merse la Gemenii, de unde reveni cât de repede putu cu un vălătuc de hârtie igienică într-o pungă albă și i-l dădu Mariei, care coborî glonte scările și i-l dădu lui Martin care o aștepta cu pantalonii pe vine și cu lacrimi în ochi.

După ce ieși și Martin din toaletă,

s-au întors la

Fulgușor, ca să mai bea o bere.
Cam după a treia sticlă, 234

afară începu să se întunece, iar după a patra, Anton sări iute în picioare speriat că o să scape autobuzul de la nouă. Se sculă în picioare și americanul și Anton realizează că acesta e pulbere. Dar și el era tufă, cu toate că era destul de rezistent la tăvăleală. Totuși, dintre ei doi, cel mai lovit în aripă părea a fi Martin și atunci

Anton l-a apucat de un braț și Maria de altul și l-au scos în stradă. După ei s-au luat cam jumătate dintre chefiu de la Fulgușor. Adică, vreo douăzeci de oameni, dacă nu și mai mulți. Ca să scape de urmăritori, Anton

a convins-o pe Maria să ia un taxi. Nu le-a fost ușor să-l bage pe american în mașină, cum nu le-a fost ușor să se descotorosească de cei care voiau cu orice preț să știe unde pleacă. „Să vedem orașul”, îi anunță

Anton pe cei care nu-l lăsau să închidă portiera, „vedem orașul și după aia ne întoarcem la Fulgușor”. „Și unde stă americanul?” „La Vila Verde”, îi minți Anton cu bună știință. Într-un târziu, reuși să închidă ușa și șoferul demară în mare trombă și tot așa de repede frână când afă că merg doar până la Codru și vru să-i arunce din caroserie. „O să ne duceți la Codru, însă o să vă plătim ca pentru o călătorie la marginea orașului”, îl liniști Anton și

șoferul apăsă din nou pe accelerator. Au coborât în fața hotelului Codru, în care era un întuneric deplin. Ardeau doar două sau trei ferestre, în rest, toate celelalte erau cufundate în beznă. Până și în hol nu ardeau luminile, iar ușa era încuiată și ei au fost nevoiți să bată în ușă cu pumnii.

În sfârșit, le-a deschis blonda aia frumoasă coză, care s-a amărât foarte tare când l-a văzut pe Martin la brațul unei alte femei, dar nu a avut încotro și i-a lăsat să

235

Între. Cu toate astea, nu le-a aprins lumina și i-a lăsat să orbecăiască pe întuneric prin holul hotelului.

Târâș-grăpiș, Anton a ajuns pe

Bănulescu Bodoni și a început să-și future când mâna dreaptă, când mâna stângă, când ambele simultan, în fața taxiurilor goale ce vâjâiau ca vântul în sus pe lângă Liceul

„Mircea Eliade”. Văzut dintr-o parte, așa cum se legăna la marginea străzii, Anton părea o frunză bătută de vânt, gata să se desprindă dintr-un copac și să cadă.

Deodată, dintr-o mașină argintie care frână brusc, țâșni un tip cu o mutră lătareată care se repezi spre el, înjurându-l. Chiar și dacă era tufă, Anton nu putu să nu-l recunoască pe Vlad, care-l înghesui în gardul de fer.

— Caziolule, tu di și ai fujit, blea, di mini, în pula me? Tu și ai crezut,

blea, că eu nu o să dau di tini sau și?

Pe loc, Anton se trezi din beție și o luă la fugă la vale spre Monumentul lui Ștefan cel Mare, cu Vlad sprintând în spatele său și cu mașina aia albă mișcându-se odată cu ei, nici mai repede, dar nici mai încet, ci odată cu ei. Pe neașteptate, între omoplați simți izbitura unui pumn noduros care-l culcă pe asfalt.

După ce se întinse cât era de lung, frână și mașina aia scoichie, cu portierele lipite de bordură. Cățărat cu genunchii pe spinarea lui Anton, Vlad îl înșfăcă de păr și îl izbi de câteva ori cu capul de asfalt. Apoi îl târî în mașină. Îl îmbrânci pe bancheta din spate și trânti portiera. După care mașina se porni

într-o direcție

236

necunoscută, condusă de un tip pe care Anton nu-l cunoștea, dar care era tare șucărit și îl privea acru.

Cu toate că nu avea cine să-l audă, în afară de cei doi, Anton țipă după ajutor. Țipă atât de tare că negustorul de mașini furate îl mai izbi cu un pumn în piept. Îl pocni atât de tare că Anton văzu stele verzi în fața ochilor. Încă mai vedea stele în fața ochilor și după ce l-au dat jos în curtea unei case cufundate în beznă și Vlad, alias Vovcic, prinse să-l întrebe unde s-a oprit americanul la Chișinău.

— Da' eu de unde să știu. Eu l-am condus la

Chișinău, încolo, să dea și o Volgă peste el că nu mă mai interesează, a încercat Anton s-o scalde și, culmea, tipul nu insistă sau poate că deja afase unde s-a oprit Martin. Hodoronc-tronc, îl pocni cu un picior în coaie și, în timp ce-l pocnea, îi căzu din buzunar portmoneul, un portmoneu maro, care, de fapt, era portmoneul lui Anton, pe care acesta era sigur că-l pierduse în Brașov în urmă cu vreo săptămână și ceva, dar, după cum se vede treaba, nu-l pierduse, ci Vlad i-l șutise. Cine ar fi crezut! Văzându-și portmoneul rostogolit pe asfalt, lui Anton i se aprinse un bec în cap că banii care-i dispăreau din buzunare nu îi pierdea, ci îi erau subtilizați de tipul ăsta perfd.

Nici vorbă că de el. Acum nu mai avea nicio îndoială că era un hoț de drumul mare. Acum era sigur că și roțile de mașini pe care le aducea noaptea acasă și le căra dimineață la piață tot le fura, ca să le vândă a doua zi altor șoferi.

237

Tipii l-au băgat în mașină și au demarat ca un fulger. La un moment dat, Vlad, care se așezase lângă el, a deschis portiera și din mers l-a împins afară și Anton s-a rostogolit într-o băltoacă din mijlocul străzii.

Probabil că băltoaca aia mălită l-a și salvat și nu a pățit nimic decât că s-a mânjit de noroi din cap până în picioare. Totuși, în timp ce se prăvălea în băltoaca aia din mijlocul străzii – nu

realiză ce stradă era și nici nu-l prea interesa să ale -, și-a aruncat mâinile sub cap ca să nu-și schilodească cerebelul. Dar nu a pățit nimic.

Nu s-a ales nici măcar cu o zgârietură. Doar că fața și hainele îi șiroiau de glod. Câine-câinește, s-a târât pe o bancă de pe trotuar pe care s-a prăbușit surmenat.

În spatele său țâșnea un bloc cu nouă etaje și în față să se înălța o biserică. Primul lucru pe care l-a făcut fu să-și pipăie buzunarul din spate ca să vadă unde-i sunt verzișorii. Nu erau, i-i șutiseră. Scursurile. L-au lăsat pe scândură. Acum abia își aminti cum, într-o noapte, l-a prins pe tip izbind cu un ciocan în pereți.

„Ce faci?“, îl întrebase atunci Anton. „Caut dolari“, îi răspunse Vlad și Anton, crezând că glumește, îl felicită pentru spiritul său, dar acum realizează că tipul chiar nu glumea și chiar căuta dolari. După cum se vede, de dragul banilor, acesta era gata de orice. Să sacrifice chiar și un prieten. Oricum ar fi, dispariția plicului cu dolari îl întristă pe Anton chiar mai tare decât că o luase pe coajă. Și-a pipăit toate buzunarele, însă nu l-a găsit nicăieri. S-a descălțat de pantof, dar nu era nici acolo. Ceea ce putea să însemne doar un singur lucru că cocălarii ăia doi i-au sfeterisit nu numai cele două sute de dolari, dar și milionul de lei românești. În plus, 238

l-au lăsat și fără ceas, fără ceasul ăla americanesc, pe care i-l dăruise Martin într-un moment de efuziune.

— Jeguri ce sunteți, a urlat Anton, futurându-și pumnii în aer, dar tipii erau prea departe ca să-l mai audă.

Noroiul i se scurgea șiroaie pe sacou și el nu mai știa ce să facă. Situația sa era tare albastră și tare coibilă.

Cum să se întoarcă în Brașov, fără niciun ban în buzunar? Unde mai pui că până și ultimul ecologist părea un domn pe lângă el. Așa cum arăta acum, ar fi fost o nebunie să se îndrepte spre Brașov sau să mai rămână în Chișinău. Nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să se ducă acasă, în Flutura, la

părinții săi și să-i convingă pe ei ca să-i dea niște bănuți. După ce-și șterse noroiul de pe față cu mâneca maioului, se dezmetici că era pe strada Muncești. Adică la mama dracului.

Târâș-grăpiș, se apropie de gară. În scuar, se spală pe față la un robinet, la care își mai spală și maioul și blugii, fără să se dezbrace. Cu degetele își pipăi ochii tumefăți sub ceasul ce spânzura pe arcada de la intrare, exact când se făcu ora patru. Dintr-o clipă în alta, urma să plece personalul spre Ungheni. Cu sufletul la gură și cu buzunarele dezumfate urcă într-un vagon pustiu, trântindu-se pe spate pe o banchetă algidă pe care, cât ai zice pește, adormi. Dar mai bine nu

adormea pentru că atunci când nașul l-a trezit i se făcu foarte și foarte rău și abia se ținea să nu-i borască în față. Văzând că nu are bilet și nici cu ce să-l ungă, nașu începu, tam-nisam, să-l amenințe că o să oprească trenul și o să-l arunce ca pe un țuhal de cartof în tufșurile alea sălbătăcite de pe malul lacului Ghidighici pe unde treceau în acele clipe și pe unde nici dracu' nu trecea noaptea

239

ca să știe altă dată cum să mai urce în tren fără bilet, că s-o săturat să fe mama tuturor răniților din Moldova.

Și-l tot împingea ca să-l răstoarne de pe banchetă.

Și atunci, Anton borî pe el și nașul

se cără scârbit.

Dacă, pe nepusă masă, nu ar fi vomitat, cine știe cum s-ar fi terminat istoria asta, îi trecu lui Anton prin cap.

Avantajul c-a borât era acela că, nașul, deși încă-l mai înjura printre dinți, l-a lăsat în pace. Cât ai bate dintr-un picior, s-a întins iar pe spate pe banchetă, chinuindu-se să adoarmă și chiar pe undeva pe la Strășeni l-a furat somnul și ar fi dormit mult și bine dacă un sticlete morocănos și tuciuriu la față nu ar fi ținut morțiș să-i prezinte buletinul chiar în clipa aia. Nu avea nimic contra, doar că nu-și găsea nicăieri pașaportul. Capul îi vuia ca un tractor și pe spinare îi trecu un sloi de gheață, când realizează că tipul nu-i furase

numai mobilul, ceasul și banii, ci și pașaportul. Adică l-a lăsat în papuci, și asta după ce aproape patru săptămâni l-a ținut la el pe spezele sale, dându-i să pape și să bea, fără să-i ceară niciun sfanț, în schimb. Și uite, drept răsplată, tipul l-a lăsat gol ca o ridiche.

— Da' tu nu cumva îi și român, bratoc? i-a trântit-o drept în față copoiul, afșând un ton acuzator.

— Tu ai acșent românesc, pațan!
Di unde ești din

România? Și și cauț la noi, în Moldova? Hai ză, blea, odatî și nu mai tășea atâta!

— Da' eu nu sunt din România, ci din Ungheni.

— Pi șini vrai tu să naibești,

pațanule. Doar și vedi di la o poștî că tu ești di dincolo. Nahuia vrei tu și mă amăjești? A, hahuia?

240

Și așa afă Anton că copoiul ăla nu-i înghițea deloc pe români, inclusiv pe el, pentru că românii sunt niște pidari concenâie care abia așteaptă să-i înngenuncheze pe moldoveni. Curcanul avea țâfnă în nas și nu știu ce dinte contra românilor și, respectiv, și contra sa.

Era sigur că Anton era român și că se prefăcea că e din Ungheni, doar ca să-și scape pielea. Dar copoiul îl citise din prima și voia să-l pună la punct. Adică să-l ducă la secție, pentru că circula prin Moldova fără pașaport.

Chiar în timp ce copoiul răcnea la el, pe Anton l-a cuprins o moleșeală ciudată și ațipi, dar câinele ăla de polițist l-a trezit din nou, acuzându-l că a scris pe pereții din vagon „Basarabia e pământ românesc”.

Acum îl acuza că e spion român. Trimis cu o misiune specială în Moldova. Era ferm convins că e spion român, fiindcă la geam băteau alegerile electorale. În opinia copoiului, Anton fusese parașutat în Moldova ca să-i convingă pe oameni să-l voteze pe Roșca. Așa cum nu-și găsea nicăieri pașaportul, nu avea cum să-i demonstreze contrariul și tăcea. În Moldova, toți îl luau drept român și se uitau chiorâș la el, pe când în

România nu-l mai scoteau din kaghebig și om al rușilor și iar îl priveau galben. Adormi iar, și iar curcanul îl scutură de umăr.

După ce-l trezi de vreo patru ori, Anton începu s-o ia razna și-l confundă cu un chelner de la Barul

Ziariștilor din Brașov, unde își făcuse datorii foarte mari, dar nu numai el, ci toată lumea și se pare că aceasta a și fost una dintre cauzele falimentului localului. Trenul frână în Pârlița și, ca să-l scoată afară, 241

copoiul îl apucă pe spionul român de un braț, dar

Anton se încleștă cu mâna de mânerul scaunului, nelăsându-se debarcat din tren. Văzând că polițistul

nu voia să se dea bătut și-l trăgea tot mai tare de mână, și-a scos pantofi din picioare, cu tot cu ciorapi, și i-a zis:

— Poți să ți-i iei ție, dacă-ți plac!

Copoiul îi dădu drumul la mână și îi răsuci pe toate părțile, examinându-i cu mare interes. Trase și de talpă ca să vadă dacă nu se dezlipește.

— Sunt americănești, l-a mințit Anton, cu toate că pantofi ăia erau toată ziua, bună ziua românești. Sunt originali și mai sunt și noi. Mi i-a dăruit un prieten din

America, după ce mi-a regulat iubita.

Cât ai bate dintr-un picior, copoiul s-a descălțat și i-a măsurat. Îi veneau de minune. Fără să-i mai scoată din

picioare, a ieșit în pas alergător din vagon, imediat cum i-a încălțat. Dar nu și-a însușit și ciorapii. Ciorapii i-a lăsat acolo unde-i înșirase Anton: pe scaun. S-a cărat cu pantofi lui Anton în picioare și cu pantofi săi sub braț, fuierând o melodie sub nas.

Până la Ungheni, Anton nu a mai pus geană pe geană, atât de tare îl durea capul și atât de rău îi mai era. De două ori, și-a golit stomacul între scaune, iar a treia oară, pe peronul din Ungheni, imediat după ce a coborât din tren. Pe peron, oamenii se grăbeau să-l depășească, cu ochii întorși în partea opusă.

Ca o umbră, Anton ieși din Ungheni, ținându-se cât mai departe de

trecători, mergând mai mult pe

242

buza lacului decât pe străzi. Odată ieșit din oraș, răsuflă ușurat. Panta o urcă desculț, lipăind cu picioarele goale pe șoseaua încinsă, sub un soare arzător, mult prea torid chiar și pentru luna iulie. Șoseaua se arcui peste clină și se trezi în mijlocul unui câmp pe jumătate păraginit. Acum, când Flutura era tot mai aproape, părăsi șoseaua, ca să nu se ciocnească cumva de vreun cunoscut sau de vreun prieten de-al său din copilărie, și o luă pieptiș printre semănături. Tălpile îl furnicau rău de tot. Parcă îl electrocutau, nu altceva. Fiecare pas pe care-l făcea îi provoca o mare suferință, atât de mare că se

culcă pentru câteva minute în inima unui lan de grâu. Apoi iar se sculă și iar se porni să străbată distanța care-l despărțea de Flutura sa iubită, care își ascundea comorile în valea din fața lui. Spicele pârguite! Le mângâia cu palmele. Ce mai la deal, la vale, mai mult stătea și se chiora în jur decât mergea.

Drumul ăsta pe care, de regulă, îl parcurgea în două ore, de data asta, părea fără capăt. De stația din lizieră se apropie ud ciuciulete și cu gura iască. Pe o bancă stingheră, o femeie scundă și cu fața ovală îl urmărea cu ochii holbați. Din spatele ei, pe drumul accidentat se deplasa un nor de praf ce vestea venirea unui autobuz hârbuit

dinspre Florițoaia Veche.

Femeia își ridică geanta și schiță doi pași spre Anton, în timp ce-l privea foarte insistent și extrem de blând, în același timp. Apoi alergă într-un suflet spre el și-l strânse cu putere în brațe, renunțând să mai urce în autobuzul care gema de lume. Atunci abia a recunoscut-o și el pe maică-sa, care îi vorbea atât de familiar

243

de parcă abia ieri se despărțiseră, în pofda faptului că trecuseră tocmai cinci ani de când nu mai trecuse prin Flutura.

Dinspre drum se auzi un ropot, pe care-l răspândeau niște oameni mergând pe jos, care puteau să vină fe

din Flutura, fe din Grozasca și mama sa îl trase de mână într-un crâng, ca să evite o întâlnire cu ei. Pe ața unei cărări închipuie pe unde, pe vremuri, culegeau fel de fel de ciuperci cu mătușa Vighea, au traversat toată pădurea. Mama sa îl ținea strâns de mână de parcă se temea să nu o rupă din loc. De când se hotărâse să devină cu orice preț român și să nu mai fe moldovean, nu-și mai vizitase părinții și nu a mai schimbat niciun cuvânt cu ei. Nu i-a sunat și nu le-a scris niciun rând. Întâmplarea însă făcuse ca, acum, să se îndrepte din nou spre satul său de baștină și nu spre Brașov.

După ce au ieșit din pădure, au văzut Flutura. De acolo de sus, de unde

o priveau ei, Flutura părea o insulă în mijlocul unui ocean. Au trecut printr-o livadă de cireșe, unul în spatele celuilalt. În Valea Cornului, doamna Maria l-a pus s-o aștepte într-o livadă de mere ce se cățara pe un repeziș, iar ea a alergat glonte acasă, de unde s-a întors într-o mică de ceas cu o geantă de rafe, din care a scos un pieptene cu care i-a aranjat părul la umbra merilor învoalți și un foarfece, cu care i-a tăiat unghiile de la mâini. Cu un parfum de-al soțului ei, Troinoi odekolon, l-a împrăștiat pe la subsuori și pe după gât. După aia abia l-a pus să se îmbrace în niște pantaloni negri, într-o cămașă albă și să

Încalțe o pereche de pantof maro - toate, ale tatălui său. După ce l-a examinat din toate părțile, mama să se arată mulțumită de rezultat și au ieșit pe drumul potopit de colb, pe care toată lumea intra în Flutura, când venea dinspre Florițoaia Veche.

La poștă, ca să ajungă primii în fața poștăriței durdulii și asudate, o mână de bătrâni tăcuți, îmbrăcați în haine spălăcite, se călcau în picioare. Sosiseră coletele și pachetele din străinătate, trimise de rudele care munceau la negru. Fiecare bătrân pleca acasă cu câte un pachet plin cu orez, macaroane, ulei sau zahăr. În urmă cu cinci ani, Anton asistase la o scenă similară și tot aici, la poștă, când mama

sa a plecat acasă cu cincizeci de kilograme de hrișcă, pe care le primise de la o soră de-a ei care lucra vânzătoare la o piață din

Moscova. Acum aceasta îi trimisese un sac cu cartof și mama sa era tare încântată de acest lucru. Cu sacul în cârcă, pe care-l ducea când unul, când altul, au coborât pe lângă Tătaru, la vale. În dreptul ambulatoriului, mama sa i se plânse că nimeni nu vrea să-i dea înapoi banii pe care toată viața, lună de lună, i-a depus la Banca de Economii.

— Mamă, iată de ce tre' să-l votezi pe Iurie Roșca, pentru a-ți putea recupera banii de la bancă. Numai

Iurie Roșca, mamă, te mai poate

ajuta în acest sens.

Înțelegi, mamă?

Unde și unde, câte un pensionar, încovoiat sub povara pachetelor din străinătate, bătea drumul pustiu.

— Și chiar toți bărbații și femeile din sat sunt plecați, mamă?

245

— Aproape toți, Tonișor, a auzit el vocea stinsă a mamei sale și, brusc, lui Anton i-a picat fsa că dacă toți cei plecați din Moldova și numărul lor se ridică la aproape o jumătate de milion, ar locui doar într-un singur raion, să zicem în Ungheni, atunci tot raionul ăsta ar fi un deșert uriaș, depopulat de orice suflare omenească și ei, în aceste clipe, ar păși prin inima unui imens

pustiu.

Totuși, nu chiar toți bărbații plecaseră din sat. De exemplu, Cașu nu plecase nicăieri. Din curtea sa răsunau răcnetele soției sale pe care acesta o bumbăcea cu foc. Auzind vorbe pe drum, tanti Valea țâșni în stradă și o întinse spre magazin, pentru a se ascunde la frații ei din Gurău, cu Cașu după ea, care o urmărea îndeaproape, tot așa cum niște gânduri negre îl urmăresc pe un depresiv sau pe un sinucigaș. Cu toate că fugea de Cașu, tanti Valea avea niște ochi senini și zâmbitori.

Zâmbetul nu i s-a șters de pe față nici măcar atunci când Cașu a ajuns-o din urmă, și i-a tras un picior în spate,

prăvălind-o în mijlocul drumului. Tanti Manea i-a sărit în ajutor. Iar Anton îi luă apărarea mamei sale, izolând-o pe huiduma aia detracată de cele două femei.

În fața lui Cașu parcă s-ar fi trezit din nou pe puntea aia dezechilibrată ce se legăna peste râpa din mijlocul satului. Ca să ajungi în cealaltă aripă a satului, trebuia musai să traversezi puntea aia ce se hâțâna în toate părțile. Altfel, ar fi trebuit să faci un ocol de vreo jumate de kilometru. Pe puntea aia întortocheată au trecut și ei, după ce au ieșit din satul nou, el, cărând în spate sacul cu cartof și mama sa, ținându-l pe el să nu cadă în râpă.

În spatele lui Cașu se întindea șesul înverzit și un șir de ploi stingheri. Cașu vru să-l lovească, când i-a sărit la gât soră-sa Stela, strigând cu toată vocea nu trage în badea Tonea, după care a pușcat-o spre el, cu mâinile larg desfăcute în părți, dar descoperind că nu i-a adus nimic, i-a arătat rapid călcâiele, lăsându-se înghițită de norii de praf de pe ulițele pustii ale satului, care, în curând, îl înghițiră și pe Cașu, care s-a pornit spre magazin, probabil, ca să mai bea ceva, dădu în bobi Anton.

După ce au lăsat sacul cu cartof în beci, au condus-o pe tanti Valea la frații ei din Gurău, cu care pe vremuri a jucat și Anton fotbal. Aceștia, cum l-au văzut, l-au întrebat dacă mai joacă fotbal.

Sigurul lucrul pe care-l știau ei despre Anton era faptul că dribla foarte bine și că putea bate goluri din corner. Nu și că ar fi scos câteva cărți de poezie sau că ar fi scris câteva piese de teatru, asta nu știau. Nu au pregetat să-l invite să bată o miuță pe șes, dar el i-a refuzat politicos, preferând să se întoarcă cu mama sa acasă. La o oră după ce se lăsa întunericul, se deconectă și lumina, dar nu numai la ei, ci în toată Flutura, și tot satul se cufundă în beznă. Și asta se întâmpla seară de seară, de câțiva ani, îi povesti tatăl său, de sub plapuma sub care se băgase. Vrând-nevrând, fu nevoit și Anton să se culce, cu toate că abia spre dimineață reuși să adoarmă.

A doua zi, un elev apăru la poartă și îi spuse te miri ce tatii lui Anton, care mătura curtea.

— Te cheamă la școală, i-a strigat domn Vasile, din ogradă.

247

— Dar pentru ce?

— Ca să le reșiți din poezâile tali.

— Dar cu ce ocazie?

— Cum cu și ocazia? Oari nu tu ești primul pisateli din satul nostru? Eei ghini, elevii vor și ti cunoască.

Și a mers. Primul vorbi directorul, un tip negricios și lat în spate, care ținu cu tot dinadinsul să declare sus și tare că el e mândria Fluturei.

— Și, în jeneral, recită-ne ceva din poeziile dumitale, despre care se spune

că sunt aproape că jenuine, nu întâmplător acestea sunt considerate printre cele mai bune creații ale generației dumitale. Dejeaba nu iese fum, hai, fi jentil și recită-ne ceva, nu vezi că lumea jeme de nerăbdare, mai adăugă directorul și

Anton se execută pe loc.

Dar, în timp ce recita, se întrebă de ce oare directorul, acolo unde ar fi trebuit să pronunțe **g**, îl înlocuise cu și nu găsi nicio explicație. Lucrurile i se păreau cu atât mai ciudate cu cât directorul era un om foarte citit și cult. Bașca acest defect, încolo, era cel mai bun vorbitor de română din Flutura. Printre spectatori, îl descoperi și pe fostul său profesor de istorie, domnul

Bulicanu, acum la pensie, pentru care nutrea sentimente foarte amestecate, în parte pentru că l-a turnat pe bunicul său Goriță la Securitate, în urmă cu șaizeci de ani, când acesta a exclamat la moartea lui Stalin că „a murit un câine!”, drept pentru care a înfundat Siberia, și în parte, pentru că i-a fost chiar un profesor foarte și foarte bun, era profesorul său preferat, iar disciplina sa a fost materia sa îndrăgită.

Anton nu știa cu ce gânduri venise la întâlnire. Poate

248

ca să-i spună că nu el l-a turnat pe bunicul său și că părinții săi îl suspectează pe nedrept. Pe tot parcursul recitalului i-a simțit privirile

ațintite asupra sa, a simțit că vrea să-i vorbească, dar, până la urmă, nu i-a spus nimic. În același timp, Anton a aflat că acesta l-a ciripit la Securitate pe bunicul său doar după ce a intrat la Universitate la Brașov, când deja drumurile lor se bifurcaseră. Dar poate că lumea îl înnegrește fără temei? Anton nu excludea nici această versiune, dar de ce n-a rupt tăcerea?

După cinci minute, reperă în ochii elevilor o mare plictiseală. Nu numai că-l ascultau în silă, dar îl și priveau cu sictir. Stăteau în semicerc în jurul său și îl studiau cu ură. În sensul: „Da' ce dracului mai vrea și pârlitul ăsta de la noi?” Chiar, ce voia? Nu voia nimic. Venise la întâlnirea aia la invitația

profesorilor lor. Dincolo de geam colcăia viața satului, iar ei erau condamnați să stea ciucure în jurul său și să-i asculte poeziile anoste. De la un punct încolo, greața lor i se transmise și lui și se simți ca în tren, după două zile de mers întruna. Doi tipi de vizavi, care se găseau la doi pași distanță, îi râdeau în față. Nici măcar nu se stinghereau că-i vedea. Și-a întors capul spre dreapta și a dat de același tablou. Alți trei tipi îi râdeau în față.

Un pic mai încolo, câteva tipe îl măsurau cu niște ochi batjocoritori. Celor din Flutura nu le plăcea poezia.

Sau, poate, nu le plăcea poezia sa?

Oricum ar fi, toată lumea se sastisise de poezia sa, inclusiv

profesorii care căscau în pumni și, din această

249

cauză, își întrerupse, brusc, recitalul și părăsi sala, fără să le spună nimic. Pe drum, după el se luară doi adolescenți din clasa a XIX-a, și unul dintre ei îi strigă.

— Băi, tu di și ai plecat de la întâlniri, băi, românule?

Îl urmăreau oare ca să-i dea la bot că i-a lăsat cu curul pe gheață? Înainte însă ca aceștia să-l împresoare, l-au ajuns din urmă strigătele directorului școlii care-l chema să se întoarcă. Și a revenit. Toată lumea îl așteaptă în păr, mai puțin cei doi adolescenți arțăgoși. El își relua recitalul, dar mai recită

doar o singură poezie, după care le mulțumi pentru atenția cu care l-au ascultat. Îi mulțumi și directorul, care ținu iar să le amintească celor prezenți că Anton e mândria Fluturei. Drept urmare, l-au invitat la un șpriț în cancelarie, unde l-au descusut de-a fi a păr despre cum e viața în România: oare chiar își primesc salariile și pensiile la timp? La întâlnirea de după, domnul

Bulicanu nu mai veni. Acesta plecă primul, fără a mai sparge tăcerea.

Acasă, Anton s-a întors amețit și debusolat, în parte pentru că vinul îl luase și în parte pentru că nu putea pricepe de ce cel mai cult om din Flutura nu putea pronunța litera ge.

Debusolarea îi fu risipită de cartea lui Gheorghe Negru, Politica etnolingvistică în R.S.S.

Moldovenească, pe care i-o dăruise chiar autorul, la

Fulgușor. Se întinse cu ea în pat, când, absolut întâmplător, dădu peste o explicație foarte plauzibilă: Negru povestea că „hotărârea privind introducerea africanei

„G” a fost adoptată abia în 1967”, ceea ce înseamnă că, 250

până atunci, litera „g” pur și simplu nu exista în alfabetul chirilic al limbii moldovenești și fusese scos din circulație și sunetul „g”, toți fiind nevoiți să vorbească cu

„J”. Domnul Lefer a absolvit

universitatea în 1965, când toată lumea era condamnată să-l înlocuiască pe „g” cu

„J”, dacă voiau să parvină în societate. Mama sa toată viața ei a pronunțat „g” acolo unde trebuia să fie pronunțat „g” fiindcă nu a avut niciun fel de ambiții sociale. A părăsit școala după clasa a șasea, spre deosebire de domnul Lefer. Dacă ar fi terminat școala, nu este exclus că ar fi ajuns să vorbească și ea ca domnul Lefer. Pe deal, tata prășea porumbul, iar soră-sa iar îi întorcea pe dos buzunarele, sperând să găsească te miri ce bani în ele. Dar de bani avea și el nevoie. Chiar foarte mare nevoie. Pentru a-și face un nou pașaport și pentru a ajunge la

Braşov. De aia i-a şi cerut mamei sale câţiva frfrici.

— Di undi să-i ieu, Tonişor, dacă noul pensia nu ni-au dat-o di-o jumătati di an?

— Nu ştiu de unde, mamă, împrumută de undeva, fă un efort, că de cinci ani nu ți-am mai cerut niciun ban. Împrumută, că-mi trebuie.

— Şi şini o să mă împrumuti pi mini, Tonişor, cum crezi tu, şini? Nu am de la şini să împrumut, Tonişor.

— Mamă, dacă matale nu ai să-mi dai bani, eu nu am să-mi pot face un nou paşaport şi nu o să pot pleca în Braşov. Vinde ceva! Vinde vaca!

— Vaca? Şi atunşi cu şi o să ne hrănim? Vaca nu o pot vindi!

— Mamă, sau îmi faci imediat rost de bani, sau, răcni el la femeia pricăjită și neajutorată din fața sa, 251

care-l privea uimită, de jos în sus, am să-ți sparg toate ferestrele din casă.

În timp ce femeia aia cu o față ovală, cu părul înforit își frământa mâinile în poală, el înșfăcă un scaun de un picior și îl aruncă în fereastră, dar acesta se izbi în peretele de lângă, făcând babaaah și căzând pe podea fără picioare. Mama să se făcu albă la față. Dar și el se îngălbeni ca un nufăr. Atunci când înțelese ce-a făcut.

— Ghini, Tonișor, o să-i vând lui moș-tău Ghiță vaca. Numai tu liniștește-ți și nu te mai trevoji atâta.

Că eu nervii iștia cum ai și ajunji la

bătrâneți?

Și ieși afară, scoțând vaca din ocol și mânând-o la fratele ei de peste râpă. Rămas singur, Anton se aruncă cu fața în pernă și plânse de rușine că a putut coborî așa de jos. Ce mai, se simțea un al doilea Cașu, dacă nu și mai rău.

A doua zi s-au dus împreună la secția de pașapoarte din Ungheni, unde, din cauza accentului său românesc, au început să-i caute bube în cap, acuzându-l că și-a vândut pașaportul și alte tâmpenii de astea și că, de aia, n-o să-i elibereze unul nou. Un tip scânduratic și ațos îl privea pe sub ochi și-l dădu pe ușă afară. Degeaba se căciuli tanti Manea în fața lui, că tipul nu vru să revină la gânduri

mai bune, ținând-o una și bună că o să vadă un alt pașaport când o să-și vadă ceafa, dacă nu o să demonstreze aici și acum că nu are și un pașaport românesc. Or, el crede că are. Iar cei care au pașaport românesc nu au voie să aibă și unul moldovenesc. Sau, sau. Trebuie să aleagă.

252

— Hei, eu sunt sigur că tu ai pașaport românesc.

De așeea, nu putem să-ți eliberăm și un pașaport moldovenesc.

O funcționară între două vârste, cu o față rotundă și cu niște ochi verzi că ai mamei sale, care intră tocmai atunci pe ușă, îi smulse din cercul vicios în care nimeriseră, pentru că femeia aia

se dovedi a fi, nici mai mult, dar nici mai puțin, o verișoară de-a mamei sale, de care tanti Manea nu știa că se transferase de la poliție la pașapoarte. Dacă ar fi știut, ar fi mers din capul locului la ea. După ce doamna Cheptea îi luă în brațe, gheața se topi și din ochii celorlalți angajați ai secției de pașapoarte, inclusiv din ai gradatului ațos care acceptă imediat să-i primească documentele și-l invită cu o voce mieroasă să vină peste zece zile după pașaport. Tocmai peste zece zile. Dar în privința asta, nici verișoara mamei sale nu putea face nimic. Ajuns acasă, i-a venit să plângă. Apoi să borască. Și-a golit stomacul într-un lighean roșu, pe care mama sa l-a lipit

de patul său, de parcă bănuia ce o să i se întâmple.

În aşteptarea paşaportului, moţăia în pat ore întregi şi zilele curgeau otova. Tatăl său spărgea lemne în curte sau din când în când mai intra în camera sa şi îi povestea ba una, ba alta. Într-o zi, nitam-nisam îi povesti cum, după ce băuse spirt cu căldarea acum o săptămână, îi ţâşniră făcări pe gură şi pe nas şi mamă-sa îi vărsă o căldare de apă în cap, dar pălălaia aia se făcu şi mai mare şi el răcnea ca un apucat şi atunci îi sări în ajutor o vecină, tanti Zina, care ştia ce-i de făcut în cazurile astea şi-şi sumesi fusta şi i se pişă în

253

gură şi aşa îi stinse focul care-i

pârjolea corpul pe dinăuntru. Poveștile lui taică-său îl făceau să suporte mai ușor ziua când va avea din nou pașaport, îl mai înviorau un pic și-l scoteau din amorțeală, căci, încolo, nu făcea nimic toată ziua decât să stea tolănit în pat și să moțâiască. Mamă-sa mergea ca pe ouă prin camera sa, când venea să vadă ce mai face Tonișor, care suferea cumplit că fusese izgonit din paradisul brașovean într-un amărât colț de lume din Basarabia.

Simțea lipsa ședințelor de cenaclu și reportajelor de la ziar. Simțea lipsa prietenilor să-i din Brașov și a discuțiilor intelectuale. Deodată, se interogă oare ce s-ar fi întâmplat dacă nu intervenea doamna Cheptea și un

sloi de gheață îi trecu prin spinare la gândul că, fără ea, nu și-ar mai fi făcut în vecii vecilor pașaport moldovenesc. Să rămâi pentru totdeauna în Flutura, asta da pedeapsă, și-a zis el scâncind. Pentru el, Flutura fiind ca Siberia pentru bunicul său Goriță, unde acesta fusese deportat în 1953 pentru că a exclamat la moartea lui Stalin că a murit un câine.

Hodoronc-tronc, au început să-i țiuiască urechile, îi vâjâiau atât de tare, că s-a apucat cu mâinile de cap.

Una peste alta, l-a cuprins și un fel de amețeală, de la care camera aia proaspăt spoită, în care nimeni nu locuia cât Tonișor era plecat, pentru că era odaia sa, cu un portret de-al său din

clasa a zecea agăţat deasupra patului, a început să se învârtă în jurul său şi el s-a prăbuşit ca secerat pe podea, sufocându-se. Pardoseala se legăna de la stânga la dreapta sa de parcă ar fi fost pardoseala unei corăbii încolţită de furtună. Tocmai

254

făcuse un atac de panică. Pentru că nu era la primul său atac de panică, a reuşit să-şi păstreze îngerii acasă.

Important era să acţioneze. De-a buşilea, s-a târât în tindă şi şi-a vărsat o căldare cu apă în cap, ignorând faptul că dinţii încă îi mai clănţăneau. În curte, mama sa arunca grăunţe găinilor care cotcodoceau fericite, iar tatăl său săpa via, cântând Katiuşa. Tinda încă se

mai învârtea în jurul său când vocea
vărului său Ivan răsună în curte. Apoi
în prag și după aia în tindă.

Venise să-l ia la un pahar cu vin și
el, vrând-nevrând, l-a urmat.

Nu peste mult, în jurul său s-au
strâns roată nanu

Ghiță, căruia tanti Manea i-a
vândut vaca, nana

Dochia și Maria, soția lui Ivan,
care vru să ale dacă este adevărat că a
publicat câteva cărți de poezie și el i-a
confirmat că așa e și ea s-a arătat tare
încântată, dar și-a înghițit limba, după
ce nana Dochia s-a alarmat că a
dispărut vaca, pe care au ieșit s-o caute
în păr pe șes. Peste puțin, s-a lățit
zvonul că vaca fugise acasă la mama sa,

ca în nu mai știu ce proză sau film de altă dată. Din curtea lui nanu Ghiță, Anton o văzu pe mama sa bătând vaca cu o nuia ca să o scoată în drum, însă vaca se împotriva și nu voia să iasă. Ea nu știa că tanti

Manea o vânduse fratelui ei Ghiță ca să-i poată face un pașaport nou lui Tonișor. În cele din urmă, vaca ieși în drum, cam nedumerită că tanti Manea era atât de insistentă. După ce au băgat-o în ocol, maică-sa a plecat acasă, iar ei au revenit într-o dependință pustie, unde televizorul mergea de unul singur. Toți vorbeau deodată. Cel mai zgomotos dintre toți era Ivan, care îi

povestea lui Tonia despre cum îi construia el o vilă într-o pădure de lângă Moscova unui colonel de poliție.

— S-s-s-s-l, Ivan, taci din gură, fr-ar să fe, a sărit

Tonea în picioare și un sfert de pahar și-l vărsă pe pantaloni. Nanii săi au înghețat cu paharele în mâini, surprinși să-l audă răcnind. Numai Ivan continua să trăncănească.

— Închide-ți feanca, Ivan, s-a răstit Tonia la el și s-a dat mai aproape de teveu.

— Unde-i telecomanda, dați sonorul mai tare, s-a rățoit el la nana Dochia care îl privea contrariată, de parcă abia atunci l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Nană Dochie, dă sonorul mai tare, că eu pe ăsta îl cunosc, și vocea Angelei Gonța se răspândește în toată încăperea.

— Eu pe ăsta îl cunosc, a strigat din nou Anton și și-a aruncat indexul spre ecran, în direcția lui Martin.

Pe americanul ăsta l-am condus din Brașov până în Chișinău și cu el am muls o vacă într-un sat din

România. Cu americanul ăsta, nană Dochie, eu sunt cumătru.

Martin vorbea în engleză, iar o fată traducea ceea ce spunea.

— Și cum vi se pare Chișinăul? îl întreabă Angela

Gonța, în timp ce se plimbau pe alea Clasicilor din parcul Ștefan cel

Mare și Martin îi spunea că-i place la Chișinău că e ca o păpușă rusească, în care coexistă noul și vechiul, Asia și Europa, civilizația și barbaria și, de aia, anume de aia, intenționa să mai rămână o vreme la Chișinău.

256

— Păi, eu cu tipul ăsta am muls vaca, nană Dochie, și vreau să vă spun că nu se pricepe deloc la muls vaca. În general, americanii habar nu au cum se mulge o vacă!

— Că tu știi, Tonișor.

— Nu știu nici eu. E adevărat, dar nici ei nu se pricep.

Anton a împins într-o parte ziarul pe care se lățeau câteva bucăți de brânză și și-a sprijinit capul în coate.

Martin se plimba pe aleea
clasicilor, pe când Angela

Gonța povestea cu ochii umezi de
emoții.

— Domnul Martin e poet și, până
acum, a publicat trei cărți de poezie, iar
la Chișinău a venit ca să scrie o carte
despre Moldova.

Cu gura căscată de uimire, Anton
exclamă.

— Nu se poate așa ceva. E
incredibil. Adică iese că eu am condus
la Chișinău un poet american și nu am
știut despre asta nici cu spatele, când și
eu sunt poet, cu patru volume
publicate. Dacă știam că și el e poet, m-
aș fi purtat altfel cu tipul. Fir-ar să fe,
să mă împușcați dacă vă mint. Drăcia

dracului, dacă aş fi ştiut că americanul cu care am muls vaca într-un sat din România e poet, aş fi fost mai prevenitor cu el.

Şi de ce dracului oare nu mi-a spus nimic despre asta

Cătălin Bod? Chiar nu înţeleg.

— Şi dacă ai fi ştiut, şi ai fi făcut, Tonea? se oţărî

Ivan, în timp ce-i umplea un nou pahar cu vin, l-ai şi luat pesemni la Flutura ca să-l ajuţi pe moş Vasile la curăţât jia?

Toţi au pufnit în râs, mai puţin Anton.

Doamna Dochia a zappat şi a dat tot de Martin.

— Uite-l și aișea-i americanul tău. D-apăi bag eu di samă că e un om mari dacă-l arată pisti tot la tevelizor.

Ivan nu s-a putut abține și a pufnit.

— Dapăi și tu, Tonea, alături de asemenea oameni, ai și ajuns și tu un om mari.

— Și chiar neujeli ai muls tu vaca împreună cu el? s-a crucit domnul Ghiță, care, o vreme, stătuse tăcut.

— Da, nanu Ghiță, i-a confirmat Anton, doar că abia acum aflu și eu cu cine am muls vaca. Cu un poet american. Și le-a mai povestit o dată, de-a fi a păr, cum au muls ei vaca și cum i-a prins de cumătri un țăran din satul Todirești din România, după ce i-a luat de la marginea drumului, unde ei

votau mașini ca să ajungă la Iași.

— Acum, cel mai bun prieten al meu este tipul ăsta de pe sticlă, strigă Anton triumfător și le povesti cum s-au împrietenit ei, fără ca unul s-o rupă pe englezește, iar altul pe românește, dar asta nu i-a încurcat să se împrietenească.

— Uiți, vere, mi-ai dat o idee, i-a luat Ivan vorba din gură lui Anton. Așa am să beseduiesc și eu cu rușii mei din Moscova.

Dintr-odată, se deconectă lumina și televizorul făcu sfâr ca un chibrit. Întunericul se așternu peste tot satul și Ivan aprinse o lumânare. Anton îl înșfăcă de mână:

— Hai să mergem chiar acum la

Chișinău, ca să-l aducem pe tipul ăsta la Flutura ca să vedeți și voi ce om de milioane e! Haide, Ivan, pornește mașina și hai să-l aducem pe tipul ăsta la Flutura, unde, de fapt, poți găsi tot ce este mai frumos în Moldova. Dacă

258

nu ai trecut prin Flutura, e ca și cum nu ai fi fost în

Moldova. Și o să-l așezăm chiar pe scaunul ăsta pe care stai, tu, acum, Ivan.

— Da di și nu pi al tău? se burzului Ivan.

— Fie, pe al meu, o lăasă mai moale Anton. Ce zici, ești de acord să plecăm?

— O și merjem dacă, schimbă Ivan placa, ai și grăiești și tu ca pațanii,

normal, așa cum vorghesc tăți în

Flutura, frumos, moldovinești, în pula me, da nu cum băzăresc romișii așii di la București. Prișepi, vere, care-i de la?

— Nu, eu așa nu am să vorbesc niciodată, Ivan. Mai bine plec, decât să vorbesc așa ca tine, îi zise Anton și vru să plece, dar Ivan îi puse mâinile pe umeri și-l forță să se așeze.

— Nu cumva te-i și supărat, matali. Și, deja niș di glumî nu mai înțăleji?

L-a bătut Ivan cu pumnul pe genunchi și l-a pupat pe obraz. Și asta în timp ce Anton îi striga în ureche:

— Dacă aș vorbi așa ca voi la Brașov, până și ciorile, dar și cioroii ar râde de mine, dacă înțelegi ce vreau să

spun. Dar chiar și așa, ori de câte ori revin din Flutura, toți râd pe sub mustață.

— Di asta ai rărit-o pi acasă. Ca să nu se prindă acșentul nostru di tini?

— Da, de asta. Hei Ivan, ambalezi sau nu motorul?

Ca să-l aducem în Flutura pe Martin. El trebuie neapărat să vadă Flutura. Dacă nu o să vadă Flutura e ca și cum nu ar fi fost în Moldova.

— Numaidecât, i-a zis Ivan și au ieșit împreună în curte, întinzând-o spre mașina lui, dar tocmai atunci

259

zbârnâi telefonul. Ivan se întoarse din drum și ridică receptorul, pe care-l puse imediat în furcă.

— Cine o fost?

— Șineva din Brașov, cari ti căuta pi tini.

— Și ce a spus?

— Nimic, că s-a întrerupt.

La auzul acestui lucru, Anton ca un vârtej se așeză pe un scăunel de lângă telefonul alburui, cu inima bubuindu-i în piept, uitând că, acum câteva clipe, îi ceruse lui

Ivan să meargă la Chișinău. În toată mahalaua lor exista un singur telefon, și acela se găsea tocmai peste râpă, la

Ivan. Părinții lui Anton nu aveau telefon. Și nici vecinii lor din stânga sau din dreapta lor. De aceea, Anton le dădea tuturor numărul lui Ivan. Înainte

să urce în tren, i l-a dat și lui Cătă, pe care voia să-l convingă cu orice preț să includă și Flutura în itinerarul turistic pe care-l făcuse pentru turiștii americani. Sau lui Alghi. Anton veghea deasupra telefonului sidefu, ca deasupra unui cuib de păsări. Dar telefonul parcă amuțise. Nu suna și pace. După o jumătate de ceas de așteptat, se simți atât de istovit de parcă ar fi cărat un bolovan în spate.

Telefonul se încăpțâna să tacă. Văzând că maioul i se făcuse learcă în spate, Ivan îl forță să îmbrace un maiou uscat de-al său, după care îi mai turnă un pahar cu vin obligându-l să-l bea până la fund.

— Ar și ghini să mai beai unu.

— E obvios asta.

— Și ai zâs, Tonea?

— Am zis că ai dreptate.

După ce răsturnă pe gât și acest pahar, îl rugă pe

Ivan să-i descrie vocea celui care l-a sunat.

260

— Era o tiolcă.

— Și de ce nu mi-ai spus asta de la bun început?

— Dapăi, daragoi, nu cumva tu ești îndrăgostit de vreo tiolcă din Brașov?

Doamna Dochia, ieșind în tindă ca să-i dea de mâncare unei cloști, îi înfundă gura.

— Ei și di și nu ari și el dreptu de-a și îndrăgostit, Ivan?

Telefonul sună din nou și Anton prinse pasărea măiastră din zbor, cu o mână tremurândă. Era Olga care, niciuna, nici două, îl atenționează că Alghi vrea să-l măture de la ziar. Ascultând-o, acestuia i se făcu pielea ca de găină. Deci, zvonul care ajunsese și la urechile lui înainte să plece din Brașov că Alghi ar vrea să-l mătrăsească de la ziar se pare că se adevărește: dar oare de ce? Olga presupunea că din cauza absențelor sale nemotivate.

Știa însă că, dacă mâine sau poimâine o să se întoarcă, s-ar putea ca Alghi să-l ierte. Dar nu mai târziu. Dacă va veni mai târziu, va trebui să-și caute de lucru în altă parte. Sau poate că i s-a acrit de ziar? Ei așa. Pe nepusă masă, i

se făcu dor de Olga, care-i comunica niște lucruri îngrozitoare, dar nu la ceea ce-i spunea Olga se gândea el, ci la ea, la Olga, la tipa aia slăbănoagă care își împărțea buterbroadele cu el în redacție și care, îngrijorată de viitorul lui la ziar, acum îl sunase la Flutura.

— Știi, aș vrea să-ți spun care e treaba cu americanul.

— Nu-i nevoie, pentru că mi-a povestit-o chiar el.

— Și ce ți-a spus?

— Mi-a spus că n-a fost nimic între voi și că nici măcar o dată nu v-ați culcat și că tu l-ai agățat ca să te răzbuni pe mine, fiindcă cu te-am respins.

— Așa e, prostituțule. Cu americanul ăla nu am avut absolut nimic, îi mai spuse ea și îl îndemna să revină cât mai repede la ziar, dacă mai vrea să mai rămână reporter la Monitorul. Și închise. După ce a pus receptorul în furcă, inima începu să-i sfârâie după Olga. Dar cum să ajungă mai repede la Brașov, când mai are de așteptat tocmai cinci zile? Doar nu o să treacă ilegal frontiera?

— În Moldova noastră totu-i posibil, dacî-i bașlești cui trebui, dar tu bașli nu ai, nu-i așa?

— Numai ce i-o rămas mamei de pe vândutul vacei.

— Cu așeia nu o să-i poți unji. Pe așeia mai ghini țâni-i ca și poți ajunji la

Braşov.

— Şi atunci ce să fac?

— Te împrumut eu, ibiimati.

Şi l-o împrumutat. Iar a doua zi, pe la amiază, ofţerul ăla înfipt îi invită pe Ivan şi pe Anton în biroul său oval şi încuie uşa. Nu peste mult, îi înmână lui Anton un nou paşaport albastru, fără ca să-l mai deranjeze accentul său românesc.

În vama românească, un vameş lat în spete, îl dădu jos din autobuz ca să-i ceară explicaţii în legătură cu punga aia cu sandvişuri pe care o ţinea pe genunchi.

— Mi-a dat-o maică-mea.

— Pentru ce?

— Ca să le mănânc.

— Atunci mănâncă-le!

— Dar acum nu mi-e foame!

— Sau le mănânci, sau le arunci, sau te întorci înapoi, îi ordonă acesta iritat.

262

Din cele zece sandvișuri, el reuși să pape nouă. Din cauza lui, autocarul nu putea pleca și șoferul îl claxona supărat, dar până nu l-a înghițit și pe ultimul, vameșul nu vru să-i dea voie să urce în autocar.

Când Anton a strigat-o din geamul vagonului, Olga tresări speriată și începu să-și rotească gâtul încolo și înapoi, căutându-l nerăbdătoare cu ochii, precum caută un orb lumina. După ce-l descoperi la o fereastră

deschisă, se apucă să alerge alături de vagonul șase, primul de după locomotivă, pentru a-i atinge mâna. Anton era surprins s-o descopere așteptându-l pe peron și se întrebă mirat oare de unde știa când anume are să sosească în Brașov, odată ce nici el nu știuse prea bine acest lucru aproape până în ultimul moment. Sau poate că venea zilnic în gară și îl aștepta.

După ce coborî din tren, se aruncă spre ea și o luă în brațe, rotind-o în jurul său ca pe o frunză. O strânse lacom la piept, fără să-i dea drumul pe pământ, gândindu-se că aceasta e fata care-i era predestinată și pe care a căutat-o toată viața, monologa în sinea sa Anton, în timp ce îi mușca buzele

Olgăi, ca pe un baton de ciocolată. Anton a pupat-o tot drumul, nelăsând-o să scoată niciun cuvânt sau să respire. Nici măcar atunci când a dezbrăcat-o de haine și a trântit-o pe pat nu a lăsat-o să vorbească. Dar nici ea pe el. Cum voia să spună ceva, cum îi înfunda gura cu o sărutare. Cuvintele erau în plus. Trupurile lor aveau mult mai multe să-și spună decât ar fi putut-o ei face.

Mâinile lor care se înlănțuiseră într-un dans frenetic făceau ca vorbele să fie inutile. Apoi Anton îi smulse

263

hainele de pe corp și se aruncă asupra Olgăi așa cum vara se arunca de pe pod în lac. De vorbit, au început să vorbească doar după ce Anton termină.

După ce și-au băut cafelele, Anton îl sună pe Alghi ca să-i spună că s-a întors și că de mâine o să iasă la lucru.

— Dacă nu m-a și dat cumva afară?

— Încă nu. Dar dacă ai mai fi lipsit vreo săptămână, cine știe.

— Deci, să vin mâine la lucru sau nu?

— Cum să nu? Vino neapărat.

Cătălin Bod l-a sunat singur la fxul Olgăi. Să se fi lățit oare așa de repede zvonul prin Brașov că a sosit și că e la Olga, încât acesta să fi ajuns și la prietenul său? I-a fost jenă să-l mai întrebe. Și a trecut direct la subiect, povestindu-i literă cu literă cum l-a condus pe american la Chișinău și cum un basarabean a vrut să-i tâlhărească în

tren.

— Tu știi că tipul ăla m-a găsit la Chișinău și m-a lăsat și fără dinți în gură, și cu buzunarele dezumfate.

Mi-a luat tot-tot: bani, mobil, ceas, tot-tot. Ținta lui e, însă, Martin. Pe el vrea să-l găbuiască tipul. Chiar, m-a somat să-i spun unde s-a oprit Martin, dar eu nu am vrut. Știi, mă tem pentru american. Mă tem ca tipul să nu pună mâna pe el.

— Cine din Chișinău o să îndrăznească să-l tâlhărească pe un american?

— Tu nu-l știi pe tip.

— Nu fi naiv. Mai bine spune-mi, ce ai mai aflat despre american?

— Am aflat că e poet.

— Poet?

— Cum, nu știi?

— Nu știu nimic.

— Minți că nu știi!

— Ei, aș? Chiar nu știu să fe poet.

— Da' ce știi?

— Că e ful unui proprietar de
restaurant din

Chicago și că a fugit de acasă.
Atât.

— El ți-a zis asta?

— Da' de unde. Taică-său.

— Ei, uite că nu-i așa. Tipul e poet,
bagă bine asta în bibilică, tipul e poet, o
fi fiind tatăl său proprietar de
restaurant, dar fu-său e poet. Și e chiar
un poet faimos. Iar la Chișinău a mers

ca să scrie o carte despre

Moldova. Dacă aş fi ştiut, i-aş fi
luat un interviu pentru
Monitorul.

— Sigur că da. Da' tu de unde ştii
treaba asta?

— Dintr-un interviu pe care tipul i
l-a acordat ziarului Timpul. Acolo a
povestit toate astea. Ziarul e la mine şi
am să ți-l arăt când o să ne vedem.

— Nu ai vrea să ne vedem chiar
acum?

— Acum nu pot. Dar mâine,
neapărat.

— Eu, oricum, am să-i trimit un
email ca să-l întreb dacă e adevărat că
e poet sau nu, căci, dacă e adevărat,
atunci tu ai putea să-i iei un interviu

pentru

Monitorul. Ce zici?

Dar Olga îi smulse mobilul din mână și îl aruncă pe masă.

— De ce taci? Hai, zi ceva! răcnea Cătă, în timp ce Olga îi scotea hainele de pe el, lăsându-l în pielea

265

goală. Și iar au făcut dragoste, uitând să mai pună receptorul în furcă.

A doua zi, au mers împreună la Monitorul. Alghi a închis ochii că a pierdut mobilul redacției și că a lipsit atâta timp și îl puse să scrie un reportaj despre călătoria sa în Moldova. Pe la amiază îl căută Cătălin Bod, îmbrăcat completamente în alb, cărându-l în bomba de lângă poliție. S-au oprit la o

masă din curte. Unde au halit câte un sandviș. Cătă făcu cinste. După ce au mâncat, Cătă citi cu gura întredeschisă interviul cu

Martin, pe care i-l luase Pavel Păduraru, și, pe măsură ce se apropia de sfârșit, fuiera tot mai tare.

— Atunci când l-am întrebat pe mister Swif de ce fu-său a fugit de acasă, acesta părea foarte debusolat.

— Și tu cum crezi care-i adevărul? Sunt trei versiuni: prima, că a fugit de acasă, fe din plictiseală, fe pentru a le reteza din unghii părinților; a doua, că a venit să-și caute o mireasă și a treia că a venit în România și Moldova ca poet? Care să fe oare adevărul?

— Să zicem că e poet, dar de ce

atunci să ne ascundă treaba asta?

— Pentru a rămâne incognito.

— Adică tu crezi că ziariștii au aflat ceea ce nu ar fi trebuit să știe?

— Sigur că da. E mai ușor să-ți cauți subiecte pentru a scrie, atunci când nimeni nu știe cine ești.

— S-ar putea să ai dreptate.

Căută mai sorbi un gât de bere.

— Toate ca toate, dar nu mi-am imaginat niciodată că Martin e poet. Dacă știam, l-aș fi condus chiar eu

266

până la Chișinău, cu Ferdinand în brațe, pentru că știi cât de tare îmi place mie poezia americană, a râș galben Cătălin, iar Anton i-a ținut isonul.

— Tu ca tu, dar îți imaginezi ce țeapă am luat eu, am lins la bere cu un american și eu nici cu curu' nu am știut că e poet, când puteam să-i iau un interviu pentru Monitorul. Oare ce fel de poezie scrie?

— Stai să-l sun și o să afăm imediat.

— Nu face, l-a oprit Anton pe Cătă, nelăsându-l să culeagă numărul americanului ca să-l întrebe ce fel de poezie scrie și despre ce.

— Tu cum te-ai simți dacă cineva te-ar ruga să-i povestești cum e Cristina în pat?

— Comparația nu e prea reușită.

— Așa crezi tu, pentru că nu ești poet.

Anton îl lăsă pe Cătălin să-și termine berea și reveni la ziar, ca să-și încheie articolul. În fața Monitor-ului îl aștepta Olga, care îl îmbrățișă și-i spuse că merge acasă, ca să-i facă o ciorbă ardelenască și să-i spele blugii.

— Iar tu să nu uiți să treci pe la o farmacie după prezervative. Să știi că fără prezervative nu am să te primesc, i-a mai trântit-o ea, fără să se sinchisească că Doru, care ieșise să fumeze, probabil că auzise tot.

Dar Olgăi i se fâlfâia de colegul lor și îi repetă rugămintea și tot cu voce tare.

După ce-și termină povestea sa despre noile realități basarabene, o întinse și Anton spre o farmacie.

La colț, îl găsi pe poetul Matei Rusu îmbrățișând un

267

stâlp și Anton îl apucă de braț, ajutându-l să-și păstreze echilibrul. În timp ce se apropiau de stație, Matei îl chemă să mai bea ceva în Carpați, în cinstea revenirii sale din Chișinău. Anton primi, pentru că, oricum, nu ar fi putut să scape de tip. În schimb, nu bău nimic, bău numai Matei Rusu, care îi ceru punga cu pământ basarabean.

— Ce?

— Cum, nu mi-a adus-o nici de data asta?

Și atunci Anton își aminti că, la ziua sa de naștere, îi promisese lui Matei, care se trăgea din refugiați

basarabeni, să-i aducă o pungă cu pământ basarabean, ca să vadă și el cum arată acesta. Anton îl minți că i-a adus-o și că a uitat-o acasă. De la un punct încolo, Matei se apucă să vorbească cu sine însuși, ținea un pahar de votcă în mână și își povestea sieși fel de fel de lucruri, uitând că și Anton era de față. Era așa de prins de ceea ce-și povestea, că nici nu observă cum rămăsese chiar singur, căci, în cele din urmă, și Anton plecă.

În autobuz, îi țârâi mobilul. Îl suna Pleșea ca să-l acuze că i-a răpit-o pe Lora.

— Cum ai revenit tu în Brașov, cum Lora m-a părăsit. Unde ai ascuns-o, oligofrenule?

Apoi iar l-a sunat. L-a sunat și a treia oară. A treia oară zbârnâindu-l la telefonul fx al Olgăi. Oare de unde știa că e la Olga? se întrebă contrariat Anton.

— Ca să scapi de ȋicnit, fă-i o cronică laudativă la cartea aia a lui doldora de greșeli și tipul o să te lase în pace.

268

Și a scris-o. A scris-o chiar în noaptea aia după ce

Olga a adormit, susținând negru pe alb că volumul lui Pleșea e unul ieșit din comun și că e foarte bine scris. Și această ploaie de elogi i-a trimis-o lui Alghi pe e-mail, nemaiașteptând să se facă dimineață.

A doua zi, cu Olga ținându-se de mâini, coborau pe lângă Prefectură în vale către Teatrul Dramatic „Sică

Alexandrescu”, când îl văzură pe Decebal, încremenit la stop, înconjurat de vreo opt plase, își ștergea neconținut cu mâneca fruntea transpirată și își agita capul în toate părțile. Și el i-a văzut și i-a strigat primul.

După ce s-au apropiat, îl rugă pe Anton să-l ajute să care pungile în partea aialaltă a străzii. Olga plecă la ziar și Anton rămase singur cu Decebal pe care, pentru prima dată de când îl cunoștea, îl vedea pleștit și îmbrăcat neglijent. Ceva se întâmpla cu el. Poate, cine știe, ceva foarte nasol.

— Unde meri, bătrâne?

— La anticariat, să-mi vând cărțile.

— Cărțile?

— Da, cărțile. Toată biblioteca mea. Adică opt sute și șapte volume.

Lui Anton i se părea de necrezut că opt sute și șapte volume putuseră să încapă în pungile alea de rafe. Dar și mai incredibil i se păru faptul că Decebal era gata să renunțe la toate cărțile sale, pe care nu le împrumuta nimănui să le citească, pentru că ținea prea mult la ele.

Nici cu Anton nu făcuse vreo excepție, oricât l-a tras acesta de mânecă. Și acum, iată, pe nepusă masă, își vinde toată biblioteca. El, care are atâtea relații. El, 269

care intra în redacția lor

împingând ușa cu piciorul.

Ceva îi scăpa lui Anton.

Mai întâi, au cărat patru din cele opt pungi în partea aialaltă a străzii și apoi au revenit și după restul. Și tot așa le-au cărat și la anticariat: în două reprize. Decebal era pe jantă. Asta se vedea de la o poștă, dar Anton nu îndrăzni să-l întrebe, cum așa, el, un tânăr politician foarte promițător, prieten cu Ghișe, a putut intra la apă? Cu toate că îl mânca limba să-l întrebe, și-a înghițit întrebarea, văzându-l cât era de necăjit. Dar Decebul însuși i-a povestit totul, în timp ce se apropiau de magazin. Se certase cu Ghișe, ieșise din partid, iar despre politică nici nu mai voia să audă. A părăsit-o și pe Violina,

fiindcă aceasta nu-i aprobase pasul. Din cauza asta, însă, a rămas și fără lovele, pentru că toți banii lui sunt la ea. Acum e cu Roxana, care, în aceste clipe, îl așteaptă în Cerbul, cu o bere în față, ca să vină și să i-o plătească.

— Și dacă nu-ți iau cărțile, cum ai să te descurci?

— O să mi le ia. Toată problema e cu cât.

După ce l-a ajutat să le urce la etaj, a ieșit să-l aștepte afară, de unde l-a auzit răcnind la vânzător – chiar și din stradă i se auzeau răcnetele – că e jaf la drumul mare și nimic mai mult să i se dea șapte milioane de lei, pe opt sute și șapte volume. Anton luă un taxi, care-l lăsă în fața redacției. Coborând, Anton

îi întinse șoferului, cu o alură de sportiv, o bancnotă lucioasă, dar acesta nu vru să-i ia banii, pe motiv că îi plac articolele sale.

Olga lipsea din redacție, dar îi lăsase pe masă o cafea și sub ceașcă un bilețel în care îi povestea că a

270

plecat la un eveniment în Râșnov și că va reveni pe la amiază. Seara, au băut vin îndulcit cu miere și au făcut dragoste la lumina unei lumânări. La lumina unei lumânări au făcut dragoste până pe la sfârșitul lui mai, seară de seară, și cu toată ejacularea precoce a lui Anton, care își dădea drumul aproape imediat cum începeau, au făcut dragoste în fiecare zi. Iar când nu

făceau dragoste, se plimbau: în luna aia au fost aproape că peste tot și peste tot s-au ținut de mâini; pe

Tâmpa, în Poiana Brașov, în Bran sau la Sinaia; nu-și descleștau mâinile nici măcar pentru o secundă, bașca atunci când intrau în Monitorul.

Și au fost atât de fericiți până când, într-o bună zi, zbârnâi telefonul redacției. El își recitea un reportaj despre războiul dintre taximetriști, iar, acasă, Olga îl aștepta cu masa întinsă. La celălalt capăt al firului, domnul Doboș îi vorbea lui Anton cu un glas onctuos, adresându-i-se – pentru prima dată de când se cunoșteau – pe nume. Anton se apucă cu o mână de cantul mesei ca să nu cadă. De unde și până

unde să-l sune tatăl Lorei?

— Oare ai putea să treci în seara asta pe la noi?

— Pe la dumneavoastră?

— Da, pe la noi.

— Dar Lora ce o să zică?

— Ce să zică, o să se bucure.

— Și Lora unde e?

— E lângă mine.

Anton a rămas fără piuit, pentru că nu putea prinde șpilul. Futu-i, oare ce și-au pus în gând?

271

— Dați-mi-o pe Lora.

Vocea unduitoare a Lorei i se răspândi ca o dulceață prin tot corpul.

— Dacă ai ști cum îmi mai mușc mâinile că nu te-am sunat mai devreme.

Nu ai vrea să vii pe la noi, doar o vorbă ca să-ți spunem?

— Când?

— Chiar acum.

Anton își înghiți limba și nu știu ce să-i răspundă, pentru că, acasă, îl aștepta Olga, cu o oală de ciorbă pe plită și cu două bilete pe masă la un film american.

— Vii?

Să mergă sau să nu mergă? Și oare de ce așa o grabă? Ce avea oare așa de important să-i spună că ar fi trebuit să se întâlnească imediat?

— Spune-mi la telefon care-i treaba.

— Da' de unde. Numai nu la telefon.

După voce, și avea o voce gravă și nesigură, i se păru că luase Bacăul. Poate, cine știe, moștenitorii casei i-au aruncat în stradă și ea vrea să-l roage să scrie un articol despre asta. Ieși în hol cu receptorul la ureche și își aprinse o țigară. Numai curiozitatea îl făcu să accepte și s-o anunțe că vine. Tot drumul se chestionă să-i spună Olgăi unde se duce sau nu? Mai bine să nu-i spună nimic, căci, oricum, nu o să stea prea mult. O

s-o întrebe de ce l-a chemat și o să revină imediat la

Olga sa. Dar, totuși, poate, mai bine ar fi să temporizeze întâlnirea? Ideea i se păru excelentă și deschise ușa unei cabine telefonice, ca să-i

spună că șeful l-a trimis în Codlea, ca să scrie un reportaj despre un grav accident de mașină. Dar nimeni nu-i răspunse.

272

Și, de nervi, Anton trânti cu pumnul în carcasa metalică a telefonului, din care au început să șuruie unul câte unul leuții. Mai pocni un pumn. Și încă unul. Cu buzunarele umflate, părăsi cabina aia norocoasă, simțindu-se ca Paul în Viena.

În troleibuz, mintea îi fugi la Olga, care, la ora asta, îl așteaptă cu masa întinsă și cu patul încălzit. În buzunar avea o cutie lucioasă de prezervative, pe care o strângea atât de tare în mână de parcă se temea să nu i-o fure cineva.

Erau prezervativele preferate ale

Olgăi și el voia s-o bucure. Tot drumul se gândi la Olga și la corpul ei amețitor de frumos și abia aștepta să se consume mai repede întâlnirea cu Lora, pentru a putea reveni la iubita sa.

În stradă, în fața casei sale galbene, domnul Doboș scormonea în măruntaiele Daciei.

— Cum a fost la Chișinău?

— A fost minunat. Dar parcă tot în Brașov e mai bine.

— Mie îmi spui?

— Și Lora unde e?

— E în casă.

Deci moștenitorii nu le-au luat casa. Atunci oare ce li se întâmplase? Domnul Doboș împinse poarta și îl

întovărăși pe cărarea din curte, îi deschise și ușa.

— Intră, ce mai stai!

Urcă singur scările. Intrat în casă, se simți ca la trecerea de pietoni, când prima mașină te lasă să treci, dar a doua îți țâșnește, brusc, în față. Adică, spre

273

deosebire de Domnul Doboș care se depăși pe sine în politețuri, doamna Doboș ieși cu fundul la el și nu-i răspunse la bonjur.

— Pur și simplu, o chinuie o migrenă îngrozitoare, i-a luat apărarea Lora, în bucătărie, unde-l trase de mânecă pentru a bea o cafea. Îi turnă cafea într-o cană pe care a ciordit-o din

Cerbul, spre înalul relației lor atât de scurte și de tensionate. Pe neașteptate, Lora sări în picioare, traversă în fugă bucătăria și izbi ușa de perete, făcându-i mamei sale, care stătea lipită de gaura cheii, un cucui de toată frumusețea în frunte.

— Știam eu că ne urmărește. Acum sper că o să se potolească.

Mama sa dispăru în pod, iar Lora reveni la masă și lăsă ușa vreaște. Au halit două cafele una după alta și

Lora tot încă nu-i spuse de ce dracului l-a chemat la ea. În cealaltă cameră Surprise-Surprise era în toi, dar nimeni nu se uita la teve.

— Maică-mea iar a uitat să închidă teveul.

— Dar unde e tatăl tău?

— E în stradă, îi așteaptă pe cei de la Pro TV.

— De ce?

— Pentru că astăzi moștenitorii casei au amenințat că o să ne arunce în stradă. Să știi că el astăzi a patruleat toată ziua strada ca să nu ne ia ăia ca din oală.

Doar ți-am spus că trăim într-o casă naționalizată, ai cărei proprietari s-au ivit la orizont din îndepărtata

Brazilie, unde au emigrat după război.

— Da, și eu m-am gândit că pentru asta m-ați chemat.

— Da, pentru asta. Sperăm că, dacă o să vadă că un ziarist e de partea

noastră, poate că nu vor îndrăzni să

274

ne arunce în stradă. În același timp, vreau să te rog și să ne pledezi cauza, într-un material de-al tău. Pentru că am auzit că toată lumea îți citește textele.

Doamna Doboș coborî din pod cu o căldare plină ochi cu porumbei morți, pe care o deșertă în ghenă și urcă să mai strângă o partidă, căci tot podul casei lor era tivit cu cadavre de porumbei albi și negri. Doamna

Doboș îi suspecta pe preținșii proprietari că i-ar fi otrăvit. În schimb, Lora se arătă oarecum plictisită de acest subiect, de parcă în fiecare zi ar crăpa porumbei în podul casei lor.

— Dacă tipii o să ne scoată în stradă, oare nu o să ajungem și noi la fel?

Lora fumă trei țigări, una după alta.

— Nu ai să mă crezi, dar, de când au apărut proprietarii ăștia, am ajuns să fumez și câte trei pachete pe zi. Cred că am să mor dacă nu o să se rezolve cumva problema asta.

Anton o privea cu milă.

— Știi că ne-au dat și în judecată.

— Nașpa de tot.

— Și noi am pierdut procesul.

— Și mai nasol.

— Dar vrem să facem recurs. Și până o să facem, important e să nu dea afară din casa noastră, din casa asta în

care eu m-am născut, i-a repetat ea și a ieșit în stradă, ca să vadă ce mai face taică-său.

A ieșit și maică-sa. Ca să patruleze în partea de sus, în care domnul Doboș ajungea mai rar. Între timp, Anton o sună pe Olga spunându-i că e pe teren și că o să vină mai târziu și o rugă să meargă singură la film.

275

Lora reveni agitată și au mers la balcon ca să aibă toată strada sub ochi și el se izbi cu piciorul într-un coșciug, plin cu legume și fructe.

— E pentru a-i speria pe proprietari. Ultima dată când ne-au vizitat, i-am târât și la balcon, arătându-le unde ținem noi cafeaua din care i-am

servit. Și aceștia imediat au făcut picioare.

— Înseamnă că și pe mine m-ai servit cu cafeaua aia, din coșciug?

— Nu din aia. Din alta, pe care o păstrăm în frigider și din care bem și noi.

Și în timp ce-i povestea toate astea, Lora luă un măr din sicriu și își înfpse dinții în carnea sa fragedă.

Capotul ei era descheiat la toții nasturii și sub el nu avea absolut nimic. Adică era completamente goală.

— Știi, eu ar cam trebui să plec.

— În niciun caz. Cum să pleci când tipii s-ar putea să apară din clipă în clipă? Please, nu pleca.

Au revenit în dormitor și s-au

cufundat în fotolii.

În curte se auzi tușind doamna Doboș. Se pare că e un semnal ceva, îi zise Lora și ieși să vadă care-i treaba, lăsându-l pe Anton să le păzească casa.

Deodată, ea intră val-vârtej în casă.

— Au venit. E și poliția cu ei. Hai, coboară în stradă.

Și Anton o urmă pe Lora, care-și trânti o geacă pe ea. În stradă, într-adevăr, un bărbat cărunt încerca să forțeze poarta, dar domnul Doboș ținea de clanță. Un polițist se pregătea să intervină, când Anton își scoase legitimația de ziarist și le-o futură în fața ochilor.

— Oamenii nu pot fi scoși în stradă

în puterea nopții. Și în niciun caz atunci când procesul încă nu s-a

276

Încheiat, pentru că dumnealui are de gând să facă recurs.

Și se începu scandalul. Țipau moștenitorii. Răcnea domnul Doboș. Țipa doamna Doboș. Scâncea Lora.

Numai polițistul nu intervenea. După ce Anton își scoase aparatul de fotografiat din geantă și începu să le facă poze, toată lumea se liniști și moștenitorii plecară, nu înainte de a-i amenința că o să revină mâine dimineață. Rămași singuri, Lora îl chemă sus la ei ca să bea ceva.

— Unde să te mai duci la ora asta? îl întreabă ea și-i făcu cu ochiul.

— Poți să rămâi și la noi. Doar nu e pentru prima dată.

Dar Anton nu vru să rămână și se grăbi să-și ia rămas-bun pentru a se întoarce mai repede la Olga.

Care, însă, îi deschise ușa ca să-i reproșeze că nu e bine s-o mintă.

— Pentru că eu știu unde ai fost și la cine. Nu face să te justifi, pentru că eu nu mai vreau să trăiesc cu un tip care-mi pune coarne. Și aici am terminat discuția, îi spuse ea și-i închise ușa în nas, lăsându-l să sune zadarnic la ușă.

Șleahtițchi reveni în garsoniera sa din Schei, din care lipsise o habă de vreme, pur și simplu rupt. Nu peste mult, se auziră niște bătăi în ușă și ieși

să vadă cine e. Era Pleșea. Oare nu venise ca să-i spargă nasul? Era însă târziu ca să-i trântască ușa în nas și să se piticească în casă. Cu atât mai mult cu cât acesta i se aruncă în brațe și îl îmbrățișă. Îl îmbrățișă Pleșea.

277

Inima lui Anton bătea ca un clopoțel, iar gura i se făcu iască.

— Să știi că am venit să-ți cer iertare.

Șleahțițchi îl privea cu neîncredere.

— Pot să intru?

Se dădu mecanic într-o parte și Pleșea pătruse în hol, odată cu o pală de vânt de afară.

— Pun gâtul că nu ai auzit ce ți-am

spus.

O rafală mai puternică de vânt crăpă fereastra de la bucătărie, dar Șleahtițchi nu se grăbi s-o închidă.

— Ei bine, am venit să-ți mai mulțumesc și pentru cronica ta. Dacă ai ști cum ai mai bucurat-o pe mama mea cu cronica aia.

Șleahtițchi se apropie de fereastră și o deschise vreaște.

— Ce mai, într-un cuvânt, ai făcut-o pe maică-mea fericită. De trei zile încoace, numai despre articolul tău vorbește. Mai mult decât atât, îl poartă în geantă și-l arată tuturor cunoscutelor sale sau rudelor noastre.

Pleșea își deschise geanta și scoase un Monitor.

— Am și eu un exemplar.

Lui Anton mâinile încă îi mai tremurau și scăpă țigara din mână. I-o culese de jos Sandu.

— Hei, amice, hai să uităm dracului tot ce a fost.

Șleahțițchi își turnă o cafea în cană, dar nu-l servi și pe Pleșea.

— Mâine e ziua mea și mama m-a rugat foarte mult să te chem și pe tine. Să știi că ea e foarte bolnavă și i-ar face o mare plăcere dacă ai veni și tu. Vrei s-o bucuri pe mama mea, care ține foarte tare la tine?

278

— Dă-mi voie să mă gândesc.

— Să știi că mama mea va fi în al nouălea cer, dacă vei veni.

Afară începu să plouă și o rafală mai puternică de vânt trânti fereastra de perete și sticla crăpă și câteva cioburi se făcură țândări de podea, dar cei doi poeți se făcură că plouă. Nitamnisam, Anton sparse tăcerea și primi să vină și Pleșea îi strânse radios mâna.

— Să-ți explic cum să ajungi sau mai ții minte unde stă mama mea în Codlea?

— Cum aș fi putut să uit?

— Deci, vii?

— Da, vin.

— Îți mulțumesc, bătrâne, îi mai zise Pleșea la plecare și îi lăsă pe masă o pungă în care se culcaseră unele pe altele trei sticle de coniac. După ce plecă Pleșea, afară se dezlănțui

furtuna.

Anton a împins o poartă de lemn, închisă la culoare și aceasta s-a deschis imediat, dar a trântit-o la loc, când o javră uriașă și neagră lătrând de mama focului se repezi spre el. Spre marele lui noroc, reuși să închidă poarta înainte ca dihania să-și trântască labele masive și zgomotoase pe zăbrelele cenușii și ude. Se dădu câțiva pași înapoi și-și aprinse un LM roșu. Ținând în mână o piatră, își împinse vârful bocancului într-o gaură din gard, întărâtând fără. Contrar presupunerilor sale, nimeni nu coborî din casă. În zadar întărâtă și mai tare ogarul, bătând cu picioarele în poartă, că nimeni nu ieși să-i deschidă. În cazul

ăsta, nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să radă puțină. Totuși, se

279

gândi să-l caute pe Pleșea în Codlea. De cum se îndepărtă un pic, câinele se potoli din hămăit.

Traversă centrul orășelului dintr-un capăt în celălalt cu ochii roată, poate-poate dă pe undeva și de Pleșea. Fu depășit de o cireadă de vaci obosite.

Dintr-odată, vocea lui Pleșea i se înfpse în urechi.

— Hei, Anton, să nu-mi spui cumva că vrei să te cari înapoi?

— Da' de unde.

— Atunci unde ai întins-o?

— Să te caut pe tine.

— Aha, înseamnă că nimeni nu ți-a

deschis.

— Nimeni.

— Probabil că erau prea prinși cu întinsul mesei și nu l-au auzit pe Călinache.

— Probabil.

— Păi, iar eu ieșisem să întâmpin oaspeții.

— Și unde-s?

— Încă n-au venit. În îne, o să găsească ei și singuri drumul. Hai, înapoi.

— Dar pe cine aștepți?

— Pe toți.

— Adică?

— Adică pe toți colegii noștri de la cenaclu, pe unii prof de la facultate, pe colegii tăi de la ziar, niște rude de ale

mele, niște colegi de școală și așa mai departe.

Numai pe Lora nu am găsit-o.

— Cum așa?

— Nu ai auzit ce a pățit?

— Nu.

280

— Moștenitorii le-au luat casa și ei au ajuns în stradă. Drept urmare, mamă-sa a plecat la țară, iar taică-său doarme în dugheana lui cu haine second-hand.

— Și Lora?

— Lora a dispărut. Și nimeni nu știe unde. Nici măcar ai ei.

— Ca să vezi.

— Da voi nu mai sunteți împreună?

— De mult.

— Și nici tu?

— Nici eu.

— Dar tu de ce nu mai ești cu ea?

— Pentru că ea s-a cuplat cu altcineva și asta cu mult înainte ca să li se ia casa. În același timp, și eu m-am lipit de altcineva.

Pleșea gesticula larg, răsucindu-se din când în când spre el, cu o față rătăitoare. Întunericul țâșnea din pământ, mugind în jurul lor.

— În afară de noi, cine a mai venit?

— Un rus.

— Un rus?

— Caută un cimitir al soldaților ruși în Codlea.

— Și va rămâne și el la petrecere?

— Dacă o să vrea.

Pleșea a deschis poarta și l-a îmbiat să intre primul.

— Nu, numai după tine.

De data asta, câinele își înghiți lătratul și îi linse palmele. Cu toate astea, se ținea ca un scai de Pleșea.

— Mamă, a venit Anton, o strigă Pleșea pe mamă-sa, care nu mai știa cum să-i mulțumească pentru articolul pe care l-a scris despre cartea fului ei.

281

Situația începea să-l stânjenească și Pleșea l-a smuls din mâinile ei, conducându-l în sufragerie. Acolo, își aruncă mâna spre un bărbat care stătea singur la masă.

— Iată-l și pe Vladimir, care s-a cartiruit la noi, în urmă cu două

săptămâni.

În ochii lui Vladimir s-au aprins niște becuțe.

— Să-i spun că știi rusește? îl iscodi Pleșea.

— În niciun caz.

Doamna Nicoleta l-a prins iar de mână, mulțumindu-i că a primit să vină la ziua fului ei și prietenului lui. Faciesul ei, ca și ochii speriați și foarte obosiți îi trădau boala de care suferea. L-a așezat alături de ea.

Un pic mai încolo se așeză Pleșea, între Vladimir și tatăl său. Doar doamna Iza, mama doamnei Nicoleta, se încăpățâna să rămână în picioare în spatele lor, aducând cu intermitențe fel de fel de talgere pline cu mâncare în

mâini. În una dintre nenumăratele ei apariții, îi lăsă în față o farfurie cu icre roșii. Doar lui și îi zâmbi cu drag. Se vede că și bunica lui Pleșea îi citise articolul și prinsese drag de el. Dintr-odată, îl trase ața să fumeze o țigară în grădină. Nu peste mult, în curte ieși și Pleșea, care insistă să-i arate camera unde o să doarmă, dacă o să vrea, frește, să doarmă. Au urcat scările de lemn la doi, cot la cot. Cele patru odăi stăteau față în față. Au intrat în camera din fund.

— Asta va fi camera ta, l-a împins Pleșea înăuntru.

O mai ții minte?

— Cum aș fi putut-o uita? De atâte ori am dormit aici, înainte să ne

certăm.

Un divan de culoarea cafelei cu lapte ocupa optzeci la sută din suprafață, condamându-te să stai doar

282

culcat. După ce Pleșea îl lăasă singur, Anton deschise fereastra, se aruncă pe divan, cu mâinile desfăcute în părți și adormi, iar în somn o dezbracă pe Olga de fustă și o luă în brațe.

Nu reuși însă să-i facă nimic, pentru că vocea melodioasă a doamnei Nicoleta chemându-l la masă îl trezi din somn. Coborî. Sufrageria chifera de colegi de-ai lui de la Monitorul. O zări și pe Olga, aceasta îl măsură pieziș și toată seara îl ignoră cu ostentație.

— Sănătate, Anton! De-ai ști cât mă bucur că ne-am împăcat, îi mărturisi, hodoronc-tronc, Pleșea, care stătea în dreapta Olgăi și o servea, din timp în timp, când cu una, când cu alta.

— Era o prostie să rămânem certați toată viața.

Pleșea îi umplu un pahar cu votcă rusească, adusă din Rusia de Vladimir și i-l întinse peste masă. Au ciocnit. A ciocnit și cu Vladimir, care ținu neapărat să-i povestească în rusă - între timp, se răsufase că e basarabean, cum a aflat de la un student basarabean din Brașov, care vara trecută lucrase la construcții în

Moscova - că în Codlea există un cimitir militar rusesc.

— Și unde e? îl întrebă Anton, vrând, nevrând.

— Încă nu l-am găsit, îi răspunse domnul Vladimir.

— Dar ei nu ar putea să știe unde e? arată el cu mâna spre tinerii din jurul lor.

— Ei, aș!

Din clipa când Vladimir îl mirosise că e din partea aialaltă a Prutului, nu mai putu să scape de el, întrebându-l vrute și nevrute și tratându-l ca pe un boschetar. Pentru a se descotorosi de el, Anton ieși să mai

283

fumeze o țigară în grădină și reveni cât de târziu putu.

Vladimir își găsi o nouă victimă în

persoana Olgăi, căreia îi spunea nu știu ce cu înfăcărare și Anton își plimbă urechea în spatele lor ca să ale dacă vorbeau în rusă sau nu. Nu. Ceea ce înseamnă că Olga reușise să-și păstreze în secret adevărata sa identitate. De la masa aia, numai el știa că și ea e basarabeancă și încolo nimeni. Nimeni nu asculta pe nimeni, pentru că toți vorbeau deodată. Nu exista om care să nu aibă ceva de spus și nu era persoană care să vrea să-și asculte vecinul. De aia, toți trăncăneau în același timp. Afganul povestea pereților cum fusese el bucătar pe o corabie americană și tot pereților le vorbea și Doru sau

Matei. Iar Pleșea repeta întruna, de parcă ar fi fost un disc stricat: „Bă,

haideți să mai ciocnim un pahar!”

Pe la unsprezece, Vladimir ajunse la tinichea și răcni în rusă că pleacă să caute mormintele soldaților ruși în Codlea și nimeni nu avu nimic contra, pentru că nimeni nu pricepu ce spusese. Exceptându-l pe Anton, care se făcu că ninge. Numai Olga țâșni după el în curte și nu vru să-l lase să iasă în stradă.

Unul câte unul, oamenii se retrăgeau în grădină sau în curte, bașca Anton și cu Pleșea care s-au îmbrățișat deasupra mesei, cu câte un pahar în mână. Acum erau din nou cei mai buni prieteni.

Deodată, Anton nu o mai văzu nicăieri pe Olga, când el o căuta ca să-i

spună cât de topit e după ea, și treaba asta îl întristă foarte tare. Împreună cu Pleșea, au căutat-o prin toată casa. Au căutat-o în sufragerie, 284

În bucătărie și la baie. Nu era nicăieri. Să fi fugit oare cu vreunul dintre prietenii lui Pleșea? Cu cine, însă, odată ce toți reveniseră în păr la masă, lingând paharele? I-a numărat încă o dată. Erau toți. Să fi plecat oare cu Vladimir să caute mormintele soldaților ruși din cel de-Al Doilea Război Mondial? Nu era genul.

Au căutat-o și în curte. Au strigat după ea și prin grădină sau în stradă. Nu răspunse nimeni, de parcă s-ar fi evaporat în aer. De la un punct încolo, dispariția ei îl deprimă așa de tare pe

Anton, că acesta înhăță un buchet de trandafri de pe masă, le peni petalele într-o farfurie sidefe, deasupra lor întinse o idee de dulceață și se apucă să le mestece. Toți mâncau prăjituri și numai el petale de trandafri proaspeți, pe care le băga în gură cu degetele însângerate. Încetul cu încetul, lumea începu să se adune în jurul lui ca la urs. Numai Matei încercă să-i subtilizeze farfuria din față, dar nu reuși.

— Fiecare mănâncă ce vrea, declară ironic Voicu și îl încurajă să continue.

Gustul rozelor era leșios. De parcă ar fi băgat în el săpun.

— Lasă că o să apară ea într-un târziu, nu mai suferi și tu atâta din

cauza unei femei. Hai mai bine să mai bem ceva, îl îndemnă Matei, însă Anton nu vru să primească, pentru că Olga nu era o femeie oarecare, era femeia visurilor sale. Deodată, îl apucă pe Pleșea de piept, oricât de bine clădit era acesta, și-i răcni în față.

— Bă, tu unde ai ascuns-o pe Olga? Hai zi, bă, unde?

— Anton, tu ai înnebunit. Nici eu nu știu unde e. Și eu mă tem să nu i se fi întâmplat ceva. Hai să te mai duc o dată prin toate camerele din casă, dacă nu mă crezi.

285

Și au mai făcut un tur al casei, fără să dea de urma

Olgăi, după care au mai băut două

pahare de votcă, unul după altul, și Anton mai mănca un buchet de trandafri. De data asta, albi. După care i s-o rupt filmul.

Dimineața s-a trezit cu un cap mare cât o căldare și cu o greață nesfârșită. S-a îndoit către un lighean lipit de pat și vomită, a borât numai trandafri, numai petale de trandafri. Nu este exclus că erau chiar rozele pe care Olga i le dăruise aseară lui Pleșea. După ce borî, ieși din cameră în vârful picioarelor. Toți dormeau. Ajuns la parter, nu și-a luat rămas-bun de la nimeni și a țâșnit în curte. Javra dispăruse și a traversat în fugă curtea. În stație, a dat peste Olga, aceasta s-a făcut că nu-l vede și nu-i răspunse la

bonjur, refuzând să meargă în Braşov cu acelaşi autobuz în care urcase şi el. Numai ca să nu călătorească împreună, rămase să aştepte altul. Cel puţin asta a fost presupunerea sa. Altfel, de ce nu ar fi venit şi ea cu autobuzul ăla? I-a fost rău tot drumul. În spatele autogării din

Bartolomeu, a borât din nou şi tot petale de trandafri. După care îşi împletici picioarele în sus pe strada

Lungă. După colţ, se ciocni nas în nas cu Violina, care împingea un căruţ, în care stătea chircit Decebal, cu picioarele paralizate şi cu privirile absente. Decebal într-un căruţ?! Oare ce dracului a păţit? De când cu povestea cu anticariatul, nu-l mai

văzuse deloc. A

schițat un gest de salut, dar Decebal și-a închis ochii.

Numai ca să nu fe nevoit să-i răspundă. Oare ce i s-a întâmplat că a ajuns așa de nașpa? Se jena să-l întrebe

286

și i-a făcut un semn Violinei să rămână un pic în urmă.

Acum se împăcaseră. A întrebat-o pe Violina în șoaptă ce naiba i s-a întâmplat că a ajuns atât de rău și ea tot în șoaptă i-a povestit cum niște ciomăgari, care s-au dat la Roxana într-un restaurant din Poiana Brașov, l-au lăsat într-o baltă de sânge, acum o săptămână.

După bătaia aia, Roxana l-a

părăsit, plecând cu Paul la

Viena. Din politică ieşise de mult şi, în ultima vreme, nu mai ieşea nici din casă. Într-o zi, ea a trecut pe la el absolut întâmplător şi de atunci a rămas să-l îngrijească. Decebal adormise în căruţ. Sau poate că se făcea că doarme. Nu, mai degrabă adormise. Acum nu mai striga la Violina şi nu mai îndrăznea s-o apuce de gâţe. Sau s-o ţistuiască. Se mai schimbă oamenii. S-au despărţit în furca drumului, Violina a luat-o la stânga, pe strada Eminescu, iar el în sus, pe Mureşenilor.

Din urmă l-au ajuns hohotele înfundate de plâns ale lui Decebal şi Anton se zori să dispară cât mai repede

după colț ca să nu-l vadă pe acesta plângând.

Cu ochelari fumurii pe nas, Lucică Voicu deschise ușa cabinetului și se opri în fața lui Alghi, care, fiind cufundat în gânduri, tresări. Tresări când îl văzu cum își înfpse mâinile în cantul mesei și cum îl privi batjocoritor. Alghi se ridică în picioare și se lipi cu spatele de perete.

— Știi pentru ce am venit.

— Știu, Lucică.

— Și ce vei face?

Alghi își mută pixul dintr-o mână în altă mână și îi răspunse cu un glas pierit.

287

— Adică ce ar trebui să fac?

Lucică îi luă pixul din mână și îl aruncă într-un pahar în care se mai găseau și alte pixuri.

— Și tu nu-ți dai seama ce ar trebui să faci?

— Ce?

— Să-l măture de la ziar!

Alghi înconjură masa, cu mâinile la spate, fără a spune nimic. Lucică îi întinse o țigară, pe care Alghi o luă cu vârful degetelor și o aprinse, slobozind rotocoale albastrii spre tavan.

— Nu pot.

— De ce?

— Fiindcă Anton e cel mai bun ziarist al nostru și tu știi prea bine asta.

— Și ce dacă?

Lucică își scoase chipiul sidefu și

Algi văzu că

Lucică se răsesse în cap.

— Și ce dacă e cel mai bun jurnalist al nostru, asta înseamnă că are dreptul să ne înnegrească prietenii în paginile ziarului nostru, făcându-i securiști?

— Și oare nu e adevărat?

— E, dar de ce s-o știe toată lumea? Știi că unii dintre prietenii noștri l-au dat în judecată pentru calomnie?

— Da, știu, îl înfruntă Alghi, dar, totuși, nu-l pot da afară.

Lucică îi smulse lui Alghi țigara din mână și o aruncă pe fereastră.

— Atunci eu am să merg la domnul Nicolae.

Alghi îi răspunse, cu un tremolo în voce.

— Mergi!

288

— Vezi să nu-ți zboare și ție capul, Alghi, din cauza imbecilului ăsta, i-o mai trânti Lucică și părăsi redacția în pas alergător. Tot în pas alergător ieși și Alghi din redacție, grăbindu-se din toate puterile să-l ajungă pe Lucică din urmă.

— Hei, Cătă, tu știi că Anton s-a apucat de băut? îi zise Matei, prinzându-l de mână în scuarul din fața primăriei, unde s-au văzut întâmplător. După cheful ăla al lui Pleșea, după care Olga s-a cuplat cu Sandu, s-a apucat de băut. Bea de stinge. Și nici pe la ziar nu

mai dă. Încât Alghi vrea să-l dea afară.

— Și acum unde e?

— Bea pe terasa de la Muzeu cu niște tipi foarte dubioși.

— Hai pe terasă.

Matei și Cătă au mers pe terasă. În urma lor apăru și boschetarul ăla cu fața lunguiață, care, deși încercase să-și șteargă orice asemănare cu Constantinescu, bărbierindu-și țacălia și răzându-se în cap, oricum, și acum părea o replică perfectă a președintelui. Pe vremuri, a avut doar de câștigat de pe urma acestei asemănări, dar, acum, lumea începea să-l huiduie de cum îl vedea și chelnerii îl alungau de pe terasă. Anton plecase de pe terasa aia și ei au coborât în

Groapă, pe unde, însă, nu călcase în seara aia. Și tot în Groapă coborî și sosia lui

Constantinescu, care fu huiduită și acolo. În schimb, dublura lui Ion Iliescu fu întâmpinată cu ovații, toată lumea grăbindu-se să-i arunce câte ceva în căciulă. În sfârșit, l-au găsit pe terasa din spatele Universității, bând votcă împreună cu geamănul lui Emil.

289

— Lasă-ne singuri, îl rugă Cătă pe bombagiu și acesta dispăru într-o clipită.

Fără să-i explice nimic, l-au scos de pe terasă pe sus și l-au băgat într-un taxi. Au urcat și ei, fâncându-l din ambele părți. Tot pe sus l-au cărat în

garsoniera sa și l-au băgat în pat, unde Anton adormi ca secerat.

A doua zi, Anton plecă la Monitorul. Portarul era nou și nu vru să-l lase să intre. Anton îi explică portarului cine e, dar tipul nu vru să revină la sentimente mai bune și îi închise ușa în nas. Sărind de pe trepte ca de pe o trambulină, contrariat și revoltat, Șleahțițchi îl împinse într-o parte și dădu buzna în redacție, cu o falcă în cer și una în pământ. Alghi lipsea, iar Olga se concediase azi dimineață și nimeni nu știa de ce și cum putea fi găsită. Prin redacție văzu foarte multe stilouri noi. Stilourile vechi însă se făceau că nu-l știu, de parcă nu ar fi lucrat împreună atâția ani. Lucică

Voicu nu rată ocazia să-l mai ia o dată la vale.

— Uite că a venit și kaghebistul nostru, strigă

Lucică Voicu. Noroc, frățâne. Singur și mai fași?

Apoi își scoase un dicționar român-moldovenesc din sertar și începu să-l răsfoiască.

— Acum o să te înțăleg fără probleme. Hai, zi, bătrâni, și vânturi ți-o adus pi la noi?

Anton vru să se așeze la compul său, dar portarul îl bătu pe umăr și-l invită să iasă afară, fără a-i explica de Cum el se împotrivi, tipul îl apucă pe după umeri și îl îmbrânci spre ieșire.

— Fraților, spuneți-i că lucrez și eu

aici, hai ce mai așteptați?

290

— Lasă, lasă, că, oricum, Voronin a câștigat alegerile, așa că, acum, te poți întoarce acasă pe cai albi, îi râse Lucică Voicu în nas.

Nimeni nu se grăbi să-i sară în ajutor și toți își fereau privirile într-o parte. Nu știa că Voronin câștigase alegerile, cum nu știa nici ce era cu conjurația aia contra sa. S-a ajuns până acolo încât portarul îi blocă drumul spre cabinetul lui Alghi, care intrase în redacție pe ușa din dos. Era cât malul, așa că nu putea să pledeze pro domo. Prin geamul biroului său îl văzu pe Alghi discutând cu niște pixuri noi. Îl văzu și el, dar se făcu că plouă. Namila

aia îl îmbrânci în stradă și nu mișcă niciun deget în favoarea sa. Rămase pierdut în fața redacției, nereușind să prindă șpilul. Bănuiala că a fost concediat i-o confirmă în șoaptă Doru, ieșit la o țigară în prag.

— Și pentru ce?

— Habar nu am.

Încă mai sperând că la mijloc s-a strecurat o greșeală, a mers la poliție să bea o bere. L-a servit o chelneriță trupeșă ce visa să devină ziaristă și pe care o dată a ținut-o în brațe în bucătărie, dar asta se întâmplase tare de mult. Cu o halbă în față, încerca să-și dea seama pe cine oare l-a călcat pe coadă că l-au scos în șuturi din redacție, așa cum ai scoate un pai din

ochi, și nu reuși să-și dea seama. Nici măcar Ionuț, care veni să-l îmbărbăteze, nu știa de ce l-au mătrășit de la ziar, dar de unde oare știa că e în barul de lângă poliție? În îne, treaba asta îl interesa cel mai puțin în acele momente.

— Păi, oare nu ar fi fost normal să mă anunțe oficial că m-au concediat, nu-i așa, Ionuț!?

291

— Se pare că actualul nostru înanțator e chiar securistul ăla despre care tu ai scris un libel și asta explică totul.

— Ești sigur?

— Așa se zvonește. Și se mai zvonește că te-a săpat

Voicu. Care nu te înghițea de nicio culoare, naiba să știe de ce.

Între timp, apăru și Doru care îl contrazise. Părerea lui era că ceea ce i s-a întâmplat lui acum e un efect al faptului că s-a luat de un tip de la pesede. Dar nici el nu putea băga mâna în foc că e anume așa și nu altfel.

Oricum ar fi, cert era că s-au descotorosit de el ca un cal de muște, chiar și dacă nimeni nu știa de ce. După a patra bere, i s-a ridicat muștarul la cap și începu să-și înjure foștii șef.

Cristina se trezi supărată și îl zgâlțâi pe Cătă de umăr.

— Sună telefonul. Hai trezește-te mai repede și răspunde.

— La ora asta? E două noaptea.

— Atunci deconectează-l. Sau răspunde, dacă nu vrei să-l scoți din priză. Poate e neisprăvitul ăla de

Anton sau blegul ăla de Pleșea.

Cristina îl îmbrânci din pat și Cătă lipăi desculț spre aparat, fără să-și deschidă ochii, își duse receptorul la ureche și mormăi.

— Alo, vă ascult.

— I am Martin. I want to...

— Cine ești?

— I am Martin.

292

Din cauza gălăgiei din fundal, Cătă nu putea să priceapă ce vrea acela să-i spună. Pricepu doar un singur lucru, că Martin era la o zi de naștere la un oarecare Vlad sau Vovcic sau ceva de

genul. Cineva râdea.

Altceineva urla cu toată vocea.
Cineva lăläia Zemlea v iluminatoare...

— Ce ai spus, Martin?

— I want to tell you that... I am...
Vovcic's birthday, who is my best fiend
în Chisinau... și vocea lui Martin fu
bruiată de o melodie a lui Iurie Antonov
și dispăru de pe fi sau cineva i-o fi
smuls receptorul din mână, pentru că,
din capătul celălalt al firului, se auzea
doar vocea bardului rus, întreruptă din
când în când de niște răcnete
năprasnice și de un geamăt înfundat,
pe care-l scotea un tip ca atunci când
ești izbit cu picioarele în burtă. Pentru
că încă mai moțăia, Cătă nu pricepu ce
rămase cu Martin și unde dispăruse

acesta subit că nu și-a mai dus vorba până la capăt. Se culcă perplex lângă Cristinuța care sforăia dulce, fără să poată să adoarmă până dimineată, gândindu-se neconținut să-l caute a doua zi pe Anton ca să-i povestească de strania întâmplare nocturnă, dar mai ales să-l întrebe cine e Vovcic la ziua căruia a mers

Martin și pe care acesta a început să-l considere ca fiind cel mai bun prieten al său din Chișinău.

A doua zi, Anton a revenit la ziar ca să discute cu Alghi, dar portarul i-a baricadat drumul ca la

Mărășești, strigându-i că pe aici nu se trece, mai amenințându-l pe deasupra, că, dacă nu se potolește, o să

cheme poliția. Futu-i, măcar puteau să-l anunțe că l-au concediat, nu așa.

293

— Așa nu se face, Alghi, i-ar fi strigat Anton în față, dacă nu l-ar fi văzut venind val-vârtej drept spre sediul redacției pe bătrânul Botnaru, căruia îi datora o groază de bani și nu ar fi fost nevoit să se pitulească după

Mercedesul lui Lucică Voicu, după care se făcu mai mic ca o vrabie, iar după ce binefăcătorul său de cândva intră în redacție, își recăpătă statura sa obișnuită și o rupse la fugă. Fugea cu ochii întorși în direcția redacției. În stradă, mai să dea peste Voicu, care îl ținea pe Doru de cot de parcă se temea ca acesta să nu fugă și îi povestea te

miri ce foarte pasionat. Nu este exclus să-l fi forfecat pe cineva și Anton îi ocoli cu acribie. Dar nici ei nu prea ardeau de nerăbdare să-l întoarcă din drum. Pe nepusă masă, a simțit cum apa începe să-i intre în gură și a urcat într-un troleu. Într-un troleu despre care nu știa în ce cartier se îndrepta. Și nici măcar nu-l mai interesa acest lucru. Se așeză pe un scaun și își închise ochii.

Și foarte multă vreme călători cu ochii închiși până când nu-l scutură cineva de umăr.

— Dormi? îl întreabă Cătă.

— Un pic. Dar e bine că m-ai trezit.

Anton își deschise ochii și văzu că nimerise în

Tractorul, undeva la dracu' în

praznic. Au coborât la prima stație și s-au oprit pe o terasă. Cătă afase totul și îi promise că o să-l apuce el de guler pe Alghi și o să-l scuture bine până n-o să-i divulge toate dedesubturile. Și dacă o să i le divulge, cu ce o să-l mai încălzească asta? Chelnerița care-i aduse o cafea avea o bubă pe nara dreapta și era foarte tristă. Anton bău o gură și-și aprinse o țigară în timp ce Cătă îi povesti că o văzu astăzi pe Lora, la braț cu Vio.

294

— Vio a ieșit de la mititica?

— Da. Iar de acolo l-a scos Lora, care și-a luat întreaga vină asupra sa.

— Și judecătorii au crezut-o?

— Probabil, odată ce i-au dat

drumul lui Vio.

— Și unde stau?

— Eu nu știu unde stau, dar știu că vor să se căsătorească.

— Bravo.

Anton îl asculta cu gura căscată. Asta da noutate.

Lora l-a scos din închisoare pe Vio, luându-și asupra sa toată vina. Probabil, după ce a înțeles că, dintre toți bărbații pe care i-a avut ea cât timp a fost cea mai frumoasă femeie din Brașov, singurul care a iubit-o cu adevărat a fost cel care a desfgurat-o, transformând-o într-o urâtanie, dar desfgurând-o, fiindcă a vrut s-o păstreze doar pentru el. A desfgurat-o ca să fe numai a lui. Și ea s-a întors la

el. Și acum, se pare, sunt cei mai fericiți oameni din lume.

S-au despărțit chiar în fața terasei. După ce Anton fu înghițit de tumultul străzii, pe neașteptate, Cătă își aminti că nu-i spusese principalul. Adică își aminti că nu-i povestise despre telefonul acela foarte straniu pe care i-l dăduse Martin la miezul nopții. Alergă după el, ca să-l întrebe dacă nu știe cumva cine e Vlad sau

Vovcic, cu care se împrietenise Martin, dar pe cine să-l mai întrebe, odată ce strada era pustie?

Uite că am rămas și fără Lora, tot așa cum am rămas și fără Olga sau fără Irina, și sunt singur cuc, fără nicio tipă, când aș fi putut fi cu oricare dintre ele

sau

295

cu oricare tipă din lume, când aş fi putut fi sau cu Lora sau cu Olga, dar nu sunt nici cu una, nici cu alta şi vina e doar a mea, se lamenta Anton, în timp ce se apropia de garsoniera sa din Schei. Acum, după ce fusese măturat de la ziar, singurătatea începu să-l apese ca o piatră. Acasă. Voia să ajungă mai repede acasă şi să uite de toate. Acasă, avu o nouă surpriză. Cheia îi înţepeni în iată, opunându-se cu vehemenţă dorinţei sale impetuoase de-a se vedea cât mai repede în casa sa.

Geaba încercă s-o mişte în stânga sau în dreapta sa, că nu reuşi. Sau cheia nu era bună, sau lacătul. Din

această cauză, trânti mânios cu pumnul în uşă şi în hol se aprinse un bec chior şi se auzi o voce şucărită. A spus cine e şi ce vrea. Instantaneu, uşa s-a deschis şi în prag ieşiră... Lora şi Vio. Anton înlemni şi îşi înghiţi limba.

Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Era imposibil. Aia era casa sa. Ce puteau să caute cei doi în casa sa?

Ba nu, era a lor. Închiriaseră azi dimineaţa garsoniera. E adevărat că proprietarul îi prevenise că, înaintea lor, a stat un tip care nu şi-a plătit la timp chiria şi el i-a reziliat contractul şi i-a mai prevenit că acesta s-ar putea să vină după lucruri. De aceea, ei i-au păstrat toate lucrurile sale. Nu s-au atins de nimic. Ceea ce-i miră pe ei cel

mai tare era că el a stat înaintea lor în garsoniera aia. Ce coincidență! Foarte stranie. Dar ceea ce-l mira cel mai tare pe el e că Lora nu-și mai amintea că de atâtea ori îl vizitase în garsoniera asta.

Sau nu voia să-și amintească.

— Ai venit să-ți iei lucrurile?

— Lucrurile? Da' de unde! Am venit acasă.

— Adică?

296

— Păi, stai să vezi, pe mine proprietarul nu m-a preîntâmpinat că vrea să mă dea afară din garsonieră.

— Zău așa?

— Da.

— Dar el spunea că nu ți-ai plătit chiria și de aia a procedat așa.

— Sunt într-o întârziere de cinci zile. Ar fi putut și el să mă mai aștepte un pic.

— Sigur că da. Și acum ce-ai să faci?

— Nu mă taie capul.

— Poți să rămâi la noi. Hai intră. Unde să te mai duci la ora asta? O să-ți întindem o saltea la bucătărie.

De altfel, până nu-ți găsești altceva. Poți să rămâi la noi. Știi că l-am scos pe Vio de la pușcărie?

— Am auzit.

— În curând, o să ne căsătorim.

— Mă bucur pentru voi.

— Sper să nu ne porți pică pentru încurcătura asta.

— Da' de unde.

— Hai, intră. Nu mai sta atâta în prag.

Și a intrat. Cei doi i-au arătat lucrurile sale. I-au păstrat tot. Hainele în șifonier și hârtiile de pe masă erau intacte. La fel ca și compul său. Sau cărțile sale.

Toate erau la locul lor, neatînse.

— Le putem ține la noi până ai să-ți găsești și tu unde să stai.

— Mersi frumos.

Până și poeziile pe care le-a scris în ultimele zile stăteau stivuite frumos pe masă, așa cum le lăsase el.

Totuși, pe acestea și le-a vârat în geantă. În timp ce

Lora i-a dat ceva să bage în ghiozdan, Vio i-a povestit

cum a fost la mititica. După care s-au culcat. Ei, în dormitor, pe pat, și el pe o saltea, în bucătărie. Se aștepta ca cei doi să înceapă să facă dragoste, pentru a-i face în ciudă, dar nici vorbă despre așa ceva. Cu toate astea, el foarte mult timp nu a putut să adoarmă, gândindu-se că cel mai câștigat din toată povestea asta a ieșit Vio, care a putut-o ține lângă el pe cea care a fost cea mai frumoasă femeie din Brașov, chiar și dacă a obținut acest lucru cu prețul frumuseții ei. Dar pentru

Vio nu frumusețea conta, ci faptul că Lora era a lui.

Ațipind abia spre dimineață, Anton visă că doarme în casa domnului Doboș

și că, la un moment dat, se trezește, deschide ușa balconului, dă într-o parte capacul coșciugului și scoate de acolo o roată de salam, dar, când e gata s-o bage în gură, acesta îl pocnește cu o ghioagă peste degete.

După ce pleacă din fosta sa garsonieră și din noua casă a fostei sale iubite, își caută o gazdă toată ziua, plecând de la anunțurile din mica publicitate. Bântui

Tractorul, Steagul, Bartolomeu și Răcădău și o pulă.

Dintr-o nevoie urgentă de lovele, proprietarii voiau banii jos, și, pe deasupra, pe o jumate de an înainte.

Ceea ce îl aruncă în imposibilitatea de a se putea muta într-o altă casă.

Seara îl prinse în Piața Sfatului, stând amărât pe o bancă, pe o bancă pe care îi plăcea să stea cu o carte în mână pe vremea când era student la

Filologie. Nu avea unde să doarmă la noapte, că doar n-o să se ducă iar la fosta sa iubită, cu toate că Lora îi propusese să rămână la ei până o să-și închirieze altceva, nu putea să-i dea curs acestei invitații, în parte din

298

mândrie și, în parte, pentru că se simțea foarte singur și deprimat. Întunericul se ridica în rotocoale din pământ, când alături de el se așează o basarabeancă cu țâțe mari, care se dovedi a fi și o mare admiratoare a poeziei sale din Falsul Anton, căreia,

din una în alta, i-a povestit cum a dat potopul peste el, într-o clipită rămânând cu ața mămăligii în mână: și fără slujbă, și fără iubite, dar și fără casă. Liza l-a rugat s-o urmeze și el s-a ținut ața de ea. Te miri de ce, mergea cu doi pași în fața sa. Oare unde îl ducea? Și oare chiar voia să-l ajute? Nu îndrăznește s-o întrebe și nici să scurteze distanța care-i separa.

Dintr-un gang întunecos și bălțit, au ieșit pe strada

Castelului, despre care Alexandru Mușina scrisese o carte întreagă. Liza avansa în tăcere, cu toate că, de felul ei, era foarte gureșă. Însă se pare că toți basarabenii devin taciturni când le soliciți o mână de ajutor.

Ce gureșă mai era pe vremea când lucra la Monitorul și acum, na, se purta la fel de rezervat ca și toți basarabenii. Sparse vraja și se interesă ce-a făcut Lora cu lucrurile sale după ce au ieșit de pe strada Castelului.

Acolo, Liza se opri în fața unei porți de lemn, în care băgă o cheie lungă și începu s-o răsucească de la stânga la dreapta sa. Au intrat. După vreo doi, trei pași, Anton recunoscuse locul. Acolo locuia Traian, care în urmă cu șapte ani ani paralizase. De cum a aflat vestea cea tristă, soția l-a părăsit, mutându-se în București, și așa a aflat și Traian de amantul acesteia. Cu toate astea, în fiecare lună, primea de la Roxana cam jumătate din salariul ei de

actriță. Bani căcălău. Din banii

299

ăștia, plus pensia pe care o primea de la stat, Traian putu să-și angajeze o asistentă socială. Liza era a cincea femeie care îl îngrijea, făcându-i coșnița și curat în casă, preparându-i borș și cartof prăjiți, hrănindu-l și făcându-i injecții, băindu-l și ștergându-l la fund, schimbându-i pamperșii și spălându-i vesela. Anton îl știa bine pe Traian, la care l-a târât pe vremuri Lora, ca să-i prezinte un fost coleg de-al tatălui ei. Știa foarte bine că nu e un exponat de muzeu sau o legumă, dar, totuși, l-au copleșit emoțiile.

De cum a trecut pragul, Anton observă că Traian citea Monitorul de

Braşov.

— Te gândeşti la lup şi lupul e după uşă, exclamă

Traian, radiind de fericire. Să nu crezi că vreau să te mint, dar tocmai mă întrebam de ce nu ai nimic în ediţia de azi?

— Pentru că nu le-am dat nimic.

— Dar de ce?

— Fiindcă lucrez la o mare investigaţie şi încă nu am terminat-o.

— Să ştii că nu-mi mai imaginez viaţa fără textele tale din Monitorul. Fără textele tale, ziarul ăsta devine o fiţuică neinteresată. De aceea, e o onoare pentru mine că ai trecut să mă vezi. Liza, dă-i lui Anton un scaun şi fă-i o cafea. Şi chiar, v-aţi întâlnit

întâmplător în fața ușii?

— Da.

— Măi să fe.

— Eu am venit să-mi iau mobilul pe care mi l-am uitat și, când colo, pe cine văd în fața ușii? Pe Anton.

300

Liza îi aduse un scaun și puse ibricul să farbă pe plită.

— Și cum îți mai merge la Monitorul?

— Foarte bine.

— Și Lora ce mai face?

— E foarte bine și ea. Dar nu mai suntem împreună.

— Scuze. Nu am știut.

— Nu face nimic.

— Să știi că Anton a venit la tine

ca să scrie un articol despre măria ta, a trântit-o Liza, lăsându-i pe

Traian și pe Anton cu gura căscată.

— Despre mine?

— Da. Despre tine.

Uluiala lui Anton nu era mai mică decât a lui

Traian, însă nu voia s-o dea de gol pe Liza, că știa ea mai bine ce face.

— Pentru că Anton vrea să te descoase de-a fi a păr, s-ar putea ca, în noaptea asta, să nu se mai ducă acasă.

— Chiar atâtea sacrificii pentru umila mea persoană?

— Tu meriți și mai multe, Traian!

Ideea Lizei fu și pentru Anton o mare surpriză, dar, cu toate astea, se

pare că aceasta era singura modalitate de a nu-i trezi suspiciunile lui Traian. De ce să-și mai proiecteze și el asupra lui Traian tristețile sale, când și așa acesta avea prea multe necazuri cu scleroza sa în plăci? Nu avea carnet și pix la el. Liza reacționează prompt și scoase din frumoasa ei poșetă un pix și un caiet. După ce îi lăsă pe masă o cafea, se retrase în cealaltă cameră și el începu interviul, notându-și literă cu literă povestea

301

vieții fizicianului Traian Manole, cel care terminase cu zece pe linie facultatea și se căsătorise cu cea mai frumoasă femeie din Brașov. În curând, Liza reveni și îi aprinse o țigară. Liza îi

ținea țigara, din care Traian trăgea cu poftă, și cana, din care acesta sorbea din când în când cafea. Doar de câteva ori își întrerupse interviul, ca Liza să-l pună pe oală și să-i schimbe pampersii. Pe la unsprezece, Liza plecă, pentru că ea niciodată nu rămânea peste noapte la Traian. Cum plecă Liza, cum dădură buzna peste ei Săndel și Marius, oaspeții nocturni ai lui Traian, niște tipi care nu aveau unde să doarmă și care, la rugămintea amfitrionului, i-au lăsat în curând singuri, retrăgându-se iute în cealaltă cameră, cu două farfurii cu cartof în mâini. Rămași în doi, Traian își relua povestea despre prima sa invenție din domeniul fizicii. În timp ce-i povestea, uită că e bolnav, îi vorbea cu

entuziasm, cu înfăcărare, scoțând din uitare mii de amănunte din tinerețea sa. Anton înregistra cu gura apă toate detaliile spectaculoase ale vieții lui Traian, cu toate că știa că această poveste nu o să apară nicăieri și niciodată, fiindcă pur și simplu nu mai avea unde s-o publice. Dar Traian nu știa asta și continua să-i înșire cu entuziasm povestea tinereții sale, când în jurul său roiau sute de intelectuali din Brașov, interesați să-i câștige prietenia, printre care și tatăl Lorei, pe care-l bănuia că ciripea unde trebuie. Nu, Lora nu știa asta. De unde să știe? Deodată, îl fură somnul și nu-și mai termină fraza. Era două noaptea. Anton i-a îndreptat perna și s-a retras în

camera aialaltă, pentru a se culca pe podea.

Mai bine să dormi pe podea decât în stradă. Și acolo avu o nouă surpriză. Tipii ăia doi i-au cedat patul și

302

s-au culcat pe niște saltele pe dușumea. Nu-i venea să creadă că au putut fi capabili de așa ceva și treaba asta îl emoționează nițel. Nu putea crede că niște oameni chinuiți puteau să fie așa de nobili. Adormi instantaneu.

Dimineață, l-au trezit niște ciocănituri în ușă. Săndel se băgă sub pat, de unde ieși doar după ce poștașul se cără.

— A împrumutat de la bancă foarte mulți bani ca să-și deschidă un

restaurant și s-a ars și acum se ascunde și el pe unde poate, îi explică Traian, după ce doi tipi pleacă. Veni Liza și îi servi cu o cafea.

— Ai să dai azi interviul cu mine?

— Da, desigur, Traian.

— Și mâine o să apară?

— Nu văd de ce nu ar apărea.

Cu toate că a prevenit-o pe Liza să nu-i aducă lui

Traian Monitorul, acesta îl ținea desfăcut în fața ochilor. Liza a dat neputincioasă din umeri, în semn că nu ea i-a adus ziarul.

— Da' de ce și în numărul de azi nu ai niciun material? E pentru prima dată când Monitorul apare două zile la rând fără articolele tale. S-o întâmplat

ceva?

— Nu. Nimic. Pur și simplu încă nu am terminat investigația la care lucrez și despre care ți-am povestit ieri. Sper s-o termin azi.

Anton se ridică cu cafeaua în mână și îl anunță că ar trebui să plece la ședința de dimineață de la Monitorul.

Ultimele înghițituri le bău în prag. Și-i întoarse Lizei cana goală. Traian îl privea pe sub sprâncene.

După ce ieși de la Traian, mai dădu o raită pe la toate agențiile din oraș în căutarea unei garsoniere de închiriat și după ce iar nu găsi nimic, trecu pe la redacția cotidianului *Bună ziua, Brașov*, oferindu-și serviciile. L-a primit însuși directorul. Domnul Măgureanu părea

măgulit că Anton vrea să scrie pentru ei și îl rugă de mâine să vină la lucru. Anton plecă fericit. Plecă pe Tâmpa, unde începu să plouă, și lui îi veni să scrie o poezie. O termină de scris într-o peșteră. Numai întunericul îl alungă de pe Tâmpa, căci, altfel, ar mai fi rămas acolo încă mult timp. Din nou, a mers la Traian. Dar, de data asta, ușa sa era încuiată și nu-i deschise nimeni.

Mânerul unsuros l-a tras spre sine și ușa mai nu l-a pocnit în cap. S-a strecurat înăuntru, cu șoarecii jucându-i zgomotos în burtă și cu Anton după el.

O

vreme, a patinat pe treptele lunecoase ale scărilor și o vreme a stat la coadă, suportând cu stoicism privirile

malițioase ale câtorva tipi gomoși din fața sa. L-a îndemnat pe Anton să-și scoată geaca jerpelită și să ia o tavă roșie, dar tipii nu au revenit la sentimente mai bune. Cu geaca într-o mână și cu tava în alta, Anton se clătina de pe un picior pe altul în fața galantarului cu mâncare, dosit sub aburi. În timp ce băieții ăia deștepți se distrau pe seama lui Anton, Matei s-a răsucit spre prietenul său și i-a șuierat în nas:

— Bă, Anton, a îngăimat Matei, numai ceea ce o să-mi iau eu să-ți iei și tu, pentru că, de data asta, nu am prea multe grăunțe la mine. Anton a dat din cap fără entuziasm, dar nu a crâcnit.

— Dați-mi trei sute de grame de

sfeclă roșie, două sute de piure și o ciorbă de fasole, s-a adresat Matei unei blonde subțiri și înăcrite.

304

— Da, și două felii de pâine, a mai bâiguit Matei, după care s-a apropiat de casierită și s-a îndepărtat de

Anton, care, între timp, scosese o pârhoală din oală.

Nici măcar nu o pusese în farfurie. O ținea în mâna dreaptă și picături de grăsime i se scurgeau pe degete.

Câteva căzură direct pe pardoseala de marmoră, dar alte câteva se înverșunau să-i pătrundă sub mânecă.

Cu pârhoala aia în mână, Anton străbătu cafeneaua, în direcția mesei

de lângă fereastră. Alte trei picături i s-au dezlipit de pe inelar și s-au izbit de dușumea, exact în clipa când fruntea lui Matei i se năclăi cu sudoare.

— Plus pârjoala aia de vită, nu-i așa? îl descusu vânzătoarea aia fâșneată, ale cărei țâțe erau gata să-i spargă salopeta ninsă. Sau domnul nu e cu dumneavoastră?

O chelneriță brunetă mergea pe urmele poetului cu un mop în mână și ștergea urmele pe care acesta le lăsase. Matei își întoarse capul și-l scană pe Anton stupefat.

— Domnu' e cu dumneavoastră sau nu?

— Sigur că e cu mine.

— Și atunci, de ce oare vă codiți

atâta? Nu vedeți câtă lumea vă așteaptă pe dumneavoastră?

Anton hăpăia pârjoala aia care făcea 100.000 de lei, stând cu spatele la ei. În urma lui Matei, se formase o coadă lungă și fremătătoare și toți îl priveau acrimonios. De nu chiar dușmănos. Dar niciunul cu nepăsare, exceptând-o pe domnișoara din spatele casei sau pe Anton, care clefăia de zor. Nu-l deranja nici măcar faptul că unsoarea i se prelingea pe mânecă. Matei nu

305

știa ce să facă, pentru că mai mult de 200.000 de lei nu avea la el, dar toată afacerea aia se ridica la 350.000 de mii.

— Aveți de gând să vă plătiți consumația, domnule? se răsti tipa ca s-o audă și cei care stăteau la coadă și un zumzet de nemulțumire se răspândi prin sală. Dar și un tropăit din picioare. În timp ce Matei se scobea prin buzunare, tipa îl privea amuzată. Nu, acestea îi erau complet dezumfate. Ce mai încolo și încoace, trebuia să renunțe la ceva. Mai puțin la prăjoala pe care prietenul său deja o mâncase și care, eminamente, în acele clipe, deja nu mai exista. Puțin câte puțin, și-a golit tava, până când aceasta a rămas pustie.

A fost nevoit să renunțe până și la farfuria cu fasole sau la cele două felii de pâine, nemaivorbind despre salata

de sfeclă sau despre ceai. Urmărit de privirile batjocoritoare ale tipilor de la coadă, care stăteau cu mâinile înfipite adânc în buzunare, traversă sala. Se așeză în fața lui Anton, în clipa când acesta trecu la ciorbă. Ciorba o lăsa tot timpul la urmă. Și asta nu de ieri, alaltăieri, dar de ani de zile. Era atât de fămând, că luă farfuria cu palmele ca pe un pahar cu ceai și o duse la gură. După ce o goli, se interesă de ce nu și-a luat și Matei ceva. Anton era perplex. Ochii săi trădau o uimire sinceră, pe care explicația lui Matei, că pur și simplu nu-i era foame, nu o potoli. Îl privea cu neîncredere, dar nu-l mai întrebă nimic. Niște băieți cu cercei în urechi s-au oprit din mestecat și se

uitau la ei. Pe nepusă masă, Anton se sculă în picioare și se scuză că ar trebui să plece urgent la Bună ziua, Brașov, unde lucra în

306

ultimul timp, ca să reușească să-și predea la timp investigația. Și a întins-o grăbit afară, lăsându-l pe Matei să-i strângă de pe masă blidele goale și să le care la bucătărie. După care o luă și Matei spre ieșire. Și cu cât se apropia de ușă, cu atât i se făcea mai tare foame. Din această cauză, a revenit acasă pentru a păpa și el ceva, și maică-sa s-a bucurat foarte tare că ful ei a ales să mănânce ciorba ei și nu dracu' știe ce porcărie din oraș.

Bună ziua, Brașov apăru fără

investigația sa despre trecutul securist al lui Lucică Voicu. Când descoperi asta, Anton dădu buzna ca un fulger în biroul directorului, care, foarte senin, îi spuse că textul său n-o să apară niciodată în ziarul său și asta-l scoase cu totul din ghetă pe Anton care se repezi să-i dea la bot domnului Măgureanu, pe care l-a fugărit prin toată redacția, cu un scaun în mână. După întâmplarea asta cu un sfârșit previzibil, Anton fu dat afară de la ziar.

În curând, Anton își găsi o altă ocupație: își manglea cărțile sale de poezie din librării și le vindea la suprapreț pe la sediile partidelor politice din Brașov. Intra, își scotea cărțile din pungă și le întindea pe masă.

„Sunt cutărescu, sunt din Basarabia, scriu poezii și vă invit să le cumpărați”. Un exemplar îl vindea cu 100 de lei. Cei mai mulți bani a scos dintr-un tip de la UDMR și cei mai puțini dintr-un tip de la România Mare, care i-a dat pe o carte doar 30 de lei. În schimb, udermeristul, un tip cu niște ochi zâmbitori, i-a cumpărat un exemplar din

Șase cânturi pentru cei care vor să închirieze apartamente cu o sută de mii. De un singur lucru se temea Anton

307

În timp ce se apropia de ușă, ca tipul să nu înceapă să-i frunzărească volumul și să dea peste poeziile alea despre gândacii ce se masturbează sau

despre futuri cu pula sculată. Că atunci i-ar fi putut cere lovelele înapoi.

Dar i-a mers. Domnul de la UDMR și-a aruncat volumul în sertar, fără să-l mai citească.

La șase și jumate dimineața, lui Anton îi zbârnâi telefonul, trezindu-l din somn și acesta sări speriat în picioare, odată cu lumina soarelui care răscolea parcul Tractorul și banca pe care moțăise până atunci. În parc nu era nici țipenie, ceea ce însemna că îi țârâia telefonul lui, pe care îl lipi imediat de ureche, fiind foarte curios să ale cine oare îl putea suna la o oră atât de matinală. Glasul hârșăit al vărului său Ivan îi tăie genunchii și el se prăbuși înapoi pe bancă. Fără să-și ceară scuze

că-l deranjează așa devreme, Ivan îl anunță că, în urmă cu câteva clipe, a ieșit din casă și s-a îndreptat spre stația de autobuz.

— Dar știi undi m-am pornit, bratoc?

Anton nu știa.

— La Brașov, verișoari! Ca să-mi cumpăr o mașină că am auzât că la voi sunt mai ieftini.

De uimire, Anton scăpă telefonul din mână și acesta se rostogoli sub banca pe care stătea cocoșat, ca după o lovitură în plex. Oare vărul-său care venea la

Brașov o să-i ceară și datoria? De undeva din spatele său, se auzi vocea aspră a vărului său.

— Oari m-ai pute priini o noapti la tini?

Anton culese telefonul din iarbă și îl lipi iar de ureche.

308

— Mă auzi, veri, oari m-ai pute priini o noapti la tini? Am luat cu mâini și un jin de-al neu roșu, cu care te-am șinstit ultima oară când ai trecut pe la Flutura și tu mi-ai zâs că ȝ-o plăcut tari mult. Sau, poati, vrei jin alb?

— Nu, vreau vin roșu.

Alegerea sa îl entuziasmă pe Ivan, care nu se mai putea opri din perorat. În timpul ăsta, Anton se gândea cu înfrigurare că ar trebui urgent să-l refuze, dacă nu vrea să se facă de băcănie în toată Flutura, căci unde

naiba să-l găzduiască? Doar nu pe banca asta din parc?

— Znașit tac, disară ajung în Brașov, pi la șapți. Tu ai și poț și mă aștepți la vogzal? îl rugă văru-său.

— Sigur că da, l-a asigurat Anton cu o voce pierită și acesta s-a bucurat foarte tare. Trebuie să-l refuz, trebuie să-l refuz imediat, își repeta în cap Anton, dar nu-și găsea curajul necesar ca să-l întoarcă din drum.

— Stai diparti di vogzal?

— Nu chiar.

— Atunși e ghini, ibiiamati.

Dintr-odată, realizează că nu mai avea cum să dea înapoi. E bine măcar că nu l-a sunat din gara din Brașov, că atunci chiar că ar fi sfeclit-o. Dar și așa era

tare disperat. Era disperat pentru că nu avea unde să-l primească. După ce văru-său închise, știa că va trebui să umfle o roată spartă. Gândul că văru-său se pornise spre Brașov îl dezechilibra rău de tot. Ce mai, trebuia rapid să acționeze. Și gândul îi zbură ca un fulger spre Cătă Bod. Numai Cătă îl mai putea ajuta. Măcar cu un sfat ceva sau cu niște lovele. Cât ai zice pește,

309

a aterizat la sediul firmei sale de turism de pe strada

Lungă, cu toate că era o oră extrem de matinală. Cătă cum îl văzu, îl trimise la baie ca să se șamponeze și abia după aia îl lăsa să-i povestească ce vânt l-a adus pe la el. Și el îi spuse că

nu avea unde să-l primească pe vărul său din Flutura, fiindcă...

— Da, știu ce ți s-o întâmplat, îi luă Cătă vorba din gură și îi băgă în mână o cheie.

— Ai să-l primești la mine și ai să-i spui că aia e casa ta.

— Și Cristinuța ce o să spună?

— Cristinuța n-o să știe nimic, o să plecăm chiar azi la Budapesta, căci i-am promis de mult să vedem

Budapestea și tot nu găseam timp pentru asta, cu toate că vize avem. Într-un cuvânt, îți mulțumesc că m-ai ajutat să mă decid.

— Și când aș putea să mă mut la tine?

— După ora 15.00.

După ce s-au despărțit, Cătă iar își aminti că uită să-l întrebe cine e Vovcic și să-i povestească despre cum l-a sunat într-o noapte Martin. Ca un făcut. După ce că-l căutase cu lumânarea prin tot orașul, când îl întâlnește, uită ceea ce era mai important. OK. O să-l întrebe după ce-o să revină din Budapesta. Neapărat o să-l întrebe. Ca să nu uite, își notează lucrul ăsta în agendă.

Proaspăt bărbierit și mirosind a parfum franțuzesc, Anton îl culese pe Ivan de pe peron și îl conduse prin parcul din spatele gării spre casa sa. Parcul era plin buză cu bombagii cu degetul în gură și Ivan nu mai reușea să-și revină din uluială, văzând cât de mulți și

cât de necăjiți erau și s-a tot crucit așa până au intrat în apartamentul lui Cătă.

— La noi nu ai să vezi niși unu.

Dar, de cum au intrat, a schimbat foaia. Cu o cană cu vin în mână, se tot învârtea prin casă ca un titirez, și nu mai înceta să se perplexeze, că ce sidefi sunt pereții, ce moi sunt fotoliile, ce confortabil e divanul, ce mare mai e teveul, ce încăpător e frigiderul, ce grozavă e mașina de spălat. Dar, la vederea plitei cu microunde, pur și simplu a căzut pe spate.

— Daragoi, d-apăi tu aiși la Brașov trăiești ca un boier, a exclamat Ivan, înduioșat și un pic invidios. Cu toati că

eu hămălesc în Moscova ca negrii pi
plantațiâli di zăhar din America, tu aiși
o duși di o sută di ori mai ghini! Ehehei,
dacă ar ști consătenii noștri cum
trăiești tu la Brașov, te-ar pizmui foarte
tari și nu ar mai crâcni că nu vor uniri,
blea. Băga-ni-ași chișioarili, vrau și eu
în Brașov. Și zarplatî ai pi lunî?

— Trei suti de dolari, a trântit
Anton o sumă la brodeală.

— Pi șini vrai tu și naibești, veri?
După cum trăiești, tu probabil că ti
scalzi în rubli. Hai, cestno, și zarplatî
ai?

— Parcă ți-am spus.

— Blea, nu ti cred, blea.

— Da' cât crezi tu că primesc pe
lună?

— Șel puțin vrio mie de dolari.

— Ești pe aproape, hotărî Anton să-i facă jocul.

— Bravo, veri, s-o țâi tot așa înainti.

— Nu ți-e foame?

311

— Mi-e, da și știi că niși eu nu am venit cu mâinili goali, îi declară Ivan și scoase dintr-o geantă o găină perpelită.

Atunci a deschis și Anton ușa frigiderului, din care a extras o bucată de salam și o roată de cașcaval, nu conta că erau ale lui Cătă, important era ca să nu-și păteze blazonul și le trânti pe masă. De când nu mai mâncase nimic! Ivan se aruncă asupra salamului, iar

Anton, asupra soldurilor de găină.
Unul mâncând mai lacom decât celălalt.
Între o înghițitură și alta Ivan îi spuse:

— Amu înțăleg di și nu vrei tu și ti
întorși la Flutura.

Niși eu nu m-aș întoarși dacă aș
trăi așa de ghini ca tini, turuia întruna
Ivan, uitând că i-a mai zis treaba asta
de o sută de ori. E-he-he, dacă aș ave și
eu condițiili tali, apăi, m-aș apuca și eu
di sosinit poezâi.

Asta era ceva nou. După părerea
vărului său Anton trăia în lux datorită
poeziilor pe care le scria. Ce naiv mai
era! Calul de bătaie al vărului său era
să-l gratuleze la nesfârșit. Nu încercă
să-l contrazică, pentru că oricum nu l-ar
fi crezut.

— O, da' tu ai și ghitarî, îi mai zise Ivan și luă chitara lui Cătă din cui, la care începu să zdrăngăne un cântec de Grebenșcikov.

De la atâta haleală, lui Anton i se făcu rău și vomită la budă. După vreo patru zile de foamete, dacă nu și mai mult, a borât tot ce-a păpat în seara aia.

Din casă au ieșit pe la șapta dimineață. Ivan chemă liful, iar el băgă cheia sub preș, așa cum s-au înțeles

312

cu Cătă. La piața de mașini, Ivan a pus ochiul pe un

Mercedes foarte bengos. În timp ce negocia, văru-său se străduia să vorbească într-o română literară, se

străduia să cânte cuvintele și să folosească cât mai multe „ce” – un și „a” – un, acolo unde, până acum, vorbea doar cu „ș” – un și „î” – un Părea foarte caraghios.

Pentru că se vedea de la o poștă că e basa. Și, brusc, lui Anton îi pică fsa că, probabil, și el tot așa apare în ochii românilor. Și așa cum pe el îl pufnea râsul auzindu-l pe văru-său vorbind cu accent bucureștean, probabil că și românilor le vine să râdă de el când îl aud cum verbalizează pe românește. Pe neașteptate, realizează că era tot așa de caraghios ca și personajul ăla al lui Constantin Cheianu, care, de fiecare dată când se trezea în România și îi auzea pe români vorbind româna, i se

năștea în suflet un complex de inferioritate de natură lingvistică. El nu suferea de niciun complex de inferioritate, dar avea o dramă. Drama sa era că el se considera român, spre deosebire de Ivan, care se credea toată ziua, bună ziua, moldovean.

Ivan opri în fața blocului, lângă mașina lui Cătă, care reveni din Budapesta mai repede decât le fusese înțelegerea. De sus, se răspândeau vocile lor arțăgoase. Cu atât mai tare a apreciat delicatețea lui Ivan care nu vru să mai urce sus și se grăbi să plece în mare trombă. Oare să fi înțeles Ivan că aia nu e casa lui și că, în tot răstimpul ăsta, a jucat teatru? Anton trăgea nădejde că nu, că acesta a plecat cu

impresia că e un mare nabab și un scârțan nesuferit, odată ce nu se grăbea să-i întoarcă datoria. După ce Ivan dispăru după linia

313

orizontului, Anton se amestecă printre bombagiii din parc căutându-și un loc unde să doarmă la noapte.

— Hei, Cătă, te-a sunat Swif seniorul, își informă

Cristinuța soțul, îndată ce acesta ieși din baie.

— Și ce ți-a spus?

— Vorbea așa de repede, că nu am înțeles o iotă.

— Cum așa, doar tu știi bine engleza?

— Oricum ar fi, un lucru tot l-am

înțeleș, că vrea neapărat să discute cu tine și că te roagă să-ți ții mobilul deschis. Părea foarte agitat. Zicea că e ceva foarte important și că e legat de Martin.

Nevastă-sa i se urcă pe genunchi.

— Dragă, scuze pentru scena pe care ți-am făcut-o ieri, dar chiar nu înțeleg oare cine putea să ne pape toată mâncarea din frigider?

— Nu știu, Cristinuța. Oare crezi că eu nu aș vrea să știu cine? Vreau și eu?

— Nu vreau iar să ne certăm, dar ia zi, cui i-ai lăsat tu cheia?

Cearta lor o întrerupse zbârnâitul telefonului.

Era tatăl lui Martin și Cătă îi făcu

un semn imperios

Cristinuței să tacă. Dar nu tăcea Ferdinand, care, nitam-nisam, începu să scâncească și ea fu nevoită să-l ducă într-o altă cameră.

Un boschetar pescuia resturi alimentare dintr-o ghenă. Măcar eu nu am păpat niciodată din tomberoane, își spuse cu mândrie Anton, chiar și dacă am fumat uneori chiștoace aruncate pe stradă. Culese și acum o țigară de la picioarele unei bănci fără să-l mustre

314

conștiința. Era sfârșitul zilei și se făcu foarte rece. Din cauza frigului, pur și simplu nu putea să fumeze și o apucă la picior în gară pentru a se mai încălzi și el un pic. Încălzindu-se nițel, intră în

sala de așteptare. Din nou, nu mai erau locuri libere. Erau locuite toate scaunele, dar mai ales alea lipite de calorifere, pe care se băteau bombagiile. Făcând un tur de orizont al sălii, Anton se surprinse la gândul că-i invidiază pe boschetarii care le ocupaseră. În cele din urmă, se aciuă pe pervazul unei ferestre, unde îl și fură somnul. Un ziar care îl pocni în față îl făcu să se trezească. Cel care i-l azvârlise în ochi făcuse de mult picioare. Îl ridică de jos. Era Monitorul de Brașov. Începu să-l frunzărească și dădu peste un text de-al Iuliei Popovici în care era făcut praf și care se intitula „Iată de ce mie nu-mi place literatura lui Anton Șleahțișchi” și tot de aceea, probabil, vreun binevoitor

de-al său țină neapărat să ale și el despre acest articol, aruncându-i, ca pe un scuipat, ziarul în față.

Un boschetar de pe banca de vizavi îl privea și îi rânjea în față. Anton abandonează ziarul pe pervazul ferestrei și sări pe podea. În timp ce sărea peste trupul obosit al unui bărbat cu chelie care dormea la picioarele unei bănci, îl recunosc pe avatarul lui

Constantinescu, care, și el, stătea chircit pe dușumea, certându-se de mama focului cu sine însuși. Ieși afară. Mergea alandala, fără să aibă vreo direcție anume.

Încotro îl duceau picioarele, încolo mergea și el. Fără să știe cum, s-a trezit în fața porții lui Traian, care, din nou,

era încuiată. Dintr-o cabină telefonică de pe strada Aviatorilor îl sună pe Matei Rusu, care nu îi răspunse la telefon. După cum nu îi răspunse nici

Doru. Sau Ionuț. Și atunci a urcat colina și s-a cuibărit într-un auditoriu de la Universitate, în care predă

Pleşea. Pe spătarul unui scaun, cineva își uitase paltonul. Luă paltonul ăla călduros și-l întinse pe catedră și adormi imediat, dar îl treziră vocile studenților care se apropiau pe coridor și el reuși să iasă pe fereastră afară, înainte ca aceștia să pătrundă înăuntru. La poalele colinei, îl ajunse din urmă Cătălin Bod, cu limba scoasă, după ce a alergat după el o jumătate de cartier.

— În sfârșit, te-am găsit, după ce

te-am căutat toată dimineața.

— Dar ce s-a întâmplat?

— A dispărut Martin.

— Cum?

— A dispărut Martin.

— Când a dispărut?

— Alaltăieri dimineață.

— Măi să fe.

— De atunci nimeni nu l-a mai văzut pe la hotel sau prin oraș. De atunci nu mai răspunde la telefoane și e-mailuri. Taică-său m-a sunat și m-a rugat să merg la Chișinău și să-l caut pe Martin, dar eu nu pot pleca la Chișinău, fiindcă nevastă-mea s-a internat la spital cu Ferdinand, căruia i-au ieșit bube pe față. Și eu nu o pot lăsa în clipele astea complicate singură.

Deci, rugămintea mea e asta: du-te la Chișinău și, copt, necopt, găsește-l pe Martin.

— Dar de ce nu ați anunțat poliția?

316

— Am anunțat și poliția, dar oare poți să ai încredere în poliția moldovenească?

— Asta cam așa e.

Pe lângă ei treceau râuri de studenți. Majoritatea dintre ei, studenți la Filologie, printre care și studenți de-ai lui Pleșea.

— Ei, ce zici, mergi să-l cauți pe Martin la Chișinău sau nu?

— Mai încape vorbă?

— Să știi că îți sunt tare recunoscător pentru asta.

Au ajuns la gară cu un taxi. În fața casei de bilete, Lora și Vio se pupau cu foc, blocând circulația și stârnind rumoare printre călători. I-au ocolit, fără să-i deranjeze pe cei doi soți, care plecau într-o călătorie de nuntă. Un bombagiu jechoșit îi ceru senvidvișul pe care

Anton îl halea în acele clipe. I l-a dat. Cătă îl depăși și el se grăbi să-l ajungă din urmă. Au traversat subterana în șir indian, reîntâlnindu-se față în față în dreptul vagonului. După ce trenul se puse în mișcare, și-a scos din buzunar șumuiagul de bani pe care i-l dăduse

Cătă și, zbang, l-a aruncat pe fereastra larg deschisă.

Și, în timp ce bancnotele alea verzi
dansau sarabanda în hăul nopții, trenul,
brusc, o cârni la stânga, lăsând

Brașovul departe în urmă.

Contravaloarea timbrului literar se
virează în contul

Uniunii Scriitorilor din România nr.
RO44 RNCB 5101.0000 0171.0001

B.C.R. UNIREA București